

Antikrist islams ventede messias

Den sjokkerende sannheten om Dyrets sanne natur

Antikrist islams ventede messias

Den sjokkerende sannheten om
Dyrets sanne natur

Joel Richardson

Perleporten.org

Originaltittel: The islamic Antichrist: The shocking truth about the real nature of the beast

Oversatt av Geir Spachmo, 2014.

Bibelsitater fra Norsk Bibelselskaps 2011 oversettelse, hvis ikke annet er bemerket.

Koransitater fra www.islam.no, hvis ikke annet er bemerket.

1. opplag 2014

ISBN 978-82-999198-1-4

Først utgitt av WND Books i USA

© 2009 by WND Books, Inc. All Rights Reserved.

Translated and Published in the Norwegian language by Perleporten ORG Bok & Media under license.

© 2009 by WND Books, Inc. Alle rettigheter reservert.

Oversatt og utgitt på norsk av Perleporten ORG Bok & Media

Grafisk Produksjon: John Grieg AS, Bergen

Utgitt i Norge av:

Perleporten ORG Bok & Media

Sophus Buggesvei 48

3269 Larvik

post@perleporten.org

www.perleporten.org

Innhold

Den norske utgiverens forord	13
Anerkjennelse til Joel Richardsons «Antikrist: islams ventede messias».	16
Anerkjennelser	24
Innledning	25
Kapittel 1	
Hvorfor ble denne boken skrevet?	
Våkn opp til den islamske veknelsen.....	29
Mer endetidssvada?	30
Den rådende uvitenheten	30
Den islamske veknelsen	32
En ny monoteistisk valgmulighet.....	36
En advarsel til England	37
Balansering av fakta	38
Konklusjon	40
Kapittel 2	
Islams hellige tekster	41
Koranen	41
Sunna	42
Sunnas kilder	43
Hadith-litteratur	43
Isnad og matn	44

Kapittel 3

Islamsk eskatologi	45
De store tegn	46
Endetidens plass i islamsk tro	46

Kapittel 4

Mahdi: islams ventede messias	48
Islams messias	50
En mann fra Muhammeds familie	51
En verdensvid leder for alle muslimer	51
Verdens hersker	51
Hæren med de sorte flaggene	53
Erobringen av Israel	54
Den mirakuløse forsørgeren som vil bli elsket av alle	55
Tiden for Mahdis styre	56
Al-Mahdi, rytteren på den hvite hesten	57
Al-Mahdi, den mirakuløse arkeologen	58
Oppsummering	59

Kapittel 5

Sammenligning av den bibelske Antikrist og Mahdi	61
En mektig politisk og militær verdensleder	62
Mahdi som verdenshersker	65
Antikrist som verdens åndelige leder	66
Mahdi som åndelig verdensleder	67
Antikrists målrettede felttog mot jøder og kristne	67
Mahdis målrettede felttog mot jøder og kristne	70
Antikrists militære angrep mot Israel og etableringen av tempelhøyden som maktens høysete	71
Mahdis angrep på Jerusalem og etableringen av det islamske kalifatet fra Jerusalem	73
Antikrists syvårige fredsavtale med Israel	74
Mahdis syvårige fredsavtale	75

Forandring av tider og lover.	76
Rytteren på den hvite hesten	77

Kapittel 6

Den muslimske Jesus.	80
Den muslimske Jesu gjenkomst	81
Mahdis underordnede	82
Jesus den trofaste muslim.	83
Jesus vil innføre islamsk lov	83
Jesus: den største muslimske evangelist	83
Jesus vil avskaffe kristendommen	85
Jesus, jødene slakter	86
Jesus en god muslimsk familiemann	87
Oppsummering.	88

Kapittel 7

En sammenligning av den Falske Profeten og den muslimske Jesus . . .	89
Den vanhellige alliansen mellom Antikrist og den Falske Profeten. . .	90
Den vanhellige alliansen mellom Mahdi og den muslimske Jesus. . .	91
Den Falske Profeten som Antikrists fremste talsmann	92
Den muslimske Jesus som Mahdis fremste talsmann	93
Den Falske Profeten som bøddel	94
Den muslimske Jesus som bøddel	95
En drage i fåreklær.	96
Konklusjon	97

Kapittel 8

Dajjal: islams Antikrist	99
Den store forføringen	99
Blind på ett øye	100
Vantro	100
En falsk undergjører	101
Dajjal vil hevde å være Jesus Kristus og å være guddommelig.	101

Dajjal og hans magiske muldyr	102
Tilfluktsbyer	102
En sura for beskyttelse	102
Han vil være jødisk og vil bli fulgt av jøder og kvinner.	103
Drept av den muslimske Jesus.	104
 Kapittel 9	
Sammenligning av den bibelske Jesus og Dajjal	105
Jesu Kristi gjenkomst	106
De islamske tradisjonene	107
 Kapittel 10	
Antikrists gjenoppståtte islamske imperium	109
Esekiels indentifikasjon	110
Er Gog Antikrist?	111
Du skal ikke ha noen annen Gog.	112
Ros	114
Satans koalisjon av de villige	115
Mesjek og Tubal.	116
Magog.	117
Persia.	119
Kusj.	119
Put	120
Gomer.	120
Togarma	120
Fastsettelse av de åtte nasjonene.	121
Hva er det syvende og åttende riket?	122
Den kommende gjenopprettelse av kalifatet.	125
 Kapittel 11	
Det mørke omfanget av Muhammeds åpenbaringer	127
Koranens opphav.	127
Andre merkelige fenomener.	131
Konklusjon	132

Kapittel 12

Islams antikristelige ånd	134
Islams antikristelige ånd.	135
Tawhid og shirk.	136
Islam benekter at Jesus er sønn	137
Islam fornekteer treenigheten	138
Islam fornekteer korset	138
Hvilken virkning har denne antikristelige ånd på muslimene.	139

Kapittel 13

Islams eldgamle hat mot jødene.	142
Satans urgamle hat mot jødene	146
Konklusjon	148

Kapittel 14

Endetidens martyrium.	149
Halshogging i de siste dager.	149
Halshogging i media	152
Halshogging i islam, eksempel fra Muhammed	154
Halshogging blant Muhammeds tilhengere	157
Verdien av livet til en ikke-muslim.	161
Hva koranen sier om drap på vantro	162
Død over dem som bestrider autoriteten til kalifen	165
Oppsummering og konklusjon	166

Kapittel 15

Islam og målet om verdensdominans.	168
Islam og målet om verdensdominans	169
Jihad	170
Hva skriftlærde sier om islam.	173
Verdensvid dominans.	175
Hva moderne vestlige muslimer sier om det muslimske målet om verdensdominans	176
Konklusjon	180

Kapittel 16

Å forstå uærlighet og svikefullhet i islam	181
Jihad og forførelse	182
<i>Kithman</i> : å skjule sannheten	183
<i>Taqyia</i> : grunnlaget for bedrag	184
Bedrag blir rettferdiggjort for å oppnå velstand	187
Bedrag blir rettferdiggjort for å myrde islams fiender	188
Bedrag for å oppnå mål og rikdom	189
Konsekvensene for islam i vesten	190
Konsekvensene for endetiden	191
Konklusjon	192

Kapittel 17

Det store frafallet, terror og islams hurtige vekst	194
Islams vekst til en fremstående posisjon i verden	195
Et globalt tilfelle av stockholmsyndromet	198
Har det allerede begynt?	200

Kapittel 18

En oppsummering av likhetene mellom de islamske og bibelske endetidsberetningene	202
---	------------

Kapittel 19

Potensielle problemer med påstanden	206
Antikrist vil selv kreve tilbedelse	206
Vil antikrist hevde å være Gud?	206
Antikrist sitter i Guds tempel	207
Konklusjon	212
Problemet med uoppfylte tegn	213
Konklusjon	215

Kapittel 20

Noen flere tanker	216
Rene tilfeldigheter?	216
Islams gode side	218
Hvis det ikke er islam, hva er det da?	220

Kapittel 21	
Hvordan bør vår reaksjon være?	223
Er vår skjebne allerede bestemt?	224
Kapittel 22	
Vi bør reagere med evangelisering	233
Å nå de unådde	233
En muslim, et menneske akkurat som meg	235
Finn havet i hver eneste dråpe	236
Seierherrer	236
Historien til Frans	237
Personlige fordeler	239
Kapittel 23	
Forberedelse til martyriet	241
Å bli en del av den forfulgte kristne verden	241
Å forberede seg på martyriet er ikke valgfritt	243
Martyriet og mirakler	243
Seire ved å bli beseiret	244
Martyrene stefanus og andreas	247
Er martyriet ærefullt? En omfavelse av korsets vanære	248
Appendiks A	252
Vær åpen for bibelsk eskatologi	252
Grunner til at folk ikke studerer eskatologi	252
Positive grunner til å studere eskatologi	255
Hvordan studere eskatologi: et bibelsk mønster	266
Appendiks B	270
Epost fra en amerikansk muslim	270
Appendiks C	274
Intervju med Harun Tara, 10. januar 2009	274
Fotnoter	296

Den norske utgiverens forord

Av David Lindhjem styremedlem i Perleporten.

Perleporten lanserte i 2013 boken «*Dyret fra Midtøsten*» hvor Joel Richardson underviser grundig om at Bibelen peker på en islamsk Antikrist som stiger frem fra Midtøsten.

Mens mange bibellærere har lært oss å se mot Vesten for oppfyllelsen av Bibelens profetier, er Richardsons perspektiv og dokumentasjon rett på sak. Han minner oss på at Guds trone ikke er kledd i USAs, Storbritannias eller EUs flagg. Joel leder leseren tilbake til det faktum at Bibelen tvers igjennom er en Israel-sentrert / Midtøsten-orientert bok og at vi må se mot Østen for å se oppfyllelsen av Bibelens profetier og ikke mot Vesten. «*Dyret fra Midtøsten*» er en bibelsk sunn, historisk grundig og fagmessig begrunnet bok som beviser uten altfor mye tvil akkurat hvor Antikrist vil komme fra og hvilke nasjoner han vil føre mot Jerusalem.

«*Antikrist, Islams ventede Messias*» boka du nå holder i hånden, stadfester og gjør endetids bildet enda mer komplett. Informasjonen som blir presentert vil understøtte det faktum at Islam virkelig er det fremste redskap Satan

vil bruke til å oppfylle Bibelens profetier om Antikrists fremtidige politiske/ religiøse/militære system.

Bibelen forutsier at i de siste dager vil det fremstå en karismatisk leder som vil etablere en global bevegelse i fredens navn. Også Koranen forutsier at en mann vil stige frem for å lede nasjonene, og som vil love å lede verden inn i en ny fredens tidsalder. Mannen i Koranen kalles Mahdi, eller Islams frelser. Men mannen som omtales i Bibelen er Antikrist. Joel Richardsons forbløffende undersøkelser og analyser antyder at Mahdi og Antikrist faktisk er en og samme person.

I «*Antikrist, Islams ventede Messias*» presenterer Richardson vestlige lesere for Islams tradisjoner og forutsier at enden kanskje ikke er så langt unna. Boken vil forbløffe de som ikke er klar over likhetene mellom Antikrist og den islamske «Jesus.» Hans granskning om forholdet mellom kristne endetidsprofetier og Islams forventning om verdensdominans vil sjokkere leserne og prege debatten rundt radikal islam i årene som kommer. Dette er boken man *må* lese for å forstå Islams mulige rolle i oppfyllelsen av Bibelens profetier.

Boken ble først lansert i USA 2009 og leseren bør merke seg hvilken retning islam har tatt siden den gang og hvor rivende fort utviklingen går. Den arabiske våren som startet i 2011 endte opp i en islamsk vekkelse hvor islami-stene fikk mer makt i store deler av Midtøsten. Den sekteriske volden mellom muslimer har økt voldsomt og forfølgelsen av kristne når nye høyder nå i vår tid. Kristne samfunn blir bokstavelig talt knust og utryddet av islamister som er på fremmarsj i regionen.

Flere i Vesten er i ferd med å innse alvoret og Hanne Skartveit oppsummerte situasjonen treffende i VG den 16. august 2014:

Islamistene ser ikke utvikling fremover som et mål. Tvert om ønsker de seg 1400 år tilbake i tid, til den gangen profeten Muhammed og hans første etterfølgere regjerte. Både Al Qaeda og ISIL er salafister; islamister som dyrker det de mener er den rene formen for islam. De mener at alle lover og forordninger fra Muhammeds tid skal forstås bokstavelig. De er mot all form for innovasjon (men bruker flittig sosiale medier og avanserte våpen når det tjener dem). Disse menneskene glorifiserer en brutal verden, der sverdet veide tyngre enn ordet. Målet deres er en islamsk stat - et nytt kalifat. I storhetstiden strakk kalifatet seg fra India til Spania. For puristene er dette fortsatt målet - at alt tidligere muslimsk land skal tilbakeføres. Og for dem er ikke en ideell islamsk stat forenelig med demokrati.

JOEL RICHARDSON er menneskerettsaktivist, foredragsholder og kunstner. Han har vært involvert i evangelisering og arbeid for å nå muslimer siden 1994. Han er medforfatter, sammen med Walid Shoebat, til «*Guds krig mot terror: Islam, Profetier og Bibelen*» og medredaktør til «*Hvorfor vi forlot Islam: Tidligere muslimer snakker ut*».

Anerkjennelse til Joel Richardsons «Antikrist: islams ventede messias»

«Joel presenterer en fascinerende oversikt over hvordan bibelske og islamske syn på endetiden overlapper hverandre, og overbeviser oss om at det er tvungende nødvendig for dagens kristne å lese denne boken og studere hva det Gamle og Nye Testamente har å si om endetiden. Denne boken er et vekterrop til kristne for å lære dem hvordan kirken, Islams og hele verdens fremtid er gudommelig og uløselig knyttet sammen. Leseren vil også få vesentlig innsikt i hvordan de siste dager vil bli og den kurs verden styrer etter med stadig økende hastighet.»

Dr. Tom White, daglig leder av 'The Voice of the Martyrs.'

«Et fascinerende og provoserende stykke arbeid. Joel har brutt nytt land i dagens studier om forholdet mellom Islam og resten av verden. Et nødvendig stykke lesning for prester og pastorer, studenter og legfolk over alt. Bravo!»

Robert Spencer, leder i Jihadwatch, forfatter av: «Islam Unveiled» og «Onward Muslim Soldiers.»

«Denne boken gir definitivt en ny granskning av bibelske profetier i lys av dagens begivenheter som angår den globale fremveksten av islamsk funda-

mentalisme. Det er ikke bare en grundig analyse av de islamske læresetningene og islamsk trospraksis som angår de bibelske endetidsprofetiene Joel gir oss, men hans tolkning av bibelske profetier er også solid – og grundig knyttet til de godtatte reglene for bibeltolkning.»

Walid Shoebat, tidligere palestinsk terrorist og forfatter av: «Hvorfor jeg forlot Jihad.»

«Joel Richardson sørger for en tungtveiende analyse av Islam og dens Messianske skikkelse Mahdi. Denne boken er sentral når det gjelder å gjenkjenne oppfyllelsen av bibelske endetidsprofetier i vår tid og forståelsen av hvilken rolle Islam har i dette bildet.»

Pastor Reza F. Safa, tidligere radikal Muslim, forfatter av: «Inside Islam.»

«Joel Richardson tjener både den kristne og den islamske delen av samfunnet på en god måte. Han utforsker grundig kildekriftene til det tidlige Islam, senere muslimske teologer og det Nye Testamente. Han oppsummerer dem på en beundringsverdig måte uten å bli for teknisk. Denne boken oppklarer forskjellene mellom Kristendommen og Islam. Den er nødvendig lesning både for kristne og muslimer.»

Dr. James M. Arlandsson, underviser på en høyskole i sørlige California og skriver regelmessig for AmericanThinker.com og Answering-Islam.org.

«Joel Richardson har levert et lærd, gjennomtenkt, lidenskapelig og bibelsk verk som gjelder de forbløffende teologiske anti-paralleller mellom endetidslæren til radikal Islam og den bibelske tro. Han overbeviser oss om at dette ikke kan være rene menneskelige tilfeldigheter. Men Joel er verken en tankeløs reaksjonær eller en paranoid radikaler. Han er tvert imot en som søker og elsker sannheten, og som har kjærlighet og mot til ganske enkelt å

legge de historiske og teologiske bevisene for sin overbevisning frem for oss, og gir oss deretter lov til å undersøke fakta på egen hånd for at vi kan trekke våre egne konklusjoner. Joel Richardson er en ydmyk tjener av vår Herre Jesus Kristus, og som jeg personlig vet er en trofast og hengiven ektemann, far og venn for alle de menneskene Gud har ført i hans vei. Må Gud gi oss alle det samme mot til å åpne våre øyne for den stadig mer intensive åndelige krigføringen vi står overfor i denne falne tidsalder, og også til å se skjønnheten i Kristi verk på jorden slik at vi kan være i stand til å navigere godt i denne verden til vi ser vår Herre Jesus ansikt til ansikt.»

Michael Sullivant, pastor, konferansetaler og forfatter av «Your Kingdom Come» og «Prophetic Etiquette.»

«Med et lærd sinn og en forbeders hjerte, har Joel Richardson gitt oss en fengslende fremstilling av det kommende 'tidenes største slag.' Etter hvert som Islam reiser seg i sin vrede drevet av en rasende antisemittisk ånd, vil på samme tid et annet legeme reise seg, bestående av mennesker som er villige til å gi sine liv for Jesu Kristi Evangelium. Gripende ... innsiktsfull ... og et vekterrop til alle oppriktige troende.»

James W. Goll, medgrunnlegger av Encounters network, forfatter av «The Seer, The Lost Art of Intercession,» og «Praying for Israel's Destiny.»

«Dette er en bok som *må* leses av alle som er interessert i Bibelens endetidspåprofetier! Joel Richardson har brutt nytt land i den fremvoksende oppfatning av Islams viktige rolle i Antikrists rike. Joels beviser kommer rett fra de islamske tradisjonene i *hadith*, som er en veldig viktig kilde til muslimsk lære, velkjent for muslimer, men ukjent for de fleste i Vesten. Lesere som har et åpent sinn vil ikke kunne avvise de nifse parallellene mellom de islamske tradisjonene og den agenda som er beskrevet for Bibelens Antikrist. Hans tydelige og

innsiktsfulle fremstilling av den rollen halshugging har i islamsk lov er fengslende. Hans scenario om hvordan jorden vil stille seg opp bak Antikrist er helt troverdig. Jesus formante oss til å be og være på vakt for den prøvelsens tid som skal komme over jorden. Du vil oppdage at du gjør nettopp det. For den leser som ikke er tilfreds med noe annet enn sannheten, er dette en bok som du absolutt må ha i ditt bibliotek.»

Robert Livingston, misjonær i Midtøsten, forfatter av «Christianity and Islam: The Final Clash.»

«Joel Richardsons grundige kjennskap til Islam skaffer kristne en masse nyttig informasjon om Islams tradisjoner og lære og åpenbarer det slående slektskapet mellom kristne endetidsprofetier og Islams forventning om verdensherredømme. Hans balanserte bruk av islamske tekster og Bibelen er så overbevisende at etter å ha lest boken kan man knapt forestille seg hvordan Antikrist kan være noe annet enn en muslimsk kalif. Men det jeg setter mest pris på er at han ikke argumenterer for sitt standpunkt med en giftig brodd, men med takt og tone, ja til og med kjærlighet, når han oppfordrer kristne til å elske sine muslimske naboer og å vinne dem for Kristus. Denne boken er viktig lesning for kristne som ønsker å lære mer om verdens hurtigst voksende religion eller som ønsker å bli bedre forberedt på å diskutere med og vitne for muslimer.»

Steve Alt, Ass. Professor i teologi ved F.I.R.E. School of Ministry, Concord, North Carolina.

«Etter mange års ettertanke har jeg skydd detaljerte utlegninger av forskjellige endetids-scenarioer. Men selv om denne boken inneholder noen detaljer, tror jeg allikevel dens grunnleggende drivkraft, nemlig at Islam er Antikrists system for de siste dager, er fremstilt på en overbevisende måte som et

veldig sannsynlig scenario. I tillegg er informasjonen i denne boken om Islam og Antikrist veldig viktig, og er så vidt jeg vet ikke tilgjengelig andre steder. I disse tider med islamsk terror tror jeg informasjonen som er presentert i denne boken er vesentlig, spesielt det som gjelder islamsk endetidslære. Derfor gir denne boken så absolutt et viktig bidrag. Jeg anbefaler på det sterkeste en grundig og alvorlig undersøkelse av informasjonen i denne boken.»

Dr. Daniel C. Luster, forfatter av «Jewish Roots» og «Israel, Kirken, og de Siste dager,» og daglig leder i Tikkun Ministres International.

«Sunt, ansvarlig, vitenskapelig arbeid. Et gjennombrudd i bibelsk eskatologi inn i den rette tid. *Den Islamske Antikrist* presenterer et fengslende mønster som vil forandre vårt syn på endetiden på en grunnleggende måte.»

Jeremy Ray, senior pastor, Old Washington United Methodist Church, Old Washington, Ohio.

«Denne boken vil la deg dykke ned i endetiden, på islamsk vis – med hode, hjerte og sjel! Den vil også få deg opp av sofaen og opp på føttene for å dele Evangeliet med muslimer. Til slutt vil den drive deg ned på knær for å be om at Muhammeds etterfølgere må komme til tro på den sanne Messias – Jesus.»

Dr. R. Philip Roberts, president i Midwestern Baptist Theological Seminary.

«Denne boken har fullstendig revolusjonert min endetidsteologi! Jeg har hatt en «aha-» opplevelse på nesten hver eneste side etter hvert som jeg oppdaget at de eskatologiske brikkene passet nøyaktig sammen. De avdekker et profetisk bilde av den kommende Antikrist som er helt fornuftig både i bibelsk og logisk forstand, et bilde som får stadig skarpere fokus hver dag etter hvert som nyhetene om verdensbegivenhetene blir presentert for oss! Etter å

ha lest *Den Islamske Antikrist* sendte jeg en epost til alle mine pastorkolleger og nødet dem til å anskaffe seg og lese denne boken. Joel Richardsons bok er absolutt nødvendig lesning for alle som ønsker å forstå hvordan dagens begivenheter hurtig går sammen om å drive nasjonene mot den fremtid som er forutsagt i Bibelen!»

David A. Crisp, senior pastor i Hanover Evangelical Friends Church, Mechanicsville, Virginia, forfatter av “The View from Here – Seeing Christ in the Everyday.”

«Denne boken kan føre til et paradigmeskifte i den eskatologiske tolkningsverden. Joel fører en ypperlig sak både for en islamsk Antikrist og et islamsk Dyrets Rike som den mest sannsynlige oppfyllelsen av de bibelske profetier om de siste dager. Forskingen som ligger til grunn for produksjonen av denne boken er imponerende, og bevisene som blir lagt frem for den islamske eskatologiske fortolkning er overbevisende. Enten du er en erfaren bibelleser eller nybegynner vil denne boken være et skattet oppslagsverk. Denne boken må leses av alle som tar Bibelens profetier på alvor!»

Chris Zeller, senior pastor, Golden Shores Community Baptist Church, Arizona.

«Joels forskning og informasjon blir dyktig presentert og gir oss et overbevisende innsyn i den tiden vi lever i. Dette er en bok jeg ber alle kristne jeg kjenner om å lese, uavhengig av hvilket kirkesamfunn de holder seg til – så viktig er det at denne informasjonen blir spredt ut til Kristi legeme. Den tiden du investerer i å lese denne boken vil gi stor avkastning for Guds Rike, i tillegg til at den vil gi deg innsikt i motivene til dem som arbeider for å etablere Islam som verdens dominerende religion, og sannsynligvis hjelpe deg til å se nøyere på din egen endetidslære.»

Randall Westfall, pastor, Forerunner Ministries, New Mexico.

«Joel Richardson er en forfatter som må leses. Mens mange bibellærere har lært oss å se mot Vesten for en oppfyllelse av de bibelske profetier, går Richardsons perspektiv og dokumentasjon rett på sak. Joel minner oss på at Guds trone ikke er drapert i flagget til USA, Storbritannia eller EU. Joel orienterer leseren tilbake til det faktum at Bibelen er en helt igjennom Israel/ Midtøsten sentrert bok, og det er mot Øst vi må vende blikket for å se etter oppfyllelsen av Bibelens profetier, og ikke mot Vest.»

Ray Gano, leder av Prophezine.com

«Mange som studerer og forsker på Bibelens profetier kommer frem til det faktum at Islam er det systemet som vil frembringe Antikrist og hans rike. Joel Richardson har gjort en fremragende jobb gjennom sin omfattende forskning med å sammenligne den bibelske Antikrist med Islams ventede Messias, kjent som Imam al Mahdi. Jeg anbefaler på det sterkeste denne boken til alle seriøse og ærlige lesere som studerer Bibelens endetidsprofetier.»

Rodrigo Silva, leder for BibleProphecyintheNews.com

«Etter mange år med å studere Bibelens profetier ut fra et vestlig ståsted, og kun har blitt sittende med flere spørsmål enn svar, har jeg funnet Mr. Richardsons bok både forfriskende og innsiktsfull. Joel har et grundig kjennskap til Midtøstens historie og islamsk ideologi, noe som er nødvendig når man studerer Antikrists rike. Boken er nødvendig lesning for alle lærere eller studenter som ønsker å dykke dypere ned i Islams endetidslære ut i fra gitte begivenheter i verdens raskest voksende religion fra fortid, nåtid og fremtid.»

Christine Marie Hobson, leder for DiscerningtheTimesOnline.net
og ProphecyChat.com.

Jeg tilegner denne boken til min far. Jeg kunne ikke ha bedt om en bedre far – en ydmyk tjener og en sann etterfølger av Jesus.

Anerkjennelser

Jeg ønsker spesielt å takke min kjære vakre kone. Jeg kunne ganske enkelt ikke ha gjort dette uten deg – du vet det allerede – men jeg ønsket at alle andre også skulle få vite det. Du er en forbløffende kvinne. Jeg elsker deg.

Jeg ønsker å takke min gode venn Adam for hans modige Luther-lignende måte å nekte å godta status quo på. Du har gitt meg mot og inspirasjon til å grave der få andre har trådd sin fot. Jeg ønsker å takke Wes og Jane for deres oppmuntring og hjelp. Dere er to formidable mennesker. Takk til Robert Livingston for hans vennskap og oppmuntring gjennom hele denne prosessen. Til den konservative professoren fra Chicago – den første til å si meg rett ut hva du syntes om hele prosjektet – du er en sann foregangsmann på ditt felt og veldig generøs også. Takk for din tid og dine ærlige innspill. En dobbel takk/beklagelse går til J. Hall som var den første til å lese gjennom og kommentere den første og temmelig kaotiske versjonen. Min dypeste og hjerteligste takk går til de av dere som har gitt støtte til denne boken. Det faktum at så mange og kvalifiserte mennesker har støttet den gjør meg ydmyk. En takk går også til min forretningspartner Bob for at du er en slik gudfryktig venn og daglig følgesvenn og for å ha lyttet til mine endeløse streifturer rundt om i disse mørke temaene. Og til alle dere andre som har støttet meg og gitt meg bekræftelse: må dere alle få det tilbake i stort monn.

Innledning

Ved å skrive denne boken har jeg av flere årsaker satt meg selv i en vanskelig situasjon. På den ene siden ønsker jeg å dele litt om meg selv med leseren – min erfaring med kristen/muslimsk religionsdialog og historien om hvordan det ble til at jeg skrev denne boken. På den annen side har jeg av gode grunner bestemt meg for ikke bare å bruke et pseudonym, men også å dele så lite personlig informasjon som mulig.

På en vanlig dag mottar jeg en eller flere eposter fra muslimske venner over hele verden. De fleste av disse epostene er veldig hyggelige og inneholder personlig informasjon i tillegg til deler av løpende teologiske diskusjoner som vi vanligvis har. Dette er en glede for meg og jeg fryder meg og setter virkelig pris på disse vennskapene. Men dessverre er ikke alle epostene jeg får verken hyggelige eller vennlige. Selv om følgende epost ikke er den eneste drapstruselen jeg har fått, var det spesielt denne som fikk meg til å praktisere litt mer diskresjon i min omgang med muslimer når det gjelder interreligiøs dialog. (De delene som står i parentes har jeg lagt til for å gjøre ting klarere):

... *Allahu Akbbar!* [Allah er den største!] *Yaaaa Allah!!* [Å, Allah!]. Jeg vil hogge av deg hodet! Må Allah fordømme deg og hele din familie. Må du og hele din

familie råtne evig i helvete. Jeg vil at du skal vite at alle muslimer påkaller Allah og ber ham om å forbanne deg og kaste deg i helvete. Jeg vil personlig drepe deg. Jeg vil personlig drepe din familie. Du vil dø en veldig sakte og smertefull død *inshallah* [ved Allahs vilje]. *Ameen, Ameen, Ameen* [Amen, Amen ...]. *Allahu Akhbar! Allahu Akhbar! Yaaaa Allah!!*

Det var ikke bare innholdet og intensiteten i denne trusselen som fikk meg til å ta den alvorlig, men også den perfekte tegnsettingen, grammatikken og setningsoppbyggingen. Det var ingen indikasjoner på at denne trusselen kom fra utlandet.

Nå må jeg innrømme at jeg ikke har noen idé om hva som særskilt motiverte denne bestemte trusselen. Jeg er ikke sikker på hva jeg sa eller gjorde som avstedkom en så sterk reaksjon. Når jeg snakker med muslimer er selvfølgelig min normale praksis å tale direkte om alles behov for en frelser, og de fleste av mine muslimske venner taler på samme måte veldig direkte om at vi ikke trenger noen frelser. Det virker rimelig på meg. Men for denne så øyensynlig store synden mottok jeg denne trusselen mot mitt og min families liv. Mens trusler som dette så visst ikke er uvanlige i visse deler av verden, forbløffer det meg fortsatt at bare å dele min tro kunne avstedkomme en slik sterk reaksjon. Uansett, av åpenbare grunner og for min egen og min families sikkerhet, har jeg valgt å forbli anonym når det gjelder denne boken. Jeg stoler på at du forstår det.

For å skape et visst mål av troverdighet hos leseren, vil jeg uansett si på en enkel måte at informasjonen i denne boken kommer fra en person som ikke bare er vel bevandret i det islamske kildematerialet og de hellige bøkene som det er sitert fra gjennom hele denne boken, men som jeg tidligere har bemerket, også har bred erfaring i interreligiøs dialog med muslimer. Informasjonen du kommer til å lese har gjennomgått en grundig undersøkelse.

For å overbringe et nøyaktig og fullstendig bilde av islamsk lære og tro har jeg ikke bare benyttet meg av nesten hver eneste engelskspråklige bok om islamsk endetidslære, men også utallige artikler og intervjuer med hundrevis av muslimer om deres bestemte tro om de siste dager. Min hensikt har ikke bare vært å skrive en bok som kunne opplyse kristne, men jeg ønsket også å skrive en bok som muslimer – selv om de er uenige i mine konklusjoner – kunne sette pris på, både for dens ærlighet og dens bruk av henvisninger av høyeste kvalitet. På grunn av denne bokens karakter er jeg ganske sikker på at lite vil unngå det kritiske blikket til muslimske trosforsvarere. Allikevel har jeg skrevet denne boken i full visshet om at lesere som slår opp i kildematerialet selv kan se at det jeg har skrevet er en nøyaktig presentasjon og oversikt over islamsk tro og lære. Jeg har også strebet etter å unngå å skape en følelse av sensasjon, i den grad stoffet tillater det. Personlig har jeg lest altfor mange sensasjonspregede verk som tar opp temaet profeti, men personlig setter jeg ikke pris på denne formen for tilnærming.

Den andre grunnen til at jeg fant det vanskelig å skrive denne boken er at den til en viss grad er et polemisk verk. Selv om jeg ikke hever meg helt over å skrive en bok av denne karakter, ville jeg mye heller unngå det, hvis det i det hele tatt var mulig. Selv om jeg tror at polemikk har en ganske så rettmessig plass innenfor landskapet til kristen/muslimsk mellomreligiøs dialog, er jeg også klar over at kjærlighet vil vinne langt flere sjeler inn i Guds rike enn ett hundre intellektuelle argumenter. Samuel M. Zwemer, som var en kristen misjonær til muslimene for ett århundre siden, har sagt dette slik: «Etter førti års erfaring – noen ganger smertelig erfaring – med å stå på steingrunn og med å se fuglene spise opp sæden til siste korn – er jeg overbevist om at den korteste veien til en muslims hjerte er Guds kjærlighets vei, korsets vei.»¹ Jeg er helt enig med ham. Jeg vil mye heller være involvert i en relasjon til muslimer som består av dialog med gjensidig utbytte og ekte vennskap enn å være

engasjert i polemikk, som i selve sin natur er negativ. Denne boken inneholder så visst negativ informasjon om Islam, mye av det er direkte foruroligende. Jeg har uansett følt på et sterkt mandat fra Herren om behovet for å skrive denne boken og gjøre denne informasjonen kjent. Den fremste hensikten med denne boken er å advare – både de som er innenfor og de som er utenfor kirkens vegger.

Jeg ønsker også sterkt å understreke at min hensikt ikke er å «pryle» muslimer på noe vis. Selv om premisset for og poengene i denne boken virkelig er en sterk anklage mot religionen Islam, må ikke dette på noe vis tolkes som et angrep på muslimer som sådan. Som alle andre religioner er heller ikke Islam enhetlig, og ikke alle muslimer tror eller er enig i alle læresetninger som tillegges dem i denne boken. Dette punktet kan ikke understrekes nok. Mange muslimer er vidunderlige, fredelige mennesker. Vi må aldri klassifisere mennesker etter hvilken gruppe de tilhører, i stedet trenger vi å lære dem å kjenne personlig, ett individ om gangen. På grunn av den skremmende og ganske foruroligende informasjonen om Islam som denne boken inneholder, vil jeg sterkt oppfordre deg til å bruke litt tid i bønn fra starten av, og be Gud om å beskytte deg fra negative følelser, frykt eller fordommer som menneskehjertet er så tilbøyelig til å romme, og i stedet berøre ditt hjerte med sitt eget hjerte for muslimene. Kanskje vil du, slik som meg, bli forelsket i disse som Gud så gjerne ønsker å smykke med forsoning, forvandling og sin vakre frelsesdrakt. Og hvis du er muslim ber jeg om at de gamle profetiene som blir analysert på disse boksidene vil lede deg på den rette vei.

Kapittel 1

Hvorfor ble denne boken skrevet? Våkner opp til den islamske vekkingen.

Blås i horn på Sion og løft hærrop på mitt hellige fjell så alle i landet skjelver! For Herrens dag kommer, den er nær, en dag med mulm og mørke, en dag med skyer og skodde. Et stort og mektig folk brer seg ut som morgenrøden over fjellet. Det har aldri hatt sin like i tider som var, så lenge slekt følger slekt.

– Joel 2:1-2 –

I de dager vi nå lever i tror jeg det finnes en håndfull saker som Gud prøver å kaste lys over for oss i Vesten, og spesielt for den vestlige kristne kirke. Men det triste faktum er at selv blant de få som ser ut til å høre trompetstøtene fra himmelen, er det enda færre som ser ut til å forstå hva de betyr. Disse tegnene blir nå utbasunert over medias forsider nesten daglig, men få ser ut til å forstå hvor hen disse tegnene peker. Det er mitt håp at denne boken vil bidra til å åpne øynene til mange om de tidene som nærmer seg så raskt. Ut over dette er min bønn at denne boken vil øke forståelsen hos dem som allerede har en årvåken og forstandig ånd.

Mer endetidssvada?

Før vi begynner trenger vi å identifisere hva slags holdning du har til studier av eskatologi, det vil si saker som angår endetiden. Hvis du er kynisk i forhold til denne type studier vil jeg be deg om å gjøre noe før du fortsetter. Jeg vil at du aller først skal lese appendiks A som står sist i boken. Det forklarer hvorfor jeg tror at eskatologi er en nødvendig del av det normale kristne livet. Hvis du er usikker på om det er nødvendig å omfavne den bibelske eskatologien med åpne armer, vær så snill og les appendikset først og hopp deretter tilbake hit. Hvis du allerede er interessert i studiet av endetiden må du være så snill og fortsette herfra.

Den rådende uvitenheten

Denne boken er først og fremst en studie av islamsk eskatologi (endetidstro) og de spesielle islamske læresetninger og praksis som ser ut til å samsvare – på en ganske forbløffende måte – med de bibelske beskrivelser av og profetier om de siste dager. Som et resultat av dette står jeg overfor den interessante utfordring å introdusere mer enn ett tema for mange av mine lesere, temaer de fleste mennesker ikke har noen som helst kunnskap om. De fleste mennesker har riktignok en vag idé om hva Bibelen sier om «de siste dager» – de vanskelige tider som vil omfatte hele jorden, pesten, de økologiske katastrofene, Jesu eventuelle gjenkomst. Men også mange kristne – selv de som leser Bibelen regelmessig – er ikke helt sikre på hva de tror om de mange merkeligheter ved de siste dager. Og hvis det kan sies at uvitenhet om bibelsk eskatologi er utbredt, tenk da på hvor mange – spesielt i Vesten – som ikke har noen som helst kunnskap i det hele tatt om hva Islam lærer om de siste dager.

Noen kristne er klar over at det også i Islam, slik som i Kristendommen, er en forventning om at Jesus vil vende tilbake til jorden fra himmelen. Dette skaper entusiasme hos mange kristne, som ser dette som en mulighet til å bygge broer og skape dialog mellom kristne og muslimer. Jesu gjenkomst kan virkelig være et godt utgangspunkt for en slik mellomreligiøs dialog. Men ut over dette forstår dessverre de fleste kristne i det store og hele veldig lite om det islamske endetidsperspektivet, eller om Jesu gjenkomst eller hvem denne «islamske Jesus» virkelig er. Det er klart at mange kristne som bor eller tjener blant muslimer har en viss forståelse av disse temaene, men denne forståelsen har aldri blitt formidlet til kirken i noen større skala. Det er på tide å spre denne forskrekkelige informasjonen til den ikke-muslimske verden. Dette boken representerer den første omfattende populære studie av islamsk eskatologi slik den forholder seg til bibelsk eskatologi. Men utover å være en ren akademisk eller teologisk studie, er denne boken også et vekterrop. Den er et kall til mange om å forstå i hvilken grad fremtiden til den kristne kirke – og virkelig hele verdens fremtid – og Islams fremtid er koblet sammen, både direkte og guddommelig.

Gjennom denne studien, som innledningsvis presenterer en oversikt over både bibelsk og islamsk eskatologi, vil det komme frem et mye tydeligere bilde av fremtiden. Overlappingen av tro i de to systemene, og den måten islamsk eskatologi forsterker kristen eskatologi på, er forbløffende og direkte uhyggelig. Jeg tror at denne studien vil hjelpe leseren til å oppnå betraktelig større innsikt i hvordan de siste dager vil bli, og hjelpe mange til å begynne å se og forstå i hvilken retning verden i stadig økende fart er på vei. Dette leder oss til en av de mest opplagte grunnene til å holde et øye med Islam: dens dramatiske og raske vekst og dagens verdensomspennende vekkelse.

Den islamske veknelsen

Den mest åpenbare grunnen til å studere og forstå Islam, og spesielt islamsk eskatologi, er ganske enkelt fordi Islam er fremtiden. Ja, du leste rett: Islam *er* fremtiden. Hvis dagens trender ikke forandrer seg *dramatisk*, vil Islam ganske snart slå Kristendommen om tittelen verdens største religion. I følge de fleste statistikker vil dette faktisk finne sted om mindre enn tjue år. Flertallet av dem som leser denne boken vil oppleve dette. Islam er verdens hurtigst voksende religion og vokser fire ganger raskere enn Kristendommen.¹ I dag utgjør de som praktiserer Islam rundt en femtedel av verdens befolkning. Etter å ha sett på statistikken, kommenterte en erfaren bibellærer fra England nylig at: «Hvis dagens utvikling fortsetter, vil halvparten av alle fødsler i verden være muslimske i 2055.»² Noe dramatisk og revolusjonerende skjer rett foran øynene på oss, og de fleste i Vesten er ikke det minste klar over det. Hensikten med dette kapitlet er å informere leseren om Islams hurtige vekst. Bildet jeg er i ferd med å tegne kan overraske noen mennesker. Noen kan bli forvirret. Noen kan til og med fornekte det, men det er sant og det trenger å bli fortalt. Bare i seg selv er spredningen av Islam et kraftig vekkerrop til alle kristne.

Islam er den hurtigst voksende religionen, ikke bare i verden, men også i USA, Canada og Europa.³ Den årlige vekstraten til Islam i USA er omtrent 4 prosent, men det er vektige grunner til å tro at den har vokst til så mye som 8 prosent i løpet av de siste par årene. Hvert år er det titusener av amerikanere som konverterer til Islam. Før 2001 hadde de fleste rapporter tall på rundt tjuefem tusen amerikanske konverteringer til Islam hvert år.⁴ Dette høres ikke så mye ut, men dette årlige tallet har ifølge noen amerikanske islamske geistlige blitt *fredoblet* siden 11. september 2001.⁵ Det er riktig: siden 11. september har antall amerikanere som har vendt om til Islam tatt helt av. Så tidlig som en måned etter angrepene på World Trade Center begynte rapporter å strømme inn fra moskéer over hele Amerika. Ala Bayumi, som er direktør

for arabiske saker i Rådet for Amerikansk-Islamske affærer (CAIR), sa dette 11. november 2001 i dagsavisen *Al-Hayat* i London:

Ikke-muslimske amerikanere er nå interessert i å lære Islam å kjenne. Det er flere tegn ... Biblioteker er tomme for bøker om Islam ... Engelske oversettelser av Koranen topper bestselgerlister i USA ... Amerikanere viser en økende villighet til å konvertere til Islam siden 11. september ... Tusener av ikke-muslimske amerikanere har svart på invitasjoner om å besøke moskeer, lik bølgene fra havet som bryter mot stranden, én etter én ...⁶

Etter å ha vitnet om de dramatiske framskritt Islam har gjort, som et resultat av angrepene 11. september, fortsatte Bayumi med å si at:

Proselyttvirksomhet i Allahs navn har ikke blitt undergravet og har ikke blitt satt femti år tilbake, slik vi trodde de første dagene etter 11. september. Snarere tvert imot har de elleve dagene som er gått blitt som elleve år i historien til proselyttvirksomhet i Allahs navn.⁷

I en artikkel fra den britiske avisen *Times of London* 7. januar 2002, bare fire måneder etter 11. september, leser vi:

Det finnes en overbevisende mengde beretninger som bevis for en sterk økning i konverteringer til Islam siden 11. september, ikke bare i Storbritannia, men også i Europa og USA. Et hollandsk islamsk senter hevder en tidobling av interesserte, mens det Nye Muslimprosjektet (New Muslim Project), som ligger i Leicester i England, og ledes av en irsk tidligere romersk-katolsk husmor, forteller om en «jevn strøm» av nyomvendte.⁸

Nylig spurte jeg en muslimsk bekjent av meg hvor mange amerikanere han hadde sett konvertere til Islam bare det siste året. Han forklarte at han personlig hadde deltatt i minst ett hundre konverteringsseremonier bare det siste året. Jeg har

på samme vis spurt dusinvis av amerikanske muslimer om de har vært vitne til en dramatisk økning av konverteringer til Islam siden 11. september, og hver gang har svaret vært et rungende ja. Offisielle tall av nyere dato er vanskelig å finne og analysere av flere årsaker. For det første er det gjort få omfattende studier siden 11. september, de fleste studier ser ut til å ha vært utført like før 2001. I tillegg har mange amerikanske muslimer vært tilbakeholdende med å oppgi informasjon til gallupinstitutter som kommer til moskéene etter 11. september. Det er en rådende mistenksomhet i det muslimske samfunnet om at de som samler informasjon kommer fra US Dep. for Fedrelandets Sikkerhet (US Dep. of Homeland Security) (DHS) eller fra FBI. De fleste konvertitter ønsker å forbli relativt anonyme. Men personlig har jeg snakket med mange amerikanske muslimer som har konvertert etter 11. september.

Men det er en annen og trist side ved disse tallene: over 80 prosent av disse amerikanske konvertittene til Islam er oppvokst i kristne menigheter.⁹ Hvis de høye tallene på konvertitter er riktige, betyr det at så mange som seksti tusen amerikanere som har vokst opp i kristne hjem konverterer til Islam hvert år. Jeg har en kjenning som konverterte til Islam på universitetet, selv om han var sønn av en pastor og oppdratt i et dypt religiøst og tradisjonelt kristent hjem. Jeg har lest utallige vitnesbyrd fra biskoper, prester, misjonærer og teologistudenter, for ikke å snakke om kristne legfolk, som har konvertert til Islam. Blant dem er til og med tidligere selverklærte «åndsfylte» kristne. Hvis du er en kristen må du gjerne si at dette er umulig. Du kan spørre, hvis dette er tilfelle, hvorfor er ikke da disse statistikkene mer viden kjent? Du kan undre deg over hvorfor du personlig ikke kjenner noen som har konvertert. Det er enkle svar på disse spørsmålene. En av hovedgrunnene til at disse trendene har passert noenlunde ubemerket, er at de fleste amerikanske muslimer bor i de største bysentra. Stor-Chicago er for eksempel hjem til godt over 350.000 muslimer.

New York City med omegn har dobbelt så mange med sine over 700.000 muslimer.¹⁰ Den andre viktige statistikken som kaster lys over hvorfor dette temaet ikke er tatt opp i amerikanske menigheter i noen særlig grad, er at 85 prosent av amerikanske konvertitter til Islam er afro-amerikanere. Det hvite kristne Amerika har ikke i samme grad blitt påvirket av dette fenomenet som det sorte kristne Amerika. Islam feier faktisk gjennom bysentra, et veldig trist vitnesbyrd om splittelsen og fragmenteringen av den amerikanske Kirken. En muslimsk talsmann antar at innen 2020 vil de fleste amerikanske storbysentra være overveiende muslimske.¹¹ Men etter hvert som antallet konvertitter øker, skjer det også en endring i hva slags mennesker som konverterer. Kort tid etter 11. september sendte National Public Radio et spesialprogram om Islam og de som hadde konvertert etter 11. september:

Et av de mest interessante emnene [i et NPR program], var et intervju med flere unge kvinner ved amerikanske universiteter som nylig hadde konvertert til Islam gjennom den Islamske Foreningen (Islamic Society) i Boston. De hadde høyere universitetsutdannelse fra universiteter i Boston bl.a. på Harvard, og de talte om Islams kraft og storhet, om den opphøyde statusen til kvinner i Islam, og hvorfor de hadde konvertert. Programmet ble sendt flere ganger over hele USA ...¹²

Fra en artikkel i *New York Times* 22. oktober 2001, leser vi en del av Jim Hacking's historie:

For ni år siden drev Jim Hacking og utdannet seg til jesuittprest. Nå er han jurist i marinedepartementet i St. Louis og har brukt mye tid den siste måneden til å forklare Islam i religionsdialogmøter ... Han gjorde *Shahadah* [den muslimske konverteringsseremonien] den 6. juni 1998. «*Det jeg alltid har vært klar over er at det er én Gud, han har ingen som er hans like, han trenger ikke en sønn for å komme og gjøre sitt verk.*»¹³ (Min kursiv)

Et typisk vitnesbyrd fra en tidligere kristen:

Som barn gikk Jennifer Harrell i kirken og på søndagsskolen. På videregående var hun drillpike og kjæreste med en fotballspiller. Etter universitetet ble hun ungdomspastor i en Metodistkirke. 23 år gammel ble hun enslig mor. 26 år gammel ble hun muslim. «Jeg vokste opp i Plano og gjorde alt det jeg trodde jeg måtte gjøre,» sa 29 år gamle fru Harrell fra Dallas. «Jeg gikk i kirken, jeg gikk på fester. Men jeg brydde meg ikke om himmel eller helvete. Jeg tok alt sammen for gitt.» Til slutt fikk hun seg en salgsjobb der hun fikk presentert Islam av arbeidsskolleger. En av dem elsket å diskutere religion, noe som fikk fru Harrell til å tenke gjennom sin kristne tro. Hun studerte Bibelen, men også Islam, for å kunne forsvare sin tro bedre. I stedet ble hun fengslet av at muslimer ba fem ganger om dagen, fastet og ga almisser som en livsstil. «Jeg var ikke en kristen som ba hver morgen,» sa hun. Hun sa at Islams tro om Jesus virket mer fornuftig for henne fordi de respekterte Jesus som en profet og ikke som Guds sønn. «Da jeg var en kristen forsto jeg aldri hvorfor Jesus måtte dø for mine synder,» sa fru Harrell. «Jeg mener, de er mine synder.» Før hun ble muslim besøkte hun en kristen pastor. Hun sa at hun spurte hvorfor kristne spiste svinekjøtt, hvorfor kvinner ikke dekket hodene sine i kirken, og hvorfor kristne hadde kjæresten. «Jeg ønsket at han skulle forsvare Bibelen,» sa hun. «Jeg ga ham alt jeg hadde funnet galt med den kristne tolkning av Bibelen.» Hans svar tilfredstilte henne ikke.¹⁴

Historier lik de Jim Hacking og Jennifer Harrell fortalte er utallige. Jeg har etter all sannsynlighet lest ett hundre slike historier.

En ny monoteistisk valgmulighet

Når vestlige mennesker tidligere kom til tro på en personlig Gud og valgte å gjøre denne nye troen til den viktigste delen av sine liv, fant de vanligvis uttrykket for sin tro i en kristen kirke. Men nå, med Islams spredning i Vesten, blir mange klar over at Kristendommen ikke er den eneste monoteistiske valg-

muligheten de har. Mange velger dessverre Islam i stedet for Kristendommen. David Pawson, en fremtredende bibellærer og forfatter fra England, erindrer erfaringen til en av sine venner:

En kristen venn av meg er rådgiver i en statlig drevet skole. Han ble glad da en gutt han prøvde å hjelpe til å finne en mening med livet, fortalte ham at han hadde blitt overbevist om at det fantes en personlig Gud han kunne tro på. Til hans overraskelse og skuffelse fortalte denne engelske gutten noen uker senere at han hadde blitt muslim. Han var én av mange tusen som hadde tatt det samme valget.¹⁵

Etter hvert som Islam vokser i Vesten, kommer denne historien helt sikkert til å gjenta seg mange ganger.

En advarsel til England

I sin bok *Islams utfordring til kristne* (*The Challenge of Islam to Christians*), kommer Pawson med noe som med stor sannsynlighet kan være en ekte profetisk advarsel, ikke bare til England, men til hele den vestlige kirke. Pawson, som er en erfaren og respektert leder i Church of England, gjenforteller en opplevelse han nylig hadde mens han lyttet til et foredrag av en velkjent autoritet innenfor Islam, Patrick Sookhedo. Hvis en leder av mindre betydning hadde kommet med følgende uttalelse, kan vi kanskje med rett ha latt den passere, men i stedet burde vi alle bli veldig årvåkne av det David opplevde.

Midt i talen hans ble jeg, både uventet og uten sammenheng med innholdet i talen, plutselig overveldet av det som kan beskrives som et forvarsel om at Islam vil ta over dette landet [England]. Jeg husker at jeg satt der forskrekket og til og med skjelvende. Vi lyttet ikke bare til et interessant foredrag om en religion og en kultur som andre trodde på og praktiserte. Vi hørte om vår egen fremtid!¹⁶

I resten av boken går Pawson gjennom det han føler er noen passende kristne svar på sin forutsigelse. Han anbefalte en løsning der disse tre viktigste komponentene var inkludert: realitet, relasjoner og rettferdighet. Jeg vil ikke prøve å utlegge disse tre emnene da Pawson allerede har gjort det med stor overbevisning. Pawsons advarsel har selvfølgelig vist seg å være høyst kontroversiell i den engelske kirke. Men det virkelige spørsmålet etter denne forfatterens mening er ikke hvorvidt Pawsons advarsel vil slå til eller ikke, men heller om Church of England vil velge å iverksette Pawsons foreslåtte plan? Dette gjenstår å se.

Balansering av fakta

Mitt poenge er ikke å male et altfor dystert bilde. Jeg trenger også å peke på at muslimer omvender seg til kristne tro over hele verden. Mange muslimer hevder gjentatte ganger at ingen muslimer forlater Islam. Denne påstanden kan imøtegås uten for mange anstrengelser. En muslimsk *sjeik* hevdet nylig at av bare i Afrika er det over seks millioner muslimer som går over til Kristendommen hvert år. Dette betyr 667 per time, eller seksten tusen per dag. Fra januar 2003 til midten av 2004 har organisasjonen til den tyske evangelisten Reinhard Bonnke sett over ti millioner afrikanere ta et standpunkt om å følge Jesus. En stor prosentandel av dem som tok denne avgjørelsen var muslimer. Muslimer over hele verden tar faktisk avgjørelser om å bli etterfølgere av Jesus.¹⁷ Mange av disse avgjørelsene blir tatt etter en drøm eller en visjon.¹⁸ Det finnes mange vidunderlige og mektige vitnesbyrd om Guds godhet i livet til muslimer som har lært Jesus å kjenne. Jeg tror av hele mitt hjerte at Midtøsten vil se en vekkelse med muslimer som kommer til en bibelsk tro på Jesus. Kristendommen i Latin-Amerika, Asia og Afrika opplever i vår tid det vi bare kan kalle en vekkelse. Men dette opphever ikke det faktum at Islam fremdeles vokser mye raskere enn Kristendommen, ikke bare i Amerika, Canada, England og Europa, men over hele verden. Nå må jeg understreke at

mye av grunnen til den hurtigere veksten til Islam ganske enkelt kan forklares med en høyere fødselsrate blant muslimer. Muslimer får langt flere barn enn kristne. Islams vekst har ikke sitt primære opphav i omvendelser, men uansett vokser den – og sprer seg raskere enn Kristendommen. Den enkle grunnen til dette er at vi i den vestlige kirke har gått fullstendig glipp av den viktige plass som Islam unektelig har i global målestokk.

Det punktet vi må understreke her og nå er at *det bør ha stor betydning for oss hva verdens nest største og hurtigst voksende religion tror*. Dette er spesielt sant i lys av det potensiale Islams har til snart å bli verdens største religion. Et reelt anslag er at hvis tiden kommer da Islam virkelig passerer Kristendommen som verdens største religion, eller om den bare begynner å nærme seg dette punktet, vil det komme et vendepunkt der Islams vekstrate vil øke eksponentielt. Mennesker som omvender seg for å være på den «vinnende siden» og forvirring blant trofaste kristne vil prege denne tiden. Vi kan ikke undervurdere effekten av en verdensvid tendens. Et av de fremste tegnene på endetiden vil være det Bibelen kaller «det store frafallet,» et merkbart frafall fra den kristne tro på verdensbasis. Mens Islam nå eksisterer som en usikker religion som strever med spørsmålet om hvorfor Allah har tillatt Islam å være en underordnet religion på jorden i forhold til Kristendommen, vil på samme måte den dagen komme at også kristne må kjempe med spørsmålet om hvorfor Gud har tillatt Islam å gå forbi Kristendommen i både vekst og innflytelse. Dette kan begynne å skje så snart som femten år fra nå (2009 o.a.). Det kan skje tidligere. Jeg håper oppriktig at dette ikke er tilfelle, men i skrevne stund er det veldig få ting som tyder på noe annet. Det eneste håp om at trenden skal snu er en betydelig, verdensvid vekkelse, en vekkelse av en slik art vi aldri tidligere har sett. Men så langt, da trenden så vidt har begynt i Amerika, er det tid til å bli informert om og forberedt på det som ser ut til å bli kirkens største historiske utfordring. Som jeg tidligere har sagt er Islam fremtiden (skjønt bare midlertidig). Det er på tide at kirken ser virkeligheten i øynene. Broder Andre-

as, mannen som ble kjent for å smugle Bibler gjennom jernteppet (slik historien er fortalt i den moderne kristne klassikeren *Med Guds Ord gjennom jernteppet [God's Smuggler]*), sa så tidlig som i 1994: «Det Kommunismen var for det 20. århundre, vil Islam være for det neste århundret.»¹⁹

Konklusjon

Kanskje er du nå enig i at det er viktig å bli informert om Islam, men du lurer på hvorfor det er spesielt viktig å forstå islamsk *eskatologi*. Det er et godt spørsmål. Vær så snill og tenk gjennom disse punktene nøye: Bibelen gjør det klart for oss, at i de siste par tusen år har djevelens fremste plan for de siste dager vært å reise opp to mennesker som sine fremste redskaper for å forføre innbyggerne på jorden, *Antikrist* og *den Falske Profeten*. Hva er ditt forslag om hvordan Satan har planlagt å inkludere verdens 1.5 milliarder muslimer i sin storslagne endetidsforførelse? Har Satan mislykkes med å forutse og legge strategien for Islams verdensvide spredning? Eller har Satan inkludert verdens muslimer i sin endetidsstrategi? Vil Islam, verdens tredje monoteistiske religion, også lide under Satans forfølgelse sammen med kristne og jøder, og kjempe mot Antikrist sammen med dem? Eller vil Islam – religionen som skryter av at den står imot all form for avgudsdyrkelse – ganske enkelt underkaste seg en demonisk og falsk religiøs leder uten å gjøre noen særlig motstand? I årevis har jeg spurt Herren om disse emnene. Etter hvert som tiden gikk, og min kunnskap om Islam økte, ble svarene på mine spørsmål ganske tydelige. Denne boken er et forsøk fra min side på å dele det jeg har lært med deg. Jeg forstår at dette kan virke som en sterk uttalelse å komme med, men jeg tror at informasjonen som blir presentert i denne boken vil fastslå at Islam virkelig er det fremste redskap Satan vil bruke for å oppfylle Bibelens profetier om det fremtidige politiske/religiøse/militære systemet til Antikrist som vil overvelde hele verden like før Jesu Kristi gjenkomst.

Kapittel 2

Islams hellige tekster

I *starten av vårt studium* skal vi først ta en kort titt på Islams hellige tekster. Målet er å gjøre leseren kjent med Islams hellige tekster og deres plass i oppbyggingen av Islams autoritetsstruktur. Mange av henvisningene i denne boken vil komme fra disse forskjellige hellige tekstene.

Koranen

Den fremste og mest velkjente av Islams hellige bøker er Koranen. Koranen er den grunnleggende hellige bok i Islam som i sin helhet er gitt av Muhammed, «profet» og grunnlegger av Islam. *Koran* betyr bokstavelig å «berette» eller «lese opp» på arabisk. Koranen består av 114 kapittel, kalt *sura*. Når et avsnitt av Koranen er sitert i denne boken, vil sitatet være etterfulgt av «sura» med påfølgende kapittel, vers og oversettelse.

Koranen kan på en måte sees på som Islams Bibel på grunn av at den er Islams primære hellige bok. Men Koranen er ikke den eneste kilde til hellige

og *inspirerte* tradisjoner i Islam. Mens Koranen er den eneste teksten innenfor Islam som sies å inneholde Allahs faktiske ord, er Sunna av like stor viktighet for muslimer.

Sunna

Sunna betyr på arabisk bokstavelig «en tydelig og godt opptråkket sti.» Den peker på alt Muhammed sa, gjorde, gikk god for eller fordømte. Det er en nedtegning av Muhammeds ord, skikker, undervisning og eksempler han etterlot for at alle muslimer skulle følge dem. Muslimer ser på Muhammed som det fullkomne eksemplet for alle mennesker – en lære som er ganske tydelig fremhevet i Koranen:

Si: «Om dere elsker Gud, så følg meg, og Gud vil elske dere, og tilgi deres synder. Gud er tilgivende, nåderik!» (Sura 3:31)

I Guds sendebud har dere hatt et godt eksempel, for den som setter sitt håp til Gud og den ytterste dag, og stadig kommer Gud i hu. (Sura 33:21)

Alt Muhammed sa eller gjorde utgjør derfor grunnlaget for alle forbilder for liv og tro. Hva ikke-muslimer må forstå når det gjelder Sunna, er at den er akkurat like viktig for en muslim som Koranen. Sunna tolker Koranen. *Uten Sunna kan ikke Koranen forståes fullt ut.* Mange sider ved og praksis i den islamske religionen er faktisk ikke nevnt i Koranen, men finnes bare i Sunna. Koranen og Sunna sammen danner derfor grunnlaget for tro og praksis til muslimer over hele verden.¹ I så henseende tror muslimer at både Koranen og Sunna er inspirert og derfor har autoritet.

Sunnas kilder

Sunna er hovedsakelig hentet ut fra to forskjellige slags islamsk litteratur. Den første og viktigste av de to tradisjonene er hadith-litteraturen. Hadith-litteratur er i hovedsak nedtegnelser av uttalelser Muhammed skal ha kommet med. For det andre er det *sirat* eller *sira* litteratur. *Sirat* betyr bokstavelig «biografi.» Så *sirat-rasul* er en biografi om «apostelen» eller «profeten» Muhammed. Det finnes mange gamle og nye biografier om Muhammeds liv. Den mest populære engelske oversettelsen av et gammelt *sirat* er Ibn Ishaqs *Sirat Rasul (Muhammeds liv [The Life of Muhammed])*, som er oversatt av orientalist A. Guillaume. Ved siden av disse to typene litteratur er historier om Islam og kommentarer til Koranen av tidlige skriftlærde kalt *tafsir*. Når jeg gjennom denne boken taler om denne typen litteratur, vil jeg ganske enkelt bruke den generelle formen «islamsk tradisjon.»

Hadith-litteratur

Til bruk i dette studiet vil hadith-litteraturen sannsynligvis være den viktigste av de forskjellige islamske tradisjonene å forstå. Dette fordi så mye av islamsk tro og praksis, spesielt islamsk tro om endetiden, kommer fra hadith-litteraturen.

Som nevnt tidligere er hadith en nedtegnelse av Muhammeds ord og gjerninger. Ifølge muslimske skriftlærde begynte Muhammeds tilhengere å overføre muntlig alt det de husket av hva han sa og gjorde, både mens han levde og etter hans død.

Isnad og matn

Hver hadith består av to deler – *isnad* og *matn*. I starten av hver hadith står *isnad*, eller overføringskjeden. *Isnad* er i hovedsak kjeden av mennesker, «han sa, hun sa, han sa,» som overfører et minne om noe Muhammed sa eller gjorde. På norsk kan en *isnad* se slik ut: «John sa at han hørte Maria si at Muhammed brukte å si sånn og sånn.» For ytterligere å komplisere dette for dem som er ukjent med islamsk litteratur er selvfølgelig alle navnene på arabisk. Mange av navnene er derfor lange og muligens sammensatte. Her er et virkelig eksempel på en *isnad* fra en hadith hentet fra *Maliks Muwatta*:

Yahya fortalte til meg fra Malik fra Amr ibn Yahya al-Mazini fra Abu'l-Hubab Said ibn Yasar at Abdullah ibn Umar sa at ...²

Men noen ganger vil bare ett navn være nevnt i *isnad*, noe som vanligvis indikerer at personen som forteller hadith var en direkte etterfølger eller familied medlem av Muhammed. Et eksempel kan være: «Ayesha fortalte at Muhammed (fred være med ham) sa ...»

Den andre delen av hadith inneholder den faktiske teksten. Det er denne delen som inneholder Muhammeds ord eller gjerninger. Denne delen av hadith kalles *matn*.

Hver hadith består derfor av *isnad* (overføringskjeden) og *matn* (Muhammeds ord eller handlinger). For å forenkle ting vil vi gjennom denne boken stort sett bare sitere *matn*. *Isnad* vil stå sammen med henvisningene i sluttnotatene.

Kapittel 3

Islamsk eskatologi

De fleste bøker om islamsk eskatologi består først og fremst av forfatterens beste forsøk på å samle, ordne og overgi de mest troverdige hadith og forskjellige tradisjoner som handler om endetiden. I tillegg inneholder selvfølgelig de fleste bøker om islamsk eskatologi kommentarer fra forfatteren. Fordi jeg ikke er skriftlærd i hadith (eller har noen ambisjoner om å bli det), og fordi jeg ikke ønsker å presentere kun min egen tolkning av hva Islam lærer om endetiden, har jeg enten brukt islamske tradisjoner eller kommentarer fra islamske skriftlærde og forfattere som allerede har skrevet om disse emnene i stor utstrekning. Derfor vil denne boken være tungt lastet med slike sitater og henvisninger.

Mesteparten av islamstudier om eskatologi er delt i to kategorier, de Små Tegn og de Store Tegn. De Små Tegn er noen ganger tenkt som en parallell til det Jesus viste til som «fødselsveer,» som betyr at de er tegnene som kommer før de Store Tegn. Dette er til en viss grad sant. Forskjellen ligger forøvrig i at mange av de Små Tegn faktisk finner sted samtidig med de Store Tegn. Der-

for burde ikke de Små Tegn nødvendigvis sees på som de *første tegn*, men heller som de *mindre tegn*. Noen av de Små Tegn er ganske interessante, men fordi de ikke er vesentlige for dette studiet skal vi ikke dykke ned i dem. I stedet vil vi gå direkte til de Store Tegn.

De store tegn

Avgjørende for dette studiet er en klar og nøyaktig forståelse av hva Islam lærer om de Store Tegn. De Store (eller Hoved) Tegn taler opplagt om mer vesentlige tegn enn de Små Tegn. Disse tegnene handler om emner som den muslimske Antikrists komme (Ad-Dajjal), eller gjenkomsten til den muslimske Jesus (Isa Al-Maseeh), eller aller viktigst, den muslimske frelser/messias skikkelsens komme (Al-Mahdi). De handler for eksempel ikke om økende umoral eller religiøs lunkenhet, eller andre slike generelle tegn. Mens noen av de Små Tegn er ganske uklare og det kan diskuteres om de er gyldige, er de Store Tegn absolutt og udiskuterbart en del av den muslimske tankegang. For å forstå hvor viktig de Store Tegn er for muslimer, må man først forstå hvor viktig endetidstroen er blant muslimer.

Endetidens plass i islamsk tro

Koranen nevner fem ting som en muslim må tro på for å være en sann muslim. Som et resultat har disse fem tingene blitt en slags trosbekjennelse innenfor Islam. Fra Koranen leser vi:

Fromheten består ikke i at dere vender ansiktene i bønn mot øst eller vest. Sann fromhet er: Å tro på Allah og på dommens dag, på englene, skriften og profetene ... (Sura 2:177)

Legg merke til rekkefølgen på de fem læresetningene:

1. Tro på Allah
2. Tro på dommens dag
3. Tro på engler
4. Tro på skriften
5. Tro på profetene

Dette er veldig forskjellig fra Kristendommen. Selv om tro på endetiden spiller en fremtredende rolle i det Nye Testamente og i livet til den tidlige kirken, må dessverre vi si at troen på de siste dager i vår tid i stor grad er blitt tilsidesatt eller stort sett ignorert av de fleste. Men slik er det ikke i Islam, det er ingen sanne muslimer som ikke tror på de siste dager og de begivenheter som går forut for dem. Det er derfor avgjørende viktig at vi forstår det islamske perspektivet på den Siste Dag, og spesielt de Store tegn, hvis vi ønsker å forstå de sentrale religiøse forventningene til de 1.5 milliarder muslimer over hele verden. Det er disse grunnleggende trosfundamenter vi nå skal se nærmere på.

Kapittel 4

Mahdi: islams ventede messias

Blant de Store Tegn er tilsynekomsten av en mann kjent som «Mahdi» det sentrale tegnet som det knyttes størst forventning til blant muslimer. På arabisk betyr *al-Mahdi* «Den som er Ledet.»¹ Han er blant Sjia-muslimer noen ganger kalt *Sahib Al-Zaman* eller *Al-Mahdi al-Muntadhar*, som oversatt betyr «Tidsalderens Herre» og «den Ventede Frelser.» Mahdi er det første av de Store Tegn. Dette er bekreftet av Ibn Kathir, en kjent muslimsk skriftlærd fra det fjortende århundre:

Etter at Tidens mindre tegn viser seg og tiltar, vil menneskeheten ha nådd et stadium med store lidelser. Da vil den ventede Mahdi komme tilsyne. Han er den første av Tidens store tydelige tegn.²

Mahdis komme er det fremste og sentrale element i alle islamske endetidsberetninger. Så sentral til islamske eskatologiske forventninger er Mahdis komme, at noen muslimske skriftlærde ikke engang viser til selve de Store Tegn, men i stedet kaller dem «tegnene som følger Mahdi.»³ Mens det er noen variasjoner i troen

mellom Sunni og Sjia-sekter i Islam, og visse deler av Sunni fornekte ham helt, er ikke den generelle troen på Mahdi et sekterisk tema innenfor Islam, men den er universell blant de fleste muslimer. Ifølge Shaykh Muhammad Hisham Kabbani, formann i Amerikas Øverste Råd for Islam (Islamic Supreme Council of America), er «Mahdis komme en etablert lære for både Sunni og Sjia-muslimer, og for hele menneskeheten som sådan.»⁴

Ayatollah Baqir al-Sadr og Ayatollah Murtada Mutahhari, som begge er Sjia-muslimske skriftlærde, beskriver i sin bok *Den Ventede Frelser* (*The Awaited Savior*), Mahdi på denne måten:

En skikkelse som er mer legendarisk enn Mahdi, den Ventede Frelser, har ikke vært sett i menneskehetens historie. Trådene til verdensbegivenhetene har vevd mange fine mønster i menneskenes liv, men Mahdis mønster står høyt over alle andre mønster. Han har vært visjonen til alle visjonære opp gjennom historien. Han har vært drømmen til alle verdens drømmere. For den endelige frelsen til menneskeheten er han håpets Polarstjerne som menneskehetens blikk er festet på ... I denne søken etter sannheten om Mahdi er det ingen skille mellom samfunnsklasser, trobekjennelse eller nasjon. Denne søken er universell, på samme måte som Mahdi selv er universell. Han står strålende høyt over de smale murene som skiller menneskeheten. Han tilhører alle. For alt dette og mye mer gjenstår fortsatt spørsmålet, hvem er egentlig Mahdi? Det er sannelig det store spørsmålet som tenkende mennesker over hele verden ville ønske å stille.⁵

Ja, hvem er egentlig denne «Ventede» som den islamske verden lengter etter, og hva er det han skal gjøre som setter muslimer i en slik forventningsfull tilstand? Dette kapittelet vil prøve å besvare det spørsmålet grundig ved å sitere forskjellige islamske tradisjoner og tolkningen til muslimske lærde som studerer disse. Jeg ønsker å oppmuntre deg til å lese hvert enkelt sitat. Det er i disse henvisningene vi finner et uttrykk for et av de mest sentrale trosspørsmål og lidenska-

per til mange av de 1.5 milliard muslimer som vi i dag deler jorden med. De som ønsker en større forståelse av en av de fremste underliggende åndelige faktorer som påvirker verden i dag, bør følge veldig nøye med.

Islams messias

For å gjøre det enklest mulig er Mahdi Islams messias eller frelser. Selv om de faktiske uttrykkene *messias* og *messianisme* har veldig tydelige jøde-kristne røtter, er professor Abdulaziz Abdulhusein Sachedina ved University of Virginia enig i at disse begrepene er passende å bruke i en islamsk sammenheng når det henvises til Mahdi. I sitt forskningsarbeid rundt emnet *Islamsk Messianisme*, forklarer Sachedina derfor:

Begrepet «messianisme» i islamsk sammenheng, er ofte brukt for å forklare den viktige oppfatningen av en eskatologisk skikkelse, Mahdi, som «vil stå frem» som en forutvarslet leder og sette i verk en stor sosial omveltning for å gjenopprette og sette alle ting i orden under gudommelig ledelse. Den islamske Messias er derfor legemliggjørelsen av hans etterfølgeres streben etter gjenopprettelse og renselse av Troen som vil bringe sann og ufordervet ledelse til menneskeheten, og skape en rettferdig sosial ordening og en verden fri for undertrykkelse der den islamske åpenbaringen vil bli normen for alle nasjoner.⁶

Derfor er det rett å si at Mahdis «tilsynekomst» for de fleste muslimer er det samme som Jesu gjenkomst er for kristne. Mens kristne venter på at Jesus Messias skal komme igjen for å oppfylle alle Guds profetiske løfter til sitt folk, venter muslimer på at Mahdis tilsynekomst skal oppfylle disse tingene. Sjeik Kabbani identifiserer på samme vis Mahdi som Islams fremste messiasskikkelse: «Jødene venter på Messias, kristne venter på Jesus, og muslimene venter både på Mahdi og Jesus. Alle religionene beskriver dem som menn som kommer for å frelse verden.»⁷

En mann fra Muhammeds familie

Den første og mest siterte islamske overbevisning som gjelder Mahdi, er tradisjonen som sier at Mahdi vil nedstamme fra Muhammeds familie og vil bære Muhammeds navn:

Verden vil ikke bli gjenopprettet før en mann fra min familie, som bærer mitt navn, hersker over araberne.⁸

Profeten sa: Mahdi vil være av min familie, av etterkommerne etter Fatimah [Muhammeds datter].⁹

En verdensvid leder for alle muslimer

Over hele den islamske verden er det i vår tid et kall om gjenopprettelse av det islamske kalifatet. Kalifen (*khalifa*) i Islam kan på en måte sees på som muslimenes Pave. Muslimene ser på kalifen som en visehersker for Allah på jorden. Det er viktig å forstå at når muslimer kaller på en gjenopprettelse av kalifatet, er det egentlig Mahdi de kaller på, for Mahdi er den forventede siste kalif i Islam. Muslimer over alt vil være forpliktet til å følge Mahdi:

Hvis du ser ham, gå og gi ham din lydighet, selv om du må krype over is, fordi han er viseherskeren [*Khalifa*] til Allah, Mahdi.¹⁰

Han vil berede veien for etableringen av regjeringen til familien [eller samfunnet] til Muhammed ... *Alle troende vil være forpliktet til å støtte ham.*¹¹ (Min kursiv)

Verdens hersker

Muslimer tror Mahdi vil bli en fremtidig muslimsk hersker som ikke bare vil

herske over den islamske verden, men også over den ikke-muslimske verden. Det sies at Mahdi skal lede en verdensrevolusjon som vil etablere en ny islamsk verdensorden over hele jorden:

Mahdi vil opprette rett og rettferdighet i verden og vil utrydde ondskap og korrupsjon. Han vil slåss mot muslimenes fiender og være seierrik.¹²

Han vil komme tilsyne på den forutbestemte dag og han vil slåss mot de onde kreftene, lede en verdensrevolusjon og sette opp en ny verdensorden basert på rett, rettferdighet og dyd ... til slutt vil de rettferdige ta styringen av verden i sine hender og Islam vil seire over alle religioner.¹³

Han er forløperen for Sannhetens seier og til fall for alle tyranner. Han innevarsler slutten på urett og undertrykkelse og begynnelsen på den siste oppgangen av Islams sol som aldri skal gå ned igjen og som vil sikre lykke og opphøyelse av menneskeheten ... Mahdi er et av Allahs klare tegn som snart skal bli tydeliggjort for alle.¹⁴

Mahdis midler og metoder for å gjennomføre denne verdensrevolusjonen vil innebefatte mange militærkampanjer eller hellige kriger (jihad). Mens noen muslimer tror at mesteparten av ikke-muslimene i verden vil omvende seg til Islam uten kamp under Mahdis styre, ser de fleste tradisjoner for seg at den ikke-muslimske verden kommer til Islam som et følge av Mahdis erobringer. Abdullrahman Kelani, forfatter av *Den siste Apokalypse (The Last Apocalypse)*, beskriver mange av Mahdis slag:

[Al-]Mahdi vil som kalif motta en troskapsed fra muslimene. Han vil lede muslimene i mange jihad-kamper. Hans styre vil være et kalifat som følger profetens retningslinjer. Mange kriger vil følge mellom muslimer og de vantro under Mahdis regjering.¹⁵

Til og med Harun Yahya, en moderat og veldig populær muslimsk forfatter, henviser til Mahdis invasjon av mange ikke-muslimske land der «Mahdi vil invadere alle steder mellom Øst og Vest.»¹⁶

Hæren med de sorte flaggene

Mahdis vei til maktens tinder sies å komme i kjølvannet av en hær fra Østen som bærer sorte flagg og krigsbannere. Sjeik Kabbani sier:

Hadith antyder at sorte flagg som kommer fra Khorasan-området vil tilkjenne- gi at Mahdis tilsynekomst er nær. Khorasan er dagens Iran, og noen skriftlærde har sagt at denne hadith'en betyr at når de sorte flaggene kommer til syne fra Sentral-Asia, dvs. i retning Khorasan, da er Mahdis tilsynekomst umiddelbart forestående.¹⁷

En annen tradisjon sier at:

Allahs Budbærer sa: De sorte bannerne vil komme fra Øst og deres hjerter vil være faste som jern. Alle som hører om dem bør slå seg sammen med dem og gi dem troskap, selv om det betyr å krype over snø.¹⁸

Islam vaier med to flagg. Ett er hvitt og ett er sort. Over begge bannerne står de arabiske ordene: «Det finnes ingen annen Gud enn Allah og Muhammed er hans Budbringer.» Det hvite flagget kalles Al-Liwaa og tjener som et tegn for lederen av den muslimske og den islamske staten. Det sorte flagget kalles Ar-Raya, og blir brukt av den muslimske hæren. Det er også kalt jihads flagg og blir båret inn i striden. Det ene flagget er et regjeringsflagg det andre er militært.¹⁹ Da Muhammed vendte tilbake til sin hjemby Mekka etter åtte år i eksil, vendte han tilbake som seierherre. Sammen med ham marsjerte ti tusen muslimske soldater. De bar med seg sorte flagg. På flaggene sto det ett arabisk ord: *Straff*.²⁰

Jeg snakket en gang med en gruppe unge muslimske menn og stilte dem noen spørsmål. Jeg spurte dem om den åpenbart militære overlegenheten til Amerika og Israel, sammenlignet med militæret i de islamske nasjonene var en kilde til frustrasjon for muslimer. En av disse mennene ble veldig sint på grunn av spørsmålet mitt og fyrte løs: «Det er best dere amerikanere og sionister gjør dere klare, fordi de sorte flaggene kommer!» På den tiden hadde jeg ingen aning om hva han snakket om. Senere lærte jeg hva det betydde.

Erobringen av Israel

Islamsk tradisjon fremstiller Mahdi der han slutter seg sammen med hæren av muslimske krigere som bærer sorte flagg. Mahdi vil lede denne hæren til Israel og gjenerobre det for Islam. Muslimene vil slakte jøder inntil veldig få er tilbake og Jerusalem vil tjene som sete for Mahdis herredømme over jorden:

Rasulullah [Muhammed] sa: «Hærer som bærer sorte flagg vil komme fra Khusasan. Ingen makt vil være i stand til å stanse dem og de vil til slutt nå Eela [Baitul Maqdas i Jerusalem] der de vil heise sine flagg.²¹

Det er viktig her å legge merke til henvisningen til *Baitul Maqdas*. På arabisk betyr dette «det hellige hus.» Dette viser til Klippemoskeen som ligger på Tempelplassen i Jerusalem.

På en særs giftig måte har de egyptiske forfatterne Muhammad ibn Izzat og Muhammad 'Arif skrevet en kommentar om denne tradisjonen:

Mahdi vil seire og utslette disse grisene og hundene og denne tids avguder slik at det enda en gang vil bli et kalifat basert på profetembetet, slik hadith sier: *Jerusalem vil være stedet for kalifatet som skal styres med rettferd og senter for islamsk styre, som vil bli ledet av Imam al-Mahdi ...* Det vil avskaffe jødernes le-

derskap ... og sette en sluttstrek for dominansen til disse sataner som tenner ondskap i mennesker og forårsaker fordervelse på jorden, som får dem til å tilbe avguder og styrer verden med andre lover enn *Sharia* (islamsk lov), loven til verdens Herre.²² (Min kursiv)

En veldig berømt tradisjon som ofte blir sitert over hele den islamske verden taler om Mahdis militære felttog mot Israel. Tradisjonen er både kvalmende og en vekker:

Profeten sa ... den siste time vil ikke komme uten at muslimene vil kjempe mot jødene, og muslimene vil drepe dem til jødene gjemmer seg bak en stein eller et tre og steine eller treet vil si: Muslim, eller Allahs tjener, det er en jøde bak meg, kom og drep ham.²³

Den mirakuløse forsørgeren som vil bli elsket av alle

Det sies at Mahdi vil ha kontroll over vinden og regnet og avlingene. Under Mahdis styre vil verden leve i velstand. Islamske tradisjoner forteller at Muhammed engang sa:

I de siste dager av min *ummah* [det universelle islamske samfunn], vil Mahdi komme tilsyne. Allah vil gi ham makt over vinden og regnet og jorden vil la de grønne bladene vokse frem. Han vil gi bort rikdom i overflod, dyreflokkene vil være mange og *ummah'en* vil være stor og bli æret ...²⁴

I de dager vil mitt samfunn nyte en tid med lykke slik de aldri har opplevd det før. Himmelen vil sende strømmer av regn over dem, jorden vil ikke holde tilbake noen av sine vekster, og velstand vil være tilgjengelig for alle. En mann vil stå opp og si: «Gi til meg, Mahdi!» Og han vil svare: «Ta.»²⁵

Som et resultat av de utallige godene som Mahdi fører med seg, sies det at innbyggerne på jorden vil elske ham høyt:

Allah vil så kjærlighet til ham i hjertene til alle mennesker.²⁶

Al-Mahdi kommer tilsyne, alle snakker bare om ham, drikker hans kjærlighet, og snakker aldri om noe annet enn ham.²⁷

Tiden for Mahdis styre

Det finnes flere tradisjoner som angår tiden for og veien til maktens tinder for Mahdi, mens det bare finnes én bestemt hadith som plasserer denne begivenheten til en tid da en endelig fredsavtale mellom araberne og romerne blir inngått. («Romerne» referer til kristne, eller mer generelt til Vesten.) Selv om fredsavtalen blir inngått med «romerne,» er den antagelig forhandlet frem gjennom en jødisk prest fra Arons slekt. Fredsavtalen vil bli inngått for en periode på sju år.

Rasulullah [Muhammad] sa: «Det vil bli fire fredsavtaler mellom deg og romerne [de kristne]. Den fjerde avtalen vil bli forhandlet gjennom en person som vil være en av etterkommerne til Hadrat Haroon [Ærverdige Aron – Mose bror] og vil vedvare i sju år.»²⁸ (Min kursiv)

Det ser ut til at tidsperioden for denne sjuårige fredsavtalen vil sammenfalle med perioden Mahdi vil regjere. Mens noen få tradisjoner angir at Mahdi vil regjere på jorden så lenge som åtte eller muligens ni år, sier de fleste tradisjoner at hans regjeringstid vil være sju år:

Profeten sa ... han vil dele eiendommen, og vil styre folket ved deres Profets Sunna og etablere Islam på jorden. *Han vil forbli i sju år*, så vil han dø, og muslimene vil be over ham.²⁹

Profeten sa: Mahdi vil fylle jorden med velstand og rettferdighet slik den før var fylt av undertrykkelse og tyranni, og *han vil herske i sju år*.³⁰ (Min kursiv)

Al-Mahdi, rytteren på den hvite hesten

Man tror at Mahdi rir på en hvit hest. Hvorvidt dette er symbolsk eller bokstavelig er vanskelig å si. Interessant nok kommer denne tradisjonen fra muslimske tolkninger av de kristne Skriftene. På tross av det faktum at muslimer tror at Bibelen er forandret og fordervet av jøder og kristne, hevder de å tro at noen deler av den «originale» inspirerte boken fortsatt befinner seg inne i den «fordervede» Bibelen. En tradisjon blant islamske skriftlærde forsøker å trekke ut de delene av Bibelen som muslimer opplever kan være uberørt av den ødeleggende innflytelsen til jøder og kristne. Muslimer kaller disse jødisk-kristne tradisjonene for *isra'iliyyat*. En slik skriftlærd som overfører bibelske tradisjoner til Islam er den muslimske skriftlærde Ka'b al-Ahbar, som blant muslimer blir sett på som en pålitelig tolker av hadith så vel som *isra'iliyyat*.³¹ Ka'b al-Ahbars syn på at rytteren på den hvite hesten slik den beskrives i Åpenbaringsboken virkelig er Mahdi, støttes av to velkjente egyptiske forfattere, Muhammad Ibn Izzat og Muhammad 'Arif. I sin bok, *Mahdi og Tidenes Ende (Al-Mahdi and the End of Time)*, siterer de en uttalelse av Ka'b al Ahbar:

Jeg finner at Mahdi er omtalt i Profetenes bok ... For eksempel sier Åpenbaringsboken: «Og jeg så, og se! – en hvit hest. Og han som satt på den ... med seier dro han ut for å seire.»³²

Izzat og ‘Arif forsetter deretter med å si:

Det er klart at denne mannen er Mahdi, som vil ri den hvite hesten og dømme etter Koranen [med rettferd]. Og sammen med ham rir menn med underkastelsesmerker på sine panner [merker i pannene etter å ha bøyd sine hoder i bønn mot jorden fem ganger daglig].³³

Noen hevder at dette er grunnen til at Saddam Hussein fikk hengt opp utallige veggmalerier av seg selv over hele Bagdad, der han sto frem som en muslimsk ridder på en hvit hest med dragent sverd, og tappert stred mot de vantro.³⁴

Al-Mahdi, den mirakuløse arkeologen

I en av de siste interessante tradisjonene rundt Mahdi, hevdes det at han skal skaffe tilveie noen tidligere uoppdagede bibelske skriftruller – til og med selve Paktens Ark:

Ka’b al-Ahbar sier: «Han vil kalles ‘Mahdi’, fordi han vil lede [*yahdi*] til noe som er uoppdaget og hente frem Toraen og Evangeliet fra en by kalt Antiokia.»³⁵

As-Suyuti nevnte i *al-Hawi* at Allahs budbringer, må Allah velsigne ham og gi ham fred, sa: «Han kalles Mahdi fordi han vil lede folket til et fjell i Syria der han vil hente frem bindene av Toraen for å motsi jødene. I Mahdis hender vil Paktens Ark bli hentet frem fra Genesaretsjøen og plassert i Jerusalem.»³⁶

Ad-Dani sa at han kalles Mahdi fordi han vil bli ledet til et fjell i Syria der han vil hente fram alle bindene til Toraen for å argumentere mot jødene, og ved hans hender vil en gruppe av dem bli muslimer.³⁷

Åpenbart er hensikten med å finne disse «tapte» delene av det Gamle og det Nye Testamente i tillegg til paktens Ark, å hjelpe Mahdi med å vinne omvendte fra både Kristendommen og jødedommen før han «utsletter» de resterende som ikke vender om til Islam. Vi vil diskutere denne siden ved Islamsk tradisjon ytterligere i noen kapitler senere.

Oppsummering

Etter å ha sett gjennom forskjellige islamske tradisjoner og oppfatninger fra noen muslimske skriftlærde, la oss nå lage en oversikt over hva vi har lært om personen Mahdi og hans oppdrag slik han eksisterer i forestillingen til 1.5 milliard muslimer over hele verden. Husk på at dette er den mannen muslimene i verden venter på med iver:

1. Mahdi er Islams fremste messiasskikkelse
2. Han vil være en etterkommer av Muhammed og vil bære Muhammeds navn (Muhammed bin Abdullah).
3. Han vil være en hengiven muslim
4. Han vil være en åndelig, politisk og militær verdensleder uten sidestykke.
5. Han vil stå frem etter en periode med stor uro og lidelse på jorden.
6. Han vil etablere rett og rettferdighet over hele verden og utslette tyranni og undertrykkelse.
7. Han vil være kalif og imam (visehersker og leder) for muslimer over hele verden.
8. Han vil lede en verdensrevolusjon og opprette en ny verdensorden.
9. Han vil føre militære operasjoner mot alle som står ham i mot.
10. Han vil invadere mange land.
11. Han vil inngå en sjuårig fredsavtale med en jøde av presteslekt.
12. Han vil erobre Israel for Islam og lede de «trofaste muslimene» i en siste nedslakting/strid mot jødene.

13. Han vil opprette det nye islamske verdenshovedkvarteret i Jerusalem.
14. Han vil herske i sju år (kanskje så mye som åtte eller ni).
15. Han vil sørge for at Islam blir den eneste praktiserte religion på jorden.
16. Han vil stå frem ridende på en hvit hest (muligens symbolsk).
17. Han vil finne noen tidligere uoppdagede bibelske manuskripter som han vil bruke for å argumentere mot jødene og få noen av jødene til å konvertere til Islam.
18. Han vil også gjenoppdage Paktens Ark i Genesaretsjøen og føre den til Jerusalem.
19. Han vil få overnaturlig kraft fra Allah over vinden og regnet og avlingene.
20. Han vil eie og fordele enorme mengder rikdom.
21. Han vil være elsket av alle folk på jorden.

Kapittel 5

Sammenligning av den bibelske Antikrist og Mahdi

De fleste mennesker, selv de som ikke har lest Bibelen, har hørt om mannen som populært kalles «Antikrist.» I følge Bibelen vil Antikrist kort fortalt være Satans fremste menneskelige redskap på jorden i de siste dager. Det er interessant at Bibelen bare henviser til ham én eneste gang med dette navnet, nemlig i 1. Joh. 2:18. Men det finnes tallrike henvisninger til Antikrist under andre navn gjennom hele Bibelen. Noen av navnene Skriften gir ham er «Dyret» (Åp. 13:4), «den ødeleggende styggedom» (Matt. 24:15, NBS 1978), «ødeleggeren» (Dan. 9:27), «den lovløse,» «syndens menneske,» «fortapelsens sønn» (2. Tess. 2:3, NBS 1930), «det lille hornet» (Dan. 7:8), «Assur, eller assyreren», (Mika 5:5, Jes. 10:5, 14:25), «Undertrykkeren,» «kongen av Babel» (Jes. 14), og til og med den mystiske «Gog» (Esek. 38:2, Åp 20:8). Skriften bruker også andre navn for å vise til Antikrist.

Men bak alle disse uvanlige navnene, hvem er egentlig Antikrist? I dette kapittelet vil vi se på noen få av de viktigste beskrivelser og handlinger som

ifølge Bibelen definerer nettopp hvem Antikrist er. Vår undersøkelse vil også fokusere på flere veldig klare likheter mellom Antikrist og Mahdi.

En mektig politisk og militær verdensleder

Vi lærer fra Bibelen at Antikrist vil stå frem i de siste dager som leder av et veldig mektig verdensrike, som historien ennå ikke har sett. Den mektige lederrollen til Antikrist er først tydelig beskrevet i Bibelen av profeten Daniel. I det syvende kapittel i Daniels bok finner vi en beskrivelse av et syn hvor Daniel ser fire underlige og grusomme «dyr.» Etter at han har beskrevet de tre første dyrene, sier Daniel dette om det fjerde:

Deretter så jeg i nattsynene, og se! – et fjerde dyr, fryktelig og skremmende og veldig sterkt. Det hadde store jerntenner og åt og knuste; og det som var igjen, trakk det ned med føttene. Det var forskjellig fra alle de andre dyrene og hadde ti horn. Jeg betraktet hornene, og se! – enda et horn. Et lite horn skjøt opp mellom dem. Tre av de første hornene ble rykket opp så det kunne få plass. Dette hornet hadde øyne som et menneske og en munn som talte store ord. (Dan. 7:7-8)

I versene 15-16 spør så Daniel en engel han ser i sitt syn om å forklare bildet av de fire dyrene. Engelen forklarer at de fire dyrene representerer fire veldig store riker eller imperier:

Jeg, Daniel, ble urolig i kropp og sjel. Synene som gikk gjennom hodet mitt, skremte meg. Jeg gikk bort til en av dem som sto der, og ba ham om en pålitelig forklaring på alt dette. Han svarte meg og fortalte meg hva synene betydde: «Disse store dyrene, fire i tallet, betegner fire konger som skal stå fram på jorden.» (Dan. 7:15-17)

Det er faktisk ganske rett frem. Daniel spør igjen engelen om de fire dyrene, og spesielt om det «lille hornet» som rykket opp tre horn. Engelen svarer igjen med en veldig direkte og tydelig forklaring:

Dette sa han: «Det fjerde dyret betyr at det skal komme et fjerde rike på jorden, et som er forskjellig fra alle de andre rikene. Det skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den. De ti hornene betyr at det skal stå fram ti konger fra dette riket. Og etter dem skal det stå fram enda en konge, som er forskjellig fra de andre. Han skal tvinge under seg tre konger.» (Dan. 7:23-24)

I hovedsak forklarer engelen at det fjerde riket forårsaker stor ødeleggelse over hele jorden. Til å begynne med vil dette kongeriket bestå av ti konger. Så vil en annen konge, en ellevte, stå frem og fortrenge tre av de tidligere kongene. Denne ellevte kongen er Antikrist, som til å begynne med blir kalt det «lille hornet.» På grunnlag av den visjonen Daniel fikk ser vi derfor at Antikrist er en fremtidig konge som først vil få kontroll over tre andre riker eller nasjoner, og tilslutt over ti. Slik former han det fremtidige ti-nasjoners «dyre-imperiet» – et imperium som ikke har hatt sin like i kraft og villskap og som skal «sluke hele jorden, trække den ned og knuse den.»

I siste del av Daniel kapittel sju, beskriver engelen for Daniel denne kongens handlinger i tillegg til hans endelikt:

Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige. Han skal bestemme seg for å forandre tider og lover, og de hellige skal overgis i hans hånd én tid, tider og en halv tid. Da skal retten bli satt. Herskermakten skal tas fra ham, bli ødelagt og gå under for alltid. Riket, herredømmet og makten over rikene under himmelen skal bli gitt til folket av Den høyestes hellige. Riket deres skal være et evig rike, og alle herskermakter skal tjene og lyde dem. (Dan. 7:25-27)

Det sies at denne kongen skal undertrykke Guds hellige i en tidsperiode som de fleste bibellærde er enige om er på tre og et halvt år (én tid, tider og en halv tid). Men til slutt vil hans herredømme bli tatt fra ham og erstattet av riket til «Den høyeste hellige» Gud.

Seks hundre år senere, i Åpenbaringsboken, beskriver apostelen Johannes på samme måte Antikrist og hans «dyre-imperium» i lignende språk:

Og jeg så et dyr stige opp av havet. Det hadde ti horn og sju hoder og ti kroner på hornene, og på hodene sto det navn som var en spott mot Gud. Dyret jeg så, lignet en leopard, men hadde føtter som en bjørn og gap som en løve. Dragen ga det sin kraft og sin trone og stor makt ... De tilba dragen fordi den hadde gitt dyret makt, og de tilba dyret og sa: «Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?» Dyret fikk en munn som talte store og spottende ord, og det fikk makt til å holde på i 42 måneder. Det åpnet munnen for å spotte Gud og begynte å håne hans navn og hans bolig og dem som bor i himmelen. Det fikk også lov til å føre krig mot de hellige og vinne over dem, og det fikk makt over alle stammer og folk, tungemål og nasjoner. Og alle som bor på jorden, skal tilbe dyret, hver den som fra verdens grunnvoll ble lagt, ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som ble slaktet. (Åp. 13:1-2, 4-8)

Selv om symbolspråket her er ganske mettet, er bildet faktisk ganske tydelig hvis vi forstår den bibelske bruken av spesielle symbolske uttrykk. «Dyret» henviser på ny til Antikrist, konge over et ti-nasjoners rike. Hornet representerer autoritet og makt. Ti horn taler om en ekstremt høy grad av autoritet i tillegg til de antall nasjoner og deres konger som vil forene seg for å danne dyrets rike. «Dragen» som gir dyret dets autoritet er Satan. Satan blir i Bibelen ofte henvist til som en drage eller en slange. Den globale virkningen av dette dyrelignende riket blir gjort tydelig gjennom setningen: «Og det fikk makt over alle stammer og folk, tungemål og nasjoner.» Vi ser at det store spørsmålet menneskene på jorden stiller seg selv er: «*Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?*» Det virker for

dem som bor på jorden at dyret er absolutt hinsides all utfordring. Og påny ser vi at den tidsperioden det blir gitt dyret til å forfølge Guds folk er den samme, førtito måneder som er tre og et halvt år. Den samme tidsrammen ser vi også i det avsnittet vi tidligere siterte, Daniel 7:25.

Slik har vi sett at Bibelen profeterer om Antikrist som en politisk og militær leder med en makt uten sidestykke blant verdenslederne opp gjennom historien.

Mahdi som verdenshersker

Som vi har sett fra islamsk tradisjon og muslimske skriftlærde er også Mahdi, på samme måte som Antikrist, profetert å bli en politisk og militær verdensleder uten sammenligning med noen andre i verdenshistorien. Det sies om Mahdi at han skal «kjempe mot de onde maktene, lede en verdensrevolusjon, og sette opp en ny verdensorden basert på rett, rettferdighet og dyd.»¹ Ifølge muslimsk tradisjon skal Mahdi på denne tiden herske over hele jorden som den siste islamske kalif og som vi så i forrige kapittel, vil muslimene «ta verdensadministrasjonen i sine hender og Islam vil seire over alle andre religioner.» Det er ingen tvil om at Islam ser på Mahdis herredømme som verdensomspennende. Vi ser derfor tydelig at både Antikrist og Mahdi er beskrevet som politiske og militære verdensledere som verden aldri har sett maken til. Selv om mange mektige ledere har stått frem opp gjennom verdenshistorien, går beskrivelsene som er gitt om både Antikrist og Mahdi langt ut over noen verdensleder som har stått frem til nå. Begge blir også sett på som fremragende religiøse ledere.

Antikrist som verdens åndelige leder

Bibelen fastslår det faktum at Antikrist vil være en åndelig leder med en autoritet som blir anerkjent over hele verden. Etter å ha undersøkt Antikrists rolle som universell religiøs leder, har mange kristne profetilerere talt om en kommende «verdensreligion» eller «den falske kirke,» som Antikrist både vil skape og tvinge igjennom over hele verden. Dette konseptet om en kommende dominerende og demoninspirert verdensreligion kommer man delvis frem til på grunn av de mange henvisninger i Bibelen om tilbedelse rettet mot Antikrist. I Åpenbaringsboken leser vi at Antikrist både vil inspirere og kreve tilbedelse. Denne tilbedelsen vil bli rettet både mot Satan, som kalles «dragen,» og Antikrist, som kalles «dyret»:

De tilba dragen fordi den hadde gitt dyret makt, og de tilba dyret og sa: «Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?» ... «Og alle som bor på jorden, skal tilbe dyret, hver den som fra verdens grunnvøll ble lagt, ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som ble slaktet.» (Åp. 13:4, 8)

I tillegg til at Antikrist grunnlegger en verdensvid tilbedelsesbevegelse, er en annen grunn til å se ham som en åndelig verdensleder at Bibelen forteller at en mann som kalles «den falske profeten» vil ledsage ham. Selve tittelen «den falske profeten» antyder selvfølgelig denne mannens religiøse natur. En av de fremste oppgavene til den falske profeten er å utføre forføreriske «tegn og under» som vil hjelpe til med å overbevise innbyggerne på jorden om å tilbe Antikrist/Dyret:

Men dyret ble fanget, sammen med den falske profeten, han som i dyrets tjeneste gjorde underfulle tegn og med dem forførte alle som tok dyrets merke og tilba bildet av det. (Åp. 19:20)

Det er derfor tydelig at Bibelen lærer at Antikrist vil lede en verdensvid religiøs tilbedelses-bevegelse som vil prøve å erstatte og tilrane seg tilbedelse fra Bibe-

lens Gud. Denne tilbedelsen vil så bli rettet mot både ham selv og Satan – den usynlige ånd – provokatøren og marionettmannen som motiverer, utrunder og gir autoritet til Antikrist for at han kan utføre sin verdensvide oppgave.

Mahdi som åndelig verdensleder

På samme måte vil Islams Mahdi helt klart være leder av en verdensvid tilbedelsesbevegelse, en bevegelse som vil prøve å få alle som praktiserer en annen religion enn Islam til å avsi seg sin tro og tilbe Allah, Islams gud. Som vi så i forrige kapittel «vil (han) styre folket ved deres Profets Sunna og etablere Islam på jorden.»² Og «Islam vil seire over alle religioner.»³

Slik ser vi at Mahdi vil lede en verdensrevolusjon som vil innstifte en «ny verdensorden» basert på religionen Islam. Islam vil bli den eneste tillatte religion. Både Mahdi og Antikrist sies å bli de ubetingede lederne av en verdensvid religiøs bevegelse som vil dra tilbedelsen bort fra Bibelens Gud og Hans Sønn Jesus Kristus. Som vi skal få se ganske klart i senere kapittel, ligger det i muslimsk sammenheng innebygd i tilbedelsen av Allah en direkte fornektelse av Bibelens Gud og Hans Sønn Jesus Kristus. Det er faktisk grunnen til at noen muslimer føler sterkt for å si at Mahdi vil «utslette disse grisene og hundene» – de kristne og jødene som nekter å omvende seg til Islam. Noe som leder oss til det neste tydelige likhetstrekk mellom Antikrist og Mahdi.

Antikrists målrettede felttog mot jøder og kristne

Bibelen er veldig tydelig på at Satan, gjennom Antikrist, vil gå spesielt etter jøder og kristne for å drepe dem. I Åpenbaringsboken kapitlene tolv og tretten, har vi et annet profetisk avsnitt av Skriften som er rikt på symbolspråk.

Til å begynne med er det litt vanskelig å forstå, men etter at vi har fått symbolene forklart blir det veldig tydelig:

Et stort tegn viste seg på himmelen: en kvinne som var kledd i solen, med månen under sine føtter og med en krans av tolv stjerner på hodet. (Åp. 12:1)

«Kvinnen» som her er fremstilt symbolsk, er nasjonen Israels familie, det jødiske folk. Vi ser at hun er kronet med tolv stjerner. Dette representerer Israels tolv sønner som ble til de tolv stammene, og utgjør familien eller nasjonen Israel. (1. Mos. 35:23-26).

Hun var med barn og skrek i barselsmerter og fødselsrier. Også et annet tegn viste seg på himmelen, en stor, ildrød drage med sju hoder og ti horn. På hodene hadde den sju kroner. Halen rev ned en tredjedel av stjernene på himmelen og kastet dem ned på jorden. Dragen stilte seg foran kvinnen som skulle føde, for å sluke barnet så snart det var født. Da fødte hun et guttebarn som en gang skal styre alle folkeslag med jernstav. Og barnet ble rykket opp til Gud til hans trone. (Åp. 12:2-5)

Kvinnen – Israel – blir gravid og føder «et guttebarn som en gang skal styre alle folkeslag med jernstav.» Dette er en tydelig henvisning til Jesus, den jødiske Messias (se Salme 2:9). Dragen som er nevnt her blir identifisert i vers 9 som «den gamle slangen, han som kalles djevelen og Satan, og som forfører hele verden:» Vi ser at Satan ønsker å drepe Jesus, men i stedet blir Jesus «rykket opp til Gud, til hans trone.» Dette viser til Jesu himmelfart etter oppstandelsen fra de døde (Apg. 1:8). Etter dette ble:

Den store dragen kastet ned, den gamle slangen, han som kalles djevelen og Satan, og som forfører hele verden. Han ble kastet ned på jorden, og englene hans ble kastet ned sammen med ham ... Dragen forfulgte kvinnen som hadde født

guttebarnet. Men hun fikk de to vingene til den store ørnen, så hun kunne fly ut i ødemarken til sitt sted og få den maten hun trenger i én tid og tider og en halv tid, langt borte fra slangen ... Dragen ble rasende på kvinnen og dro av sted for å føre krig mot de andre i hennes ætt, mot dem som følger Guds bud og holder fast på vitnesbyrdet om Jesus. (Åp. 12:9, 13-14, 17)

Vi ser at Satan blir «rasende på kvinnen» (Israel) og «dro av sted for å føre krig mot de andre i hennes ætt, mot dem som følger Guds bud og holder fast på vitnesbyrdet om Jesus.» Dette er det eneste skriftstedet som viser spesielt til at Antikrist vil rette sin kamp mot både jøder og kristne. Og vi vet at dette skriftstedet spesielt taler om endetiden, fordi det to ganger nevner den tre og et halvt år lange perioden (1260 dager og «en tid, tider og en halv tid») der Antikrist vil ha myndighet til å føre krig mot de hellige:

Dyret fikk en munn som talte store og spottende ord, og det fikk makt til å holde på i 42 måneder. Det åpnet munnen for å spotte Gud og begynte å håne hans navn og hans bolig og dem som bor i himmelen. Det fikk også lov til å føre krig mot de hellige og vinne over dem, og det fikk makt over alle stammer og folk, tungemål og nasjoner. (Åp. 13:5-7)

Profeten Daniel så også at Antikrist ville ha en slik myndighet til å føre en vellykket krig mot «de hellige.» Dette er primært Jesu sanne etterfølgere som kjenner og tjener den eneste sanne Gud.

Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige. Han skal bestemme seg for å forandre tider og lover, og de hellige skal overgis i hans hånd én tid, tider og en halv tid. (Dan. 7:25)

Vi ser igjen henvisningen til den tre og et halvt år lange perioden der Antikrist vil forfølge dem som står ham imot.

Bibelen er derfor klar på at Antikrist vil gå spesielt etter dem som står imot hans forsøk på å etablere sin religion over hele jorden. Fra Åpenbaringsboken i tillegg til Daniels bok, ser vi at de to gruppene som skaper størst raseri hos Satan er jødene og de kristne.

Mahdis målrettede felttog mot jøder og kristne

Det er interessant at islamsk tradisjon sier mye om Mahdis spesielle kall til å omvende kristne og jøder til Islam, men sier veldig lite om omvendelse fra andre trosretninger. Det virker som omvendelse av kristne og jøder til Islam vil være Mahdis fremste evangeliske fremstøt. Det følgende sitatet fra Ayatollah Ibrahim Amini setter tydelig ord på denne visjonen:

Mahdi vil tilby Islams religion til jødene og de kristne, hvis de godtar den vil de bli spart, hvis ikke vil de bli drept.⁴

Vi må selvfølgelig heller ikke glemme den beryktede hadith som har blitt en favoritt blant mange muslimske antisemitter. Legg igjen merke til at det tales spesielt om «den siste time»:

Den siste time vil ikke komme uten at muslimene vil kjempe mot jødene og muslimene vil drepe dem inntil jødene gjemmer seg bak en stein eller et tre og steinen eller treet vil si: Muslim, eller Allahs tjener, det er en jøde bak meg, kom og drep ham. Men Gharqad-treet vil ikke fortelle det, for dette er jødenes tre.⁵

Etter å ha kommentert denne spesielle hadith'en, vil flere muslimske skribenter raskt peke på det interessante faktum at dette spesielle treet, Gharqad-treet (antagelig buksbom-treet), for tiden blir plantet i store mengder av jødene i Israel. Poenget er at muslimene forventer at denne siste jødeutryddelsen vil finne sted in-

nenfor grensene til dagens Israel. Dette samsvarer selvfølgelig med et annet veldig bestemt likhetstrekk mellom den bibelske Antikrist og Mahdi.

Antikrists militære angrep mot Israel og etableringen av tempelhøyden som maktens høysete

Bibelen lærer at Antikrist med sin flernasjonale koalisjon vil angripe Israel, og spesielt Jerusalem, for å erobre den:

Jeg vil samle alle folkeslagene til krig mot Jerusalem. Byen skal inntas, huse-
ne plyndres og kvinnene voldtas. Halve byen må gå i eksil, men resten av folket
[som underkaster seg Antikrists styre] skal ikke utryddes fra byen. (Sak. 14:2)

Du [Gog – Esekiels navn på Antikrist] skal trekke opp som et stormvær, du skal
komme som en sky og dekke landet, du og alle troppene dine og mange folk med
deg. Så sier Herren Gud: Den dagen kommer noe opp i ditt hjerte, og du tenker
onde tanker. Du skal si: «Mot et land uten vern drar jeg opp, jeg går mot fredel-
lige folk som bor trygt. Alle bor de uten murer. Bommer og porter finnes ikke.»
Du vil rane og røve, ta bytte og rov og vende din hånd mot ruiner som igjen er
bebodd, mot et folk [israelittene] som er samlet fra andre folkeslag, som er i ferd
med å skaffe seg buskap og gods, der de bor på verdens navle. (Esek. 38:9-12)

Ifølge Bibelen vil Antikrist etter dette angrepet sette opp sin «trone» i «Guds tem-
pel.» Apostelen Paulus legger dette ut ganske klart:

Han står imot og opphøyer seg over alt som kalles gud og helligdom. Ja, han tar
sete i Guds tempel og utroper seg selv til gud. (2. Tess. 2:4)

Beliggenheten til det jødiske Tempelet har alltid vært på Moriafjellet i Jerusalem.
I dag eksisterer ikke Tempelet som en gang sto på Moriafjellet, det ble ødelagt av
den romerske keiser Titus i år 70 e.Kr. i henhold til Jesu egen profeti:

Jesus forlot nå tempelet. Da han var på vei ut, kom disiplene til ham og pekte på tempelbygningene. Men han sa: «Ja, ser dere alt dette? Sannelig, jeg sier dere: Her skal det ikke bli stein tilbake på stein, alt skal rives ned.» (Matt. 24.1-2)

I dag er Moriafjellet, også kjent som Tempelhøyden eller på arabisk *Haram Ash-Sharif*, hjemsted for to moskéer og er Islams tredje helligste sted. Det er endeløse spekulasjoner omkring Tempelhøyden når det gjelder spørsmålet om akkurat hvor det jødiske Tempelet en gang sto, eller om et gjenoppbygget tempel vil stå der i fremtiden. Verset fra apostelen Paulus ser virkelig ut til å antyde at et gjenoppbygget jødisk tempel faktisk vil stå i Jerusalem. Apostelen Paulus sier at Antikrist vil «ta sete i Guds tempel.» Dette taler mer om å innta en autoritetsposisjon enn om bokstavelig å sitte ned. Slik ser vi at Antikrist vil gjøre Moriafjellet, eller mer spesifikt det gjenoppbyggede jødiske Tempel, til det sentrale stedet for sitt verdensherredømme. Jesus advarte om denne begivenheten for to tusen år siden. Da Han viste til at Antikrist har satt seg i det jødiske Tempel og om de påfølgende begivenhetene, sa Jesus:

«Den ødeleggende styggedom», som profeten Daniel har talt om, skal da stå på det hellige sted – forstå det, den som leser! Når dere ser det, må de som er i Judea, flykte opp i fjellene. Den som er på taket, må ikke gå ned for å ta med seg noe i huset, og den som er ute på marken, må ikke vende hjem for å hente kappen sin. Stakkars dem som venter barn og dem som gir bryst i de dager! Men be om at dere slipper å flykte om vinteren eller på sabbaten. For da skal det bli trengsler så store som det aldri har vært fra verdens begynnelse til i dag, og som det heller aldri mer vil bli. Om den tiden ikke ble forkortet, ville ikke noe menneske bli frelst. Men for de utvalgte skyld skal den tiden forkortes. (Matt. 24.15-22 NBS 1978)

Her ser vi at Jesus viser til Antikrists okkupasjon av Tempelet som «ødeleggelsens styggedom.» «Ødeleggelse» henspiller på det kaos og den alvorlige forfølgelsen mot jødene og de kristne som umiddelbart vil følge når Antikrists sanne identi-

tet blir avslørt. Etter sitt militære felttog mot Jerusalem vil Antikrist sette opp sin maktbase på selve Tempelhøyden. På denne tiden er det klart at Antikrists ond-sinnede følelser mot Israel vil bli helt åpenbare, i en slik grad at Jesus advarer in-nbyggerne i Jerusalem og tvert å flykte opp i fjellene.

Mahdis angrep på Jerusalem og etableringen av det islamske kalifatet fra Jerusalem

På samme måte sies det at Mahdi skal angripe Jerusalem og gjenerobre den for Islam for å kunne etablere islamsk styre over hele verden med utgangspunkt i Jerusalem:

[Hærer som bærer] svarte flagg vil komme fra Khurasan [Iran]. Ingen makt vil være i stand til å stanse dem og de vil til slutt komme frem til Eela [Klippemo-skeen i Jerusalem] der de vil heise sine flagg.⁶

Jerusalem vil bli stedet for det rett styrte kalifatet og senter for islamsk styre, som vil bli ledet av Imam al-Mahdi.⁷

Som vi akkurat så i forrige avsnitt, vil ikke Mahdis felttog mot Jerusalem bli avsluttet på fredelig vis. For jødene ender den islamske versjon av de siste da-ger med at de få overlevende jøder gjemmer seg fra Islams sverd bak steiner eller trær. Det militære felttoget mot Jerusalem, og opprettelsen av det islamske kalifa-tet der, vil heller ikke føre til i et vennligsinnet styre over jødene fra Mahdis side, for som vi allerede har sett fortsetter siste delen av sitatet slik:

... som vil avskaffe jødernes lederskap ... og sette en stopper for djevlenes domi-nans, de som spytter ondskap på menneskene og forårsaker fordervelse på jorden.⁸

Når det gjelder angrepet mot Israels innbyggere er det, interessant nok, en annen ganske tydelig sammenheng mellom Mahdis handlinger og handlingene til Bibelens Antikrist. Mens likhetene vi nettopp har sett på mellom Antikrist og Mahdi er forbløffende, synes jeg at det spesielle med den neste likheten er ganske enkelt utrolig.

Antikrists syvårige fredsavtale med Israel

Etter å ha steget til makten sies det at Antikrist vil ta initiativ til en sju årig fredsavtale med nasjonen Israel som en innledning til invasjonen:

I én uke skal han stadfeste en pakt med de mange, etter en halv uke gjør han slutt på slakteroffer og grødeoffer. På motbydelighetens vinger kommer han som ødelegger, helt til utslettelsen som er fastsatt, strømmer ned over ødeleggeren selv. (Dan. 9:27)

I den rette sammenheng viser dette verset oss at Antikrist vil opprette en «pakt» med Israel i sju år og gi isrealittene en falsk følelse av trygghet.

Det spesielle hebraiske ordet som blir brukt i dette verset og som oversettes med «sju» er *shabuwa*. Det betyr en uke, men kan enten bety en «uke» av dager eller av år. I hebraisk tankegang er en sjuårsperiode tilsvarende vårt tiår. Vi i Vesten har en tendens til å måle år gjennom et desimalsystem med trinn på ti, mens vi måler dager i trinn på sju (en uke). Hebreerne målte både dager og år i trinn på sju. Det ordet som er oversatt som «sju» i Daniel 9:27 viser til sju år. Dette er den spesielle tidsperioden Antikrist vil sette for sin fredsavtale med Israel. I midten av denne sjuårsperioden vil Antikrist gå fra avtalen og stanse ofringene i det jødiske Tempelet, og så vil han ikke bare erklære seg som verdens hersker, men til og med som Gud selv. Profeten Jesaja nevner

denne «pakten» og refser Israel for å ha inngått den: Han viser faktisk til den som en «pakt med døden.» (Jes. 28:14-15)

Mahdis syvårige fredsavtale

Tilsvarende sies det at Mahdi skal inngå Islams fjerde og siste pakt mellom «romerne» og muslimene. («Romerne» må oversettes som kristne eller Vesten generelt – de som henrettet Nicholas Berg omtalte president Bush i sin uttalelse før henrettelsen som «Å du, romernes hund»). Interessant nok sies det at denne fjerde avtalen vil bli gjort med en etterkommer av Mose bror, presten Aron. En slik etterkommer vil være en *cohen*. Det vil si, han vil være prest. Bare *cohanim* blant jødene kan utføre de prestelige pliktene i Tempelet. Dette er viktig i lys av det faktum at mange kristne profetilerere og teologer har spekulert på, om avtalen Antikrist vil inngå med Israel vil inkludere en enighet om å gi jødene tillatelse til å gjenoppbygge sitt Tempel. Men kanskje er tidsrammen den mest forbløffende siden ved denne avtalen som Mahdi inngår med denne jøden av presteslekt. Den spesielle tidsrammen som er gitt for avtalen er nøyaktig det samme som for Antikrists fredsavtale – sju år! Muhammad Ali ibn Zubair nevner denne forbløffende tradisjonen når han siterer hadith'er som taler om Mahdis tilsynekomst og styre:

Profeten sa: Det vil være fire fredsavtaler mellom deg og romerne. Den fjerde vil bli formidlet gjennom en person som vil komme *fra Hadrat Aarons* [ærværdige Aron – Mose bror] *etterkommere* og vil bli opprettholdt *i sju år*. Folket spurte: «Å, profet Muhammed, hvem vil være imam [leder] for folket på den tiden?» Profeten sa: «Han vil komme fra mine etterkommere og vil være nøyaktig førti år gammel. Hans ansikt vil skinne som en stjerne ...»⁹ (min kursiv)

Forandring av tider og lover

Ifølge Daniels bok er et annet av Antikrists mål å «forandre tider og lover»:

Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige. Han skal bestemme seg for å forandre tider og lover, og de hellige skal overgis i hans hånd én tid, tider og en halv tid. (Dan. 7:25)

Her får vi faktisk litt av et glimt av personen Antikrist. For gjennom hans handlinger får vi et hint om hans opprinnelse. Det sies at han vil ønske å forandre to ting – tider og lover. Nå har vi allerede sett at Mahdi vil forandre loven ved å innføre islamsk *sharia*-lovgivning over hele jorden, men vi har ikke sett noe bevis i islamsk apokalyptisk litteratur om at han skal forandre «tider.» Men det enkle spørsmålet er, hvem andre enn en muslim vil ønske å forandre «tider og lover»? Ved siden av den gregorianske kalender som brukes i Vesten, finnes det blant annet også en jødisk, en hinduistisk og en muslimsk kalender. Men jøder og hinduer vil ikke ha noe ønske om å påtvinge resten av verden sine religiøse lover eller sine kalendere. Islam derimot, har både sin egen kalender og sine egne lover, som de begge *ønsker* å påtvinge hele verden. Den islamske kalender er basert på Muhammeds karriere. Den begynner med Muhammeds flytting (*hijra*) fra Mekka til Medina. Det er en plikt for alle muslimer å studere og bruke den muslimske kalenderen. Dr. Waleed Mahanna uttrykker den islamske holdningen til den islamske *hijra*-kalenderen:

Det er sett på som en guddommelig befaling å bruke en [*hijra*]-kalender med tolv [rene] måne-måneder uten innskutte dager, slik den fremstilles i den hellige Koranen.¹⁰

Islam ser ikke bare på bruken av en unik religiøs kalender som en guddommelig befaling, Islam har også sin egen uke. Ulik den vestlige ukerytmen – der mandag til fredag er stammen i arbeidsuken etterfulgt av lørdag og søndag som uke-

slutt, der jødedom og kristendom bruker disse to siste dagene som sine respektive helligdager eller dager for tilbedelse – er det i Islam fredagen som er den hellige bønnedagen. Det er på denne dagen at muslimer møtes i Moskeen for å be og høre på forkynnelse.

Derfor er det høyst trolig at den bibelske henvisningen til at Antikrist vil «prøve å forandre tider og lover,» beskriver en muslim. Når vi ser på hele bildet, er det kun Islams som passer inn i bildet av et system som har sin egen unike kalender, en uke basert på deres egen religiøse historie, og et klart lovsystem som det ønsker å påtvinge hele verden. Hvis en muslim noen gang står frem og blir så mektig som Mahdi, vil han ganske så visst prøve å innføre islamsk lov over hele verden – i tillegg til den islamske kalender og uke.

Rytteren på den hvite hesten

Den siste likheten mellom Antikrist og Mahdi som vi skal diskutere i dette kapittelet, er det faktum at både Antikrist og Mahdi er identifisert gjennom et bibelavsnitt som beskriver en rytter på en hvit hest. Mens dette kan være bokstavelig, er det mest sannsynlig et symbolsk bilde på de to mennene. Det forbløffende er at opprinnelsen til den bibelske tradisjonen med Antikrist på en hvit hest og opprinnelsen til den islamske tradisjonen med Mahdi på en hvit hest, kommer fra samme avsnitt i Bibelen.

Grunnlaget for det symbolske bildet av både Antikrist og Mahdi på en hvit hest er det sjette kapittel i Åpenbaringsboken. Her beskriver apostelen Johannes sitt syn av de begivenheter som markerer begynnelsen på endetiden. Bildet er av Jesus som holder en bokrull – på utsiden av bokrullen er det sju segl av voks. Når hvert enkelt segl brytes, utløses en bestemt endetidsbegivenhet:

Og jeg så Lammet bryte det første av de sju seglene, og jeg hørte en av de fire skapningene rope med røst som et tordenbrak: «Kom!» Og jeg så, og se! – en hvit hest. Og han som satt på den, hadde en bue. Han fikk en seierskrans, og med seier dro han ut for å seire. (Åp. 6:1-2)

De seglene som følger denne rytteren er:

1. Freden blir tatt bort fra jorden
2. Hungersnød
3. Pest og død
4. Forfølgelse og martyrdom av Guds folk
5. Et stort jordskjelv
6. Guds vrede

Etter at rytteren står frem på arenaen ser vi deretter at verden faller ut i det kaos som definerer den siste time. Tolkningen som mange bibelforskere bruker på dette avsnittet er slik: *Den hvite hesten er en imitasjon av den hvite hesten som Jesus vil ri på når Han kommer tilbake* (Åp. 19:11). Derfor er rytteren en imitasjon av Kristus, en bedrager – en Antikrist. Buen uten piler som rytteren bærer representerer en falsk fred. Rytteren bærer med seg til maktens tinder et falskt løfte om fred. Dette er på linje med, og kan være en direkte henvisning til, den falske fredsavtalen som Antikrist gjør med Israel ved begynnelsen av sitt sjuårige styresett. Kronen på hodet hans viser åpenbart til hans stilling og myndighet og lederskap. Og vi ser at det sanne motivet og drivkraften til rytteren er å erobre. I lys av identiteten og handlingene til rytteren, er vi derfor ikke overrasket over å finne at begivenhetene som etterfølger hans tilsynekomst på verdensarenaen ikke fører med seg en periode med fred, men heller en tid med apokalyptisk kaos. Dette er tydeligvis ikke noe problem for islamske skriftlærde som vanligvis har en ganske egenrådige «vi velger litt her og litt der» tilnærming til Bibelen. For når de ser Antikrist på den hvite hesten med en krone i ferd med å erobre, får muslimske skriftlærde et klart bilde av Mahdi. Som nevnt før i et tidligere kapittel om Mahdi, skal en tidlig overbringer av hadith, Ka'b al Ahbar ha sagt:

Jeg finner at Mahdi er omtalt i Profetenes Bok [Bibelen] ... For eksempel sier Åpenbaringsboken «Og jeg så, og se! – en hvit hest. Og han som satt på den, hadde en bue. Han fikk en seierskrans, og med seier dro han ut for å seire.»¹¹

Så vi konkluderer derfor med, at flere av de unike og fremtredende sidene ved Antikrists person, oppdrag og handlinger til en forbløffende grad passer inn i beskrivelsen av Mahdi, slik han finnes i islamsk tradisjon. Og i tillegg ser vi nå videre at muslimske skriftlærde faktisk bruker bibelvers om Antikrist i favør av sin ventede frelser, Mahdi. Dette må sees på som ganske ironisk, om ikke ganske profetisk.

Kapittel 6

Den muslimske Jesus

Etter at *Mahdi* har kommet til syne eller «stått frem,» er Jesu Kristi gjenkomst den neste viktige begivenhet blant de Store Tegn. Kristne som elsker Jesus blir forståelig nok ganske begeistret av det faktum at muslimer venter på og lengter etter Hans gjenkomst. Dessverre er den islamske troen på hvem denne Jesus som skal komme virkelig er, og hva Han skal gjøre når Han først har kommet, drastisk forskjellig fra det kristne tror om Jesus.

Det første kristne trenger å forstå når det gjelder den islamske troen om Jesus, er at muslimer selvfølgelig forkaster tanken om at Jesus var eller er Guds Sønn. Ifølge Islam er ikke Jesus Gud i legemlig skikkelse, slik Bibelen forteller. For det andre, ifølge islamsk tro døde aldri Jesus på korset for menneskehetens synder. Koranen fornektet spesifikt at Jesus ble korsfestet eller at Han noensinne erfarte døden. Muslimer tror at etter Allah mirakuløst reddet Jesus fra døden, steg Han levende opp til himmelen på samme måte som i den bibelske beretningen om Elia. Muslimer tror at siden den gang har Jesus vært hos Allah, og venter på anledningen til å vende tilbake til jorden for å fullføre

sin tjeneste og fullende sitt liv. Derfor var ikke Jesus, ifølge islamsk tankegang, på noe vis en «Frelser.» For muslimene var Jesus bare enda en profet i en lang rekke av profeter som Allah hadde sendt til menneskeheten. Den spesielle tittelen Messias er i det store og hele ribbet for alle sanne bibelske messianske særtrekk, selv om den er beholdt i islamsk tradisjon. Som vi snart skal se, er *ikke* Jesu fremste oppgave når Han kommer tilbake å gjenopprette nasjonen Israel til det jødiske folk, ifølge de islamske hellige tekster. Heller ikke vil Jesu oppgave være å frelse og befri sine trofaste etterfølgere fra den pågående forfølgelsen under Antikrist. For å kunne gripe den islamske forståelsen av Jesu gjenkomst, er det første vi trenger å forstå når Jesus kommer tilbake, *at Han kommer tilbake som radikal muslim!*

Dette kapittelet vil ta for seg den islamske tradisjonen rundt Jesu gjenkomst. Mange av de følgende hadith'er som viser til Jesus, kaller Ham ikke Jesus, men Isa. Muslimer vil fra tid til annen henvise til Jesus med Hans engelske navn for vår skyld, men det navnet Koranen gir Ham, og som de fleste muslimer bruker, er Isa (eller Eesa) al-Maseeh (Messias). Andre vanlige titler Islam bruker når de viser til Jesus er Hadrat Isa (Ærverdige Jesus), Isa bin Maryam (Jesus, Marias sønn), eller Nabi Isa (Profeten Jesus). Noen av disse titlene kan være brukt i det følgende.

Den muslimske Jesu gjenkomst

Ifølge Islams hellige tradisjoner er Jesu gjenkomst vanligvis beskrevet å finne sted utenfor Damaskus:

På denne tiden vil Allah sende Kristus, Marias sønn, og han vil stige ned ved den hvite *minareten* på østsiden av Damaskus kledd i to kapper som er lett farget med safran og med sine hender hvilende på vingene til to engler. Når han bøyer

sitt hode vil det falle dråper av svette fra hans hode, og når han løfter det opp, vil dråper som perler sper seg fra det.¹

Mahdis underordnede

På denne tiden stiger Jesus ned for å møte Mahdis hær som gjør seg klar til strid. Det vil være like før bønnetiden:

Muslimere vil fremdeles gjøre seg klar til striden og stiller seg opp i geledd. Bønnens time vil sannelig komme, og da vil Jesus, Marias sønn stige ned fra himmelen.²

Basert på den aktuelle hadith, ser islamske skriftlærde ut til å være i full enighet om at Mahdi vil spørre Jesus om å lede bønnen. Jesus vil avslå denne forespørselen og vil i stedet overlate til Mahdi å lede bønnen:

Allahs budbringer sa. En del av mitt folk vil ikke slutte å kjempe for sannheten og vil holde ut til oppstandelsens dag. Han sa: Jesus, Marias sønn, vil da stige ned og deres [muslimenes] hærfører [Mahdi] vil invitere ham til å komme og lede dem i bønn, men han vil si: Nei, noen blant dere er befal over andre.³

Det viktige elementet å understreke her er at Jesus vil stille seg bak Mahdi og be, som et direkte uttrykk for at Jesus står under Mahdi i rang:

Jesus Kristus vil avslå tilbudet og invitasjonen fra Imam Mahdi til å komme og lede muslimene i bønn, og fremsi sine bønner bak Imam Mahdi.⁴

Jesus (fred være med ham) vil komme og utføre den obligatoriske bønnen bak Mahdi og følge ham.⁵

Jesus vil følge Mahdi, tidens herre, og det er derfor han vil fremsi sine bønner bak ham.⁶

Jesus den trofaste muslim

Etter Jesu gjenkomst vil Han, for å bevare sin identitet som en trofast muslim, utføre en rituell pilegrimstur til Mekka som kalles *hajj*:

Profeten sa: Sannelig, Isa bin Maryam skal stige ned som en rettferdig dommer og en hederlig hersker. Han skal tråkke sin sti på vei til *hajj* [pilegrimsreise], og komme til min grav for å hilse meg, og jeg skal sannelig svare ham!⁷

Jesus vil innføre islamsk lov

Som kalif (viseregent) og imam (leder) for muslimene er Mahdi i Islam klart Jesu overordnede, mens Jesus forblir leder for det islamske samfunnet. Ifølge islamske tradisjoner vil Jesu primære oppgave være å overvåke innføringen og håndhevelsen av *sharia*-lov over hele verden:

Ibn Qayyim nevnte i *Manar al-munif* at lederen ... er Mahdi som vil anmode Jesus om å lede muslimene i bønn. Jesus vil forbli på jorden, ikke som profet, men som en som tilhører samfunnet [*ummah*] til profeten Muhammed. Muslimene vil følge ham som sin leder. Ifølge Shalabi, vil Mahdi lede muslimene i bønn, og Jesus vil herske over muslimene etter den guddommelige lov [*shariah*].⁸

Jesus, Marias sønn vil stige ned fra himmelen og vil lede dem og dømme blant dem etter den hellige Koranen og Sunna til profeten Muhammed.⁹

Jesus: den største muslimske evangelist

Fordi Jesus vil erklære seg selv som muslim, lærer islamsk tradisjon at vil han lede mange kristne til å vende om til Islam. Når det gjelder dem som ikke omvender seg til Islam, sier Koranen at Jesus vil være et vitne mot dem på Dommens Dag:

Alle blant skriftfolkene skal tro på ham før enden. På dommens dag vil han være vitne overfor dem. (Sura 4:159)

I en kommentar til dette verset sier Mufti Muhammad Shafi og Mufti Mohammad Rafi Usmani i sin bok *Signs of Qiyama* [den siste dommen] og *Messias' komme*, at uttrykket «skal tro på ham før enden» betyr at jøder og kristne vil:

... bekrefte at han er i live og har ikke dødd og han er ikke Gud eller Guds Sønn, men [kun] Hans [Allahs] slave og Budbringer, og Isa [Jesus] vil vitne mot dem som har kalt ham Guds sønn, de kristne, og de som har løyet om ham, jødene.¹⁰

Sjeik Kabbani, formann i *Islamic Supreme Council of America* (Amerikas høyeste islamske råd), uttaler tydelig det islamske synet på Jesu rolle som evangelist når Han kommer tilbake:

Som alle profeter kom Jesus med det guddommelige budskapet om å underkaste seg Gud den Allmektige, som er Islam. Dette verset viser, at når Jesus kommer tilbake vil han personlig rette opp alle feilpresentasjoner og feiltolkninger om seg selv. Han vil bekrefte det sanne budskapet at han kom i sin tid som en profet, og at han aldri har hevdet å være Guds Sønn. Videre vil han ved sitt andre komme stadfeste det han profeterte ved sitt første komme, og bære vitnesbyrd om Budbæreren, Profeten Muhammed. Ved hans andre komme vil mange ikke-muslimer akseptere Jesus som en tjener for Allah den Allmektige, som muslim og som et medlem av Muhammeds samfunn.¹¹

Al-Sadr og Mutahhari uttrykker likeledes den samme forventingen:

Jesus vil stige ned fra himmelen og forsvare Mahdis sak. De kristne og jødene vil se ham og gjenkjenne hans sanne status. De kristne vil forlate sin tro under hans guddommelige ledelse.¹²

Jesus vil avskaffe kristendommen

Det er avgjørende å forstå at i følge islamske tradisjoner og islamsk tro, kommer ikke Jesus tilbake for å omvende *de fleste* kristne til Islam, men for å avskaffe Kristendommen fullstendig. Dette faktum er lett å forstå når vi analyserer en velkjent og hyppig sitert tradisjon som viser til fire bestemte ting Jesus vil gjøre når Han kommer tilbake. Det sies at Jesus vil:

1. Knekke alle kors
2. Drepe alle griser
3. Avskaffe *jizyah-skatten* (en muslimsk skatt på alle ikke-muslimer)
4. Drepe den muslimske Antikrist og hans etterfølgere.

Profeten sa: Det er ingen profet mellom meg og ham, det er Jesus. Han vil stige ned [til jorden] ... Han vil knekke korset, drepe svin, og avskaffe *jizyah*. Allah vil ødelegge alle religioner unntatt Islam.¹³

De tre handlingene med å knekke korset, drepe grisene og avskaffe *jizyah-skatten* er basert på den oppfatning at Jesus vil eliminere alle andre religioner på jorden unntatt Islam. Shafi og Usmani forklarer at å «knekke korset» betyr å «avskaffe tilbedelsen av korset.» Flere muslimske venner jeg har snakket med har uttrykt sin forståelse av denne tradisjonen: Jesus vil knekke eller fjerne alle kors fra kirketak og kirketårn over hele jorden. Denne handlingen vil således tilkjenne at Jesus kommer med en klar uttalelse om sin uvilje mot den falske oppfatning av at Han ble naglet til et kors. Drapet på alle griser skjer slik at den «kristne tro om at å ete svin er tillatt blir gjort til skamme.»¹⁴ Grunnen til å avskaffe *jizyah-skatten* (en tvungen skatt ikke-muslimer må betale for å bo i et muslimsk land) er basert på ideen at når Jesus kommer tilbake, vil ikke *jizyah-skatten* ikke lenger bli godtatt. Det eneste valg som kristne da har, ifølge Islam, er å godta Islam eller dø. Slik Sideeque M.A. Veliankode uttrykker det i *Doomsday Portents and Prophecies (Dommedagstegn og profetier)*:

Jesus, Marias sønn, vil snart stige ned blant muslimene som en rettferdig dommer ... Jesus vil derfor dømme etter islamsk lov ... *alle mennesker vil måtte omfavne Islam og det vil ikke finnes noe annet alternativ.*¹⁵ (min kursiv)

Selv Harun Yahya bekrefter på samme måte denne troen i sin bok *Jesus Will Return* (Jesus vil komme tilbake), når han sier: «Jesus vil fjerne alle vantroens systemer i løpet av denne perioden.»¹⁶

Muslimske jurister bekrefter også disse tolkningene: Se for eksempel kjennelsen til Ahmad ibn al-Misri (d. 1368) fra *The Reliance of the Traveller* (*Den reisendes tillit*), den klassiske Shafi-manualen for islamsk rettslære:

Tiden og stedet [for skatten] er før Jesu siste gjenkomst (fred være med ham). *Etter hans siste komme, vil ikke noe annet enn Islam bli godtatt fra dem, for innkreving av skatten er bare gyldig inntil Jesus stiger ned fra himmelen (fred være med ham og vår Profet) ...*¹⁷ (min kursiv)

Jesus, jødernes slakter

I tillegg til «bedriften» med å avskaffe Kristendommen i en verdensomspennende skala, er en annen av Jesu fremste oppgaver å drepe en skikkelse kjent som Dajjal, eller den muslimske versjonen av Antikrist. Jesus vil ikke bare drepe Dajjal, men også alle Dajjals etterfølgere, hvorav de fleste vil være jøder. Muhammed Ali Ibn Zubair utdyper i en artikkel med tittelen «Who is the Evil Dajjal?» (Hvem er den onde Dajjal?):

Yahudiene (jødene) i Isfahaan vil være hans (Dajjals) viktigste tilhengere. I tillegg til å ha hovedsakelig jødiske tilhengere, vil han i tillegg ha mange kvinnelige tilhengere.¹⁸

Veliankode forklarer, at en av de viktigste grunnene til Jesu gjenkomst er «å mot-si jødene i det kontroversielle spørsmål om at de drepte Jesus ... Men Jesus vil drepe dem og deres leder, Antikrist.»¹⁹ Når han nevner begivenhetene i de siste dager i kronologisk orden, begynner Muhammad Ali Ibn Zubair, forfatter av *Signs of Qiyama* (*Tegn på Qiyama* [*Dommedag*]) med å si:

Hans tilhengere, jødene, vil telle sytti tusen ... [Da vil] Hadrat Isa (Ærverdige Jesus) drepe Dajjal ved Hudd-porten, nær en israelsk flyplass, i «Ifiq» dalen. Den siste krigen mot jødene vil deretter følge, og muslimene vil seire.²⁰

Vi vil diskutere denne «siste krigen» mellom jødene og muslimene i større detalj i et senere kapittel. Men inntil nå er det viktig å huske på at når denne siste krigen (eller for å si det mer nøyaktig, den siste slaktingen) finner sted, er Jesus i følge islamsk tradisjon den som setter det hele i gang.

Jesus en god muslimsk familiemann

Vi må peke på en siste side ved gjenkomsten til den muslimske Jesus. Etter å ha omvendt verden til Islam og drept de vantro, Dajjal og hans tilhengere, sies det at Jesus skal gifte seg, få barn og til slutt dø:

Profeten sa: Det er ingen profet mellom meg og ham, det er Jesus ... Han vil ødelegge Antikrist og vil leve på jorden i førti år og deretter dø. Muslimene vil be over ham.²¹

Etter sin nedstigning til jorden vil Jesus gifte seg. Han vil få barn, og han vil forbli på jorden nitten år etter sitt giftermål. Han vil gå bort og muslimene vil utføre hans begravelsebønn og begrave ham ved side av Profeten Muhammed.²²

Oppsummering

La oss nå se på de forskjellige kjennetegnene og handlingene til den muslimske Jesus når han kommer tilbake til jorden:

1. Det sies at Jesus vil vende tilbake til jorden i de siste dager i nærheten av en moské i Damaskus.
2. Han vil komme på et tidspunkt da Mahdi og hans hær gjør seg klare til å be.
3. Mahdi vil be Jesus om å lede bønnen, men Jesus vil avslå av aktelse for Mahdi som Jesus erklærer som leder for muslimene. Han vil deretter stille bak Mahdi som hans underordnede og be.
4. Han vil være en trofast muslim.
5. Han vil reise på pilegrimstur til Mekka.
6. Han vil besøke Muhammeds grav og gjøre honnør til Muhammed, hvoretter Muhammed vil gjengjelde hilsenen fra graven.
7. Han vil utslette Kristendommen.
8. Han vil avskaffe *jizhay* skatten, og gir således jødene og de kristne ett eneste valg: omvendelse til Islam eller døden.
9. Han vil innføre islamsk *sharia* lov over hele jorden.
10. Han vil drepe Antikrist og hans tilhengere som for det meste består av jøder og kvinner.
11. Han vil forbli på jorden rundt førti år, og i løpet av denne tiden vil Han gifte seg, få barn og deretter dø.

Som vi har sett er det tydelig at den muslimske Jesus er *ganske* annerledes enn den bibelske Jesus, både i vesen og i handlinger. I stedet for å komme og herske som konge og Messias over hele jorden fra Jerusalem, kommer Jesus i stedet for å omvende verden til Islam – eller drepe dem som nekter å gjøre det. I stedet for å komme og frelse og utfri trofaste kristne og jøder, kommer han i stedet for å slakte dem. Vi vil diskutere mer om hva Bibelen har å si om Jesu gjenkomst i et senere kapittel.

Kapittel 7

En sammenligning av den Falske Profeten og den muslimske Jesus

Forbløffende nok tar ikke likhetene mellom de bibelske beretningene og de islamske beretningene om endetiden slutt med Antikrist og Mahdi. Hvis det var slik, var det lettere å avvise de mange likhetene som rene tilfeldigheter. Men parallellene tar ikke slutt med Antikrist og Mahdi, de fortsetter ganske tydelig videre til den mannen som Bibelen kaller den Falske Profeten og mannen som i Islam kalles Isa al-Maseeh – Jesus Messias.

Bibelen setter klare ord på den spesielle planen Satan har hatt opp gjennom historien. Bibelen lærer at Satan vil reise opp, ikke bare én, men to menn som sine representanter på jorden for å lure menneskene bort fra tilbedelsen av den eneste Sanne Gud. Den første mannen Satan vil bruke er Antikrist. Vi har i kapittel fem allerede sett på hans rolle. Den andre mannen er i Bibelen kjent som den Falske Profeten. Vi skal nå undersøke hans rolle.

Den vanhellige alliansen mellom Antikrist og den Falske Profeten

Forholdet mellom den bibelske Falske Profeten og Antikrist kan man så å si kalle organisert kriminalitet. Vi hører om den Falske Profeten kun i Bibelens siste bok. Apostelen Johannes var den første og den eneste av Bibelens forfattere som mottok åpenbaring om denne assistenten til Antikrist.

I Åpenbaringen kapittel tretten presenterer Johannes oss for denne mannen som kalles «et annet dyr,» men som senere i Åpenbaringsboken blir omtalt som den Falske Profeten:

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden. Det hadde to horn som et lam, men talte som en drage. All den makt det første dyret har, bruker det andre dyret i tjeneste for det første. Det får jorden og dem som bor der, til å tilbe det første dyret – det som hadde fått banesåret sitt leget. Det gjør store tegn, det lar til og med ild fra himmelen fare ned på jorden, midt for øynene på folk. Det forfører dem som bor på jorden, med tegnene det får gjøre i dyrets tjeneste. Og det sier til jordens folk at de skal lage et bilde til ære for dyret – det som var såret med sverd, men livnet til igjen. (Åp. 13:11-14)

Fra dette avsnittet kan vi si noen bestemte ting om den Falske Profeten. For det første kalles han et dyr – han er, som Antikrist, en mann som er besatt av Satan. Han er enda en av dragens menneskelige sjakkbrikker og utfører dragens vilje på jorden. Men i stedet for ti horn har han bare to. Hornene taler om autoritet. Makten og autoriteten til den Falske Profeten er tydelig, men ikke helt lik autoriteten til Antikrist, som det sies har ti horn. Vi ser også at den Falske Profeten kan utføre mirakler. Blant de miraklene han sies å utføre er det ett som er spesielt nevnt: å få ild til å komme ned fra himmelen. Den Falske Profetens fremste grunn til å utføre mirakuløse tegn, er å få innbyggerne på jorden til å følge og tilbe Antikrist. De to

blir fremstilt som et team, et partnerskap med felles mål – nemlig forførelse, be-
drag og å lure bort enhver som tilber Jahve, Bibelens Gud.

Den vanhellige alliansen mellom Mahdi og den muslimske Jesus

På samme måte er det i den islamske fortellingen om de siste dager. Der finner vi heller ikke en ensom skikkelse som kommer for å redde verden, men i stedet finner vi et team. Vi finner både Mahdi og den muslimske Jesus. Og som det er i tilfellet med Antikrist og den Falske Profeten, finner vi at en av dem fyller en støttende rolle, mens den andre er leder. Mens Mahdi tydelig er beskrevet som «Allahs visehersker [kalif],»¹ er Jesus beskrevet som en som vil «forfekte Mahdis sak»² og «følge ham.»³ Partnerskapet mellom Mahdi og Jesus er som mellom en leder og en underordnet. Og som vi allerede har sett, og vil fortsette å se, er partnerskapet mellom Mahdi og Jesus virkelig et vanhellig partnerskap – spesielt om du ikke er muslim og ikke har noen planer om å bli en. Hvis dette er tilfellet er du blinket ut for døden – enkelt og greit. Den muslimske Jesus er en forvrengt versjon av den bibelske Jesus, som sa:

«For jeg er ikke kommet ned fra himmelen for å gjøre det jeg selv vil, men det han vil, han som har sendt meg. Og det han vil, han som har sendt meg, er at jeg ikke skal miste noen av alle dem han har gitt meg, men reise dem opp på den siste dag. For dette er min Fars vilje, at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag.» (Joh. 6:38-40)

I stedet for å forfekte Faderens «sak», forfekter den muslimske Jesus Mahdis sak. I stedet for å frelse sine etterfølgere som Faderen har gitt i Hans varetekt, vil i stedet den muslimske Jesus slakte dem som forblir trofaste mot Jesu ord slik vi finner dem i Bibelen. Den muslimske Jesus er ikke den milde og sterke hyrden fra evangeliene, men i stedet *selveste ulven* i fåreklær.

Den Falske Profeten som Antikrists fremste talsmann

Når den lovløse kommer, har han sin kraft fra Satan og virker med stor makt og med under og falske tegn. Med all slags urett forfører han dem som går fortapt, fordi de ikke ville elske sannheten så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud over dem en villfarelse som gjør at de tror løgnen. Slik skal de få sin dom, alle de som ikke trodde sannheten, men hadde sin glede i uretten. (2. Tess 2:9-12)

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden ... Det gjør store tegn, det lar til og med ild fra himmelen fare ned på jorden, midt for øynene på folk. (Åp. 13:11-12)

I Bibelen ser vi at den Falske Profeten vil komme med «stor makt og med under og falske tegn. Med all slags urett forfører han dem som går fortapt.» Han vil utføre «store tegn, og lar til og med ild fra himmelen fare ned på jorden [for å] forføre dem som bor på jorden.» Men etter at hans mirakelgjørende makt mislykkes i å omvende de siste menneskene på jorden, blir hans primære drivkraft å sette i verk et system der innbyggerne på jorden kun vil stå overfor to valg: tilbe Antikrist eller dø. Den Falske Profeten sies å skape et slags «bilde,» muligens en form for avgud eller statue som har evnen til å «tale.» Nøyaktig hva dette bildet vil bli, gjenstår å se.

Det fikk makt til å blåse liv i dyrets bilde, så det kunne tale, *og til å få drept alle som ikke tilba dyrets bilde.* (Åp. 13:15, min kursiv)

Det er noe høyst uvanlig med dette bildet som kunne «tale, og til å få drept alle som ikke tilba dyrets bilde.» På en eller annen måte vil bildet selv ha evnen til å håndheve loven til den Falske Profeten, det vil ha evnen til å få folk drept. Dette ser ut til å virke i samarbeid med det beryktede «dyrets merke», som er en del av den Falske Profetens system. Alle innbyggerne på jorden vil bli tvunget «alle – små og store, rike og fattige, frie og slaver – til å ha et merke på sin høyre hånd

eller på pannen. Og ingen kan kjøpe eller selge noe *uten å ha dette merket*: dyrets navn eller det tall som svarer til navnet.» (Åp. 13:16-17, min kursiv).

Bibelsk talt håndhever derfor den Falske Profeten Antikrists globale tilbeldelsesbevegelse. Se et øyeblikk for deg en evangelist med mirakelgjørende krefter som er fullstendig besatt av Satan, og som ikke tar nei for et svar og truer med døden. Det er nøyaktig hva den Falske Profeten vil være.

Den muslimske Jesus som Mahdis fremste talsmann

Ifølge Islam vil den falske muslimske Jesus på samme måte bli den største evangelisten verden noensinne har sett. Han oppfyller beskrivelsen av den Falske Profeten til punkt og prikke! Vi ser at den falske muslimske Jesus, på samme måte som den Falske Profeten, kommer for å omvende den kristne verden til en ny religion. Når det gjelder den muslimske Jesus er denne religionen selvfølgelig Islam.

Når Jesus kommer tilbake vil han personlig rette opp alle feilpresentasjoner og feiltolkninger om seg selv. Han vil bekrefte det sanne budskapet at han kom i sin tid som en profet, og at han aldri har hevdet å være Guds Sønn. Videre vil han ved sitt andre komme stadfeste det han profeterte ved sitt første komme, og bære vitnesbyrd om Budbæreren, Profeten Muhammed. Ved hans andre komme vil mange ikke-muslimer akseptere Jesus som en tjener for Allah den Allmektige, som muslim og som et medlem av Muhammeds samfunn.⁴

Ut fra denne beskrivelsen virker det som Jesu makt til å omvende er mer basert på det enkle faktum at Hans ord, nærvær og handlinger virker overtalende, enn at det overhodet handler om mirakler. Men lik den Falske Profeten, nekter den muslimske Jesus å ta nei for et svar. Sammen med Mahdi innfører han islamsk lov

over hele jorden. Ved å gjøre det avskaffer han *jizyah*-skatten, som ikke-muslimer i muslimske land historisk har hatt muligheten til å betale som «beskyttelses» penger, ganske lik de «beskyttelses»-pengene som mafiabossene påla forretningssvirksomheter i sine områder. Etter at *jizyah*-skatten er avskaffet, «må alle mennesker omfavne Islam, og det vil ikke finnes noe annet alternativ.»⁵ Men hva om noen fremdeles nekter å omvende seg? Da vil, slik vi allerede har sett, lederne av den såkalte «fredens religion,» Mahdi og den muslimske Jesus, henrette dem.

Den Falske Profeten som bøddel

Fra Bibelens beskrivelse av den Falske Profeten lærer vi, at et av de fremste motivene bak hans plan om å skape dette «bilde til ære for dyret», er å drepe alle som nekter å tilbe det.

Og det sier til jordens folk at de skal lage et bilde til ære for dyret – det som var såret med sverd, men livnet til igjen. Det fikk makt til å blåse liv i dyrets bilde, så det kunne tale, og til å få drept alle som ikke tilba dyrets bilde. (Åp. 13:14-15).

Senere finner vi en spesiell henvisning til nøyaktig hvilken måte disse vil dø på:

Og jeg så sjelene til dem som var blitt *halshugget* på grunn av Jesu vitnesbyrd og Guds ord, de som ikke hadde tilbedt dyret eller dyrets bilde, og ikke tatt imot merket på pannen eller hånden. (Åp. 20:4, min kursiv)

Bibelen forteller oss at de som nekter å delta i systemet som etableres av den Falske Profeten, som nekter å tilbe Antikrist eller hans bilde, vil dø. Den bestemte dødsmetoden Bibelen antyder, er halshogging. Vi skal diskutere dette faktum i større detalj i et senere kapittel. Den Falske Profeten vil bli den mest beryktede bøddel som verden noen gang har sett.

Den muslimske Jesus som bøddel

Og hvor forskjellig er så den muslimske Jesus? Vi har allerede undersøkt de islamske tradisjonene som bekrefter at Jesus vil avskaffe *jizyah*-skatten, og således kun gir to valg til kristne og jøder over hele verden: omvend dere til Islam eller dø.

Jesus, Marias sønn, vil snart komme ned blant muslimene som en rettferdig dommer ... Jesus vil derfor dømme i henhold til Islams lov ... alle mennesker vil måtte omfavne Islam, og det vil ikke være noe annet alternativ.⁶

Tiden og stedet [for avskaffelse av *jizyah*-skatten] er før Jesu siste nedstigning fra himmelen. Etter hans siste komme vil ikke noe annet enn Islam bli godtatt blant dem, for innkreving av skatten er bare gyldig inntil Jesu komme (min kursiv).⁷

Vi har også sett på de islamske tradisjonene som fremstiller Jesus som leder av en hær som slakter titusener av jøder som sies å følge Dajjal (Islams Antikrist).

Yahudi (jødene) ... vil være hans fremste tilhengere.⁸

Isa (Jesus), dreper Dajjal ved Hudd-porten, nær en israelsk flyplass, i «Ifiq» dalen. Den siste krigen mot jødene vil deretter følge, og muslimene vil seire.⁹

I den siste time vil muslimene kjempe mot jødene. Siden jødene er en integrert del av Dajjals hær, og muslimene er soldatene til profeten Jesus, vil de slåss mot hverandre, og muslimene vil seire inntil til og med steinene og trærne vil si: Kom her muslim, det er en jøde gjemt bak meg, drep ham.¹⁰

Den Bibelske Falske Profeten og den muslimske Jesus er begge fremstilt som grunnleggere av et lovsystem som vil utføre massehenrettelse av alle som nekter å omvende seg til den nye globale religionen.

En drage i fåreklær

Vi har alle hørt uttrykket «en ulv i fåreklær.» De fleste mennesker vet ikke at det var Jesus som skapte dette uttrykket. Det er interessant at Jesus siktet til falske profeter da han innførte dette begrepet. Det Han nøyaktig sa var: «Ta dere i vare for de falske profetene! De kommer til dere i saueham, men innvendig er de glupske ulver.» (Matt. 7:15). På samme måte beskriver apostelen Johannes *den* Falske Profeten, som alle andre falske profeter bare var en skygge av, som en som «hadde to horn som et lam, men talte som en drage» (Åp. 13:11). Dette for å si at den Falske Profeten vil tilsynelatende være mild og vennlig – en person som er som et «lam» – men som innvendig vil være besatt av Satan selv. Han vil være full av bedrag, mord, raseri og hat. Hans oppgave vil være å forføre så mange mennesker som han kan, til å tilbe dragen.

Når den Falske Profeten står frem som et «lam» kan det også muligens vise til den oppfatning at den Falske Profeten vil hevde å være *selveste Lammet*, Jesus Kristus (Joh. 1:36, Åp. 5:6, 13). Dette vil virke mer fornuftig hvis vi ser litt nærmere på Jesu advarsler til sine disipler, i Matteus kapittel tjuefire. Jesus advarer gjentatte ganger sine disipler om de mange falske profetene som vil komme i de siste dager, men den aller første advarselen Jesus gir dem når de spør ham om hvordan den siste tiden før Han kommer vil være, er: «Pass på at ikke noen fører dere vill! For mange skal komme i mitt navn og si: «Jeg er Messias!» Og de skal villed mange.» (Matt. 24:4-5). Selv om jeg ikke tror at alle falske profeter som vil stå frem i de siste dager vil hevde å være Kristus selv, er det ut fra dette avsnittet klart at noen vil gjøre det. Og hvis *den* Falske Profeten i Åpenbaringsboken kapittel tretten er arketypen og forbildet på alle andre falske profeter, står det også til troendes at den Falske Profeten høyst sannsynlig vil hevde å være selveste Jesus Kristus. Dette er selvfølgelig en fullstendig brilliant (men ufattelig ondsinnet) plan. Hvem kan være en bedre stand

-in og mer glimrende propagandaminister, enn noen som mesteparten av verden vil tro er Jesus Kristus i egen person? Det virker som om det er dette Satan har planlagt for Antikrist/Mahdi.

Konklusjon

Muslimere er veldig glad i å bruke Jesus som et redskap for evangelisering blant kristne. Mange muslimske bøker berømmer Jesu storhet og uttrykker en stor kjærlighet til Ham. Et muslimsk nettsted forkynner til og med at «Jesus ledet meg til Islam.» Muslimere bruker Jesu som agn for å trekke til seg kristne for å overbevise dem om Islams sannhet. Men den Jesus som er fremstilt i Islam avviker veldig fra den sanne Jesus i Bibelen. Den muslimske Jesus kommer for å avsløre sin identitet som den mest radikale av de fundamentalistiske muslimene. Den Jesus som kommer tilbake ifølge muslimsk tradisjon får Osama bin Laden til å se ut som en læregutt. Han blir fremstilt som den som kommer for å opprette islamsk lov på hele jordens overflate, og lovfeste henrettelse av alle som nekter å omvende seg til Islam. Han blir fremstilt som leder av en hær som vil slakte titusener av jøder som de påstår vil følge Dajjal. Hvis det noen gang har eksistert en person som rettmessig kunne bli beskrevet som et «dyr,» da er sannelig den muslimske Jesus et slikt menneske.

Muslimene venter på en mann som vil hevde å være Jesus Kristus. Han vil bli fremstilt som et lam. Hvis en slik mann noensinne vil komme til å eksistere, vil han, ifølge islamsk tradisjon, hevde å ha vært i live i himmelen i de siste to tusen år, der han ventet på å vende tilbake på jorden for å fullføre sitt liv og oppfylle sitt oppdrag. En slik mann ville være en løgner – en sann disippel av sin mester, løgnens far. Han vil komme tilbake for å oppfylle det som Bibelen uttrykker er Satans brennende ønske: enten å forføre kristne og jøder – ja hele

jorden – til å tilbe ham, eller å slakte dem. I Bibelen ser vi at det er for disse oppgavene Satan vil utruste den Falske Profeten med kraft. Den bibelske beskrivelsen av den Falske Profeten og den islamske beskrivelsen av den muslimske Jesus, er på alle viktige punkter helt identisk.

Kapittel 8

Dajjal: islams Antikrist

D *en tredje fremtredende skikkelsen* i islamsk eskatologi er mann med den fulle tittelen Al-Maseeh (Messias) ad-Dajjal, (Løgnere/Bedrageren). Han er vanligvis bare kalt Dajjal, og er en merkelig skikkelse som har en beskrivelse og en historie som er mye mer fantastisk enn både Mahdi og den muslimske Jesus. Tallrike hadith'er inneholder beskrivelser av Dajjal. Vi vil i dette kapitlet bare berøre de mest vanlige av disse tradisjonene, for å gi en oversikt over hvem denne mystiske og merkelige personen er.

Den store forførereren

Dajjal er beskrevet som en forfører med mirakelgjørende kraft og som for en tid vil ha makt over hele jorden:

Profeten advarte oss om at i de siste dager ville det komme en som skal forføre hele menneskeheten. Dajjal vil få makt over denne verden. Derfor må muslimer være forsiktige så de ikke har kjærlighet til denne verden i sine hjerter, slik at de

ikke forlater sin religion og følger ham. Han vil bli i stand til å helbrede de syke ved å stryke sin hånd over dem, slik Jesus gjorde, men med sitt bedrag vil Dajjal lede mennesker på veien ned til helvete. Slik er Dajjal den falske Messias, eller Anti-Krist [Massih ad-Dajjal]. Han vil late som han er Messias, og forføre mennesker ved å vise dem forbløffende krefter.¹

Blind på ett øye

Kanskje den mest siterte henvisningen til Dajjal er at han er blind på ett øye. I hadith er det derimot mange selvmotsigelser om hvilket øye han er blind på:

Allahs Budbringer nevnte Dajjal i nærvær av folket og sa: Allah er ikke enøyd og legg merke til at Dajjal er *blind på det høyre øyet* og øyet hans vil være som en flytende drue.²

Allahs Budbringer sa: Dajjal er *blind på det venstre øyet*, har tykt hår og det følger en flammende hage med ham og hans ild vil være en hage og hans hage vil være ild.³

Vantro

Noen ganger sies det at Dajjal har ordet «vantro» (*kaafir*) skrevet mellom øynene, muligens i pannen, men dette ordet vil kun være forståelig for sanne muslimer og ingen andre:

Allahs Budbringer sa: Dajjal er blind på ett øye og mellom øynene har stå ordet «*kaafir*» [vantro/hedning] skrevet. Så stavet han ordet lik k. f. r., som enhver muslim vil være i stand til å lese.⁴

Det er viktige er at dette ordet «*kaafir*» bare vil være lesbart av den troende, både av de som kan og de som ikke kan lese. Den vantro: La ham være utdannet på «Oxford» eller «Harvard,» han vil ikke være i stand til å lese det.⁵

En falsk undergjører

Sjeik Kabbani beskriver noen av Dajjals mirakuløse krefter:

Dajjal vil ha djevelens krefter. Han vil terrorisere muslimene til å følge ham og omvende dem til vantro. Han vil skjule sannheten og forkynne falskhet. Profeten sa at Dajjal vil ha makt til å vise bildet av ens døde forfedre i sin hånd, lik en TV-skjerm. Den pårørende vil si: «Å min sønn! Denne mannen har rett. Jeg er i Paradis fordi jeg var god og trodde på ham.» I virkeligheten er denne slektningen i helvete. Hvis slektningen sier. «Tro på denne mannen, jeg er i helvete fordi jeg ikke trodde,» må man si til Dajjal: «Nei, han er i Paradis. Dette er ikke sant.»⁶

Profeten sa: Dajjal vil si til en arabisk beduin: «Hva vil du si hvis jeg førte din far og din mor tilbake til livet for deg? Vil du da vitne om at jeg er din herre?» Beduinen vil svare: «Ja.» To djevlervil så imitere hans fars og mors skikkelse og si: «Å min sønn, følg ham, for han er din herre ...»⁷

Dajjal vil hevde å være Jesus Kristus og å være guddommelig

Denne tradisjonen viser at Dajjals forførende tegn vil lede folk til å tro at Dajjal faktisk er deres «herre.» Muslimske skriftlærde over hele verden har konkludert med at Dajjal vil hevde å være guddommelig. Ifølge den velkjente muslimske skriftlærde Abu Ameenah Bilal Phillips, vil Dajjal «hevde å være Gud.»⁸

Selv om det ikke finnes noen bestemte tradisjoner som uttaler dette direkte, på grunn av det faktum at Dajjal i følge islamske tradisjon er den falske jødiske Messias som hevder å være Gud, har de fleste muslimer tolket dette som at Dajjal derfor vil hevde å være Jesus Kristus i navnet.

Dajjal og hans magiske muldyr

Den Muslimske skriftlærde Muhammad Ali ibn Zubair Ali sier om Dajjal: «Han vil reise i høy hastighet og hans transportmiddel vil være et kjempedigert muldyr ... Han vil reise over hele verden.»⁹ Så merkelig dette enn høres ut, har det allikevel en viss likhet med Jesus Messias, som også red på et esel da han toget inn i Jerusalem den siste uken av sin jordiske tjeneste.

Tilfluktsbyer

Det er sagt at det er tre byer som Dajjal ikke kan gå inn i: Mekka, Medina og Damaskus. Muslimer blir oppmuntret til å søke tilflukt fra Dajjal i en av disse tre byene.

Profeten sa: «Ad-Dajjal vil komme til Medina og finne at englene vokter den. Så om Allah vil, skal verken Dajjal eller pest være i stand til å komme nær den.»¹⁰

Antikrists [Dajjals] komme må skje i de Siste Dager. Denne forferdelige hendelsen nærmer seg, og på den tiden vil bare tre byer være trygge: Mekka, Medina og Sham [Damaskus]. Hvis noen ønsker å finne trygghet på den tiden, må han flykte til en av disse tre byene.¹¹

Foruten disse tre byene er det sagt at Dajjal vil gå inn i hver eneste storby, småby og landsby i verden for om mulig å prøve å forføre alle mennesker som lever.¹²

En sura for beskyttelse

Muslimer tror at om de lærer en bestemt del av Koranen utenat, vil de være beskyttet mot Dajjal. Det er en slags verbal lykkeamulett som beskytter mot onde makter:

Hvis Dajjal kommer over noen som har lært utenat de første ti versene i *Surat al-Kahf* [Kuens Kapittel], kan Dajjal ikke skade ham. Og alle som lærer utenat de siste versene i *Surat al-Kahf* vil ha lys på Dommens Dag.¹³

Han vil være jødisk og vil bli fulgt av jøder og kvinner

Basert på forskjellige islamske tradisjoner tror muslimer at Dajjal vil være jødisk. Tittelen på en bok av den muslimske forfatteren Matloob Ahmed Qasmi, *Emerge of the Dajjal, the Jewish King (Når Dajjal, den jødiske kongen kommer)*, kunne ikke ha uttrykt dette poenget tydeligere. Imam Sheikh Ibrahim Madhi i den palestinske Autoriteten (PA) fikk ganske godt satt ord på den islamske forventningen om skjebnen til det jødiske folk i en av sine prekener:

Jødene venter på den falske jødiske Messias, mens vi med Allahs hjelp ... venter på Mahdi og Jesus, fred være med ham. Jesu rene hender vil drepe den falske jødiske Messias. Hvor? I byen Lod i Palestina. Palestina vil bli en kirkegård for inntrengerne, slik det var før i tiden.¹⁴

Den kristne arabiske skriftlærde Samuel Shahid sier i sin forskning om Dajjal i islamsk eskatologi, at han vil være «legemliggjørelsen av det jødiske håp og lengsel. Hoveddelen av hans hær vil være rekruttert fra jødene.»¹⁵

Som nevnt i forrige kapittel vil Dajjals etterfølgere primært bestå av jøder og kvinner. Det nevnes at kvinner er veldig uvitende og lett føres vill. Veliankode uttaler: «Imens vil også kvinner falle for Antikrists avvikende linje, fordi de er uvitende og ikke kjenner Islam.»¹⁶

Drept av den muslimske Jesus

Som nevnt i forrige kapittel vil den muslimske Jesus drepe Dajjal og hans tilhengere:

Allahs Budbringer sa: ... bønnens time skal komme, da vil Jesus, sønn av Maria, stige ned og lede dem i bønn. Når Allahs fiende [Dajjal] får se ham ... vil Allah drepe dem ved hans [Jesu] hånd, og han vil vise dem deres blod på sin lanse [Jesu Kristi lanse].¹⁷

Kapittel 9

Sammenligning av den bibelske Jesus og Dajjal

D *en tredje forbløffende parallellen* mellom bibelsk eskatologi og islamsk eskatologi er personen Dajjal, den islamske Antikrist-skikkelsen. På tross av alle ville og fantastiske beskrivelsene av Dajjal, hvis vi koker ned den muslimske troen rundt Dajjal til sin enkleste og viktigste form, vil vi i bunn og grunn sitte igjen med en mann som vil hevde å være guddommelig og at han er Jesus Kristus, den jødiske Messias. Han vil forsvare Israel mot Mahdi og den muslimske Jesus, og han vil forføre mange mennesker til å forlate Islam.

Selv om jeg overhodet ikke tror at det noensinne vil komme en skikkelse til verden som beskrevet i de islamske tradisjonene – en stor forfører, blind på ett øye, som flyr omkring på jorden på et slags gigantisk muldyr – vil det komme en Jesus (den virkelige), som på mange viktige punkter vil oppfylle de muslimske forventningene rundt Dajjal.

Jesu Kristi gjenkomst

Men den sanne Jesus vil virkelig komme som en guddommelig forsvarer av Israel og hennes folk og av Israels åndelige barn, de kristne. Hvis de islamske profetiene virkelig er flettet sammen med de bibelske profetiene etter hvert som de oppfylles, ser vi at en del av Satans strategi når den virkelige Jesus kommer, er at det *allerede* vil være en verdensvid religiøs leder her som hevder å være Jesus, nemlig den Falske Profeten. Hvis dette blir tilfelle vil muslimer over hele verden anklage den virkelige Jesus for å være Dajjal, den muslimske Antikrist/den Store Forføringen. Muslimer vil spesielt bli overbevist om dette, fordi de overlevende jødene på jorden vil anerkjenne Jesus som sin Messias. Minst seks hundre år før Islam engang eksisterte, beskrev de jødiske profetene og apostlene begivenhetene rundt Jesu gjenkomst til Israel, der han overvinner sine fiender og endelig blir fullt ut akseptert av det jødiske folk.

Den dagen akter jeg å utrydde alle folkeslagene som kommer mot Jerusalem. Men over Davids hus og over dem som bor i Jerusalem, øser jeg ut en nådens og bønnens ånd. Da skal de se på meg, på ham som de har gjennomboret. De skal klage over ham som en klager over sin eneste sønn, og sørge bittert over ham som en sørger over den førstefødte. (Sak. 12:9-10)

Se, det kommer en Herrens dag ... Herren skal dra ut og føre krig mot disse folkeslagene slik han før har ført krig på stridens dag. *Den dagen skal han stå med føttene på Oljeberget.* (Sak. 14:1, 3-4, min kursiv)

På denne måten skal hele Israel bli frelst, slik det står skrevet: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal ta bort gudløsheten fra Jakob. (Rom. 11:26).

... vi har merket vår Guds tjenere med segl på pannen ... Og jeg hørte tallet på dem som fikk seglet: Det var 144 000, *fra alle stammene i Israels folk* ... Og jeg så, og se! – Lammet [Jesus Messias] sto på Sions fjell, og sammen med ham de

144 000 som hadde Lammets navn og navnet til Lammets Far skrevet på pannen ... *og de sang de en ny sang ...* (Åp. 7:3-4, 14:1, 3, min kursiv)

Vi ser at når Jesus kommer tilbake for å «utrydde alle folkeslagene som kommer mot Jerusalem,» «vil han [bokstavelig] stå med føttene på Oljeberget.» Jesus vil være fysisk tilstede i Israel. Det sies at på denne tiden vil de jødene som lever i Israel se Ham og bli klar over at Han er den «som de har gjennomboret,» og de «skal klage (sørge) over ham.» Slik vil anerkjennelsen av Jesus som den ekte jødiske Messias og guddommelige Frelser fylle deres hjerter. Og, «på denne måten skal hele Israel bli frelst.»

De islamske tradisjonene

Basert på de islamske tradisjonene forventer selvfølgelig muslimene at jødene skal anerkjenne Dajjal som den guddommelige jødiske Messias, slik vil Bibelen Jesus i islamsk tradisjon oppfylle de tre fremste islamske forventninger til Dajjal. Det er tydelig at disse tradisjonene vil bli brukt av Satan, ikke bare for på forhånd å hindre muslimene på jorden fra å ta imot den virkelige Jesus når Han kommer, men også å inspirere dem til å angripe Ham. I denne sammensvergelsen ser nettet aldri ut til å slutte å snøre seg sammen. Se bare på dette utsagnet av den velkjente muslimske trosforkjemperen Osamah Abdallah. Spørsmålet som ble stilt til ham var. «Hva tror muslimene om verdens ende og Jesu deltagelse i den?» Svaret hans er forbløffende sett i lys av hva vi nettopp har diskutert:

Kristne tror ganske enkelt at Jesus vil komme ned til jorden og kjempe for staten Israel ... Det som virker ganske ironisk på meg er at de jødene som Jesus formodentlig skal kjempe for ikke engang tror på Jesus som Gud selv eller som en Guds budbringer ... *Jesus likte aldri jødene ...* Uten å ta side mener jeg at vi muslimer

har en historie som er mye mer fornuftig og uten selvmotsigelser! Vi tror at Jesus vil komme ned til jorden mot slutten av verdenshistorien for å kjempe mot Satans hær som for det meste vil bestå av de «dårlige» jødene, eller «sionistjødene» som vi kaller dem i dag, og de forførte blant de polyteistiske kristne eller de kristne som tror på treenigheten eller de hedninger som tror på flere guder, slik som hinduer, buddhister m.m. ... Noen jøder og mange kristne vil være blant de gode og velsignede som vil kjempe på Jesu side. *Satans hær vil være ledet av en person som vil hevde å være Jesus Kristus i egen person. Muslimene vil kalle ham Dajjal, eller Bedrageren. Hæren til den virkelige Jesus vil bekjempe Dajjals hær og slå den fullstendig. Israels imperium vil falle, og religionen Islam vil seire og bli herskende.*¹ (min kursiv)

Dette er ganske forbløffende. Vi ser at som en direkte følge av de islamske apokalyptiske tradisjonene, forventer muslimene at det skal komme to Jesus'er: en sann og en falsk. I følge Mr. Abdallahs erklæring, vil den muslimske Jesus identifiseres ved det faktum at han ikke liker jøder, ja det er forventet at han skal angripe dem og slakte dem ned. På samme måte vil den «falske Jesus» (ifølge Islam) klart kunne identifiseres ved det faktum at han vil forsvare jødene. Som vi har sett, vil derfor Mr. Abdallah og muslimer over hele verden, forvente at den muslimske Jesus, sammen med sin leder Mahdi, skal angripe Israel og gå til strid mot Ham som de kristne skjønner er den virkelige Jesus. Slaget ved Harmageddon begynner virkelig å komme klart til syne, slik det er profetert i Bibelen.

Kapittel 10

Antikrists gjenoppståtte islamske imperium

Selv om informasjonen vi hittil har gått gjennom virkelig er interessant, er det til slutt Bibelen som må være den fremste lakmustristen på om Islam faktisk viser seg å være det fremste redskapet Satan vil bruke til å fullføre sitt siste opprør mot Gud. Hva sier egentlig Bibelen om dette rikes sanne natur?

Bibelen har en overflod av beviser på at Antikrists rike vil bestå av nasjoner som i dag er islamske. Skulle man gjøre en grundig studie av alle de forskjellige eksempler fra de hebraiske profetene, ville det bli altfor omfattende. Men for korthets skyld, og til bruk i denne boken, vil vi presentere begrensede argumenter bygd på deler av Skriften tatt fra profeten Esekiel og Åpenbaringsboken. På tross av tallrike argumenter for fremveksten av et gjenopplivet europeisk (romersk) rike som Antikrists maktbase, er ifølge Bibelen de bestemte nasjonene som skal utgjøre hans imperium i dag muslimske nasjoner. Enkelt og greit.

Dette faktum gir oss bare et par muligheter. Den første muligheten er å anta at før Antikrist kommer, vil de fleste av disse Islamske nasjonene oppleve omfattende omveltninger og forlate sine islamske røtter. Det er et problem med denne muligheten. Selv om det finnes rikelig med rapporter fra hele den muslimske verden om at enkelte muslimer begynner å følge Jesus, finnes det ingen konkrete tegn på at disse nasjonene forlater sine islamske røtter i noen større skala. Faktisk opplever mange av de nasjonene vi skal studere, at en gjennoppblomstring av islamsk fundamentalisme feier gjennom deres land. På tross av dette har jeg i årevis hørt bibellærere uttale at før de siste dager kommer, vil Islam som religion renne ut i sanden og i bunn og grunn bli helt irrelevant. Dagens virkelighet og en langsiktig statistisk utvikling sier snarere det motsatte.

Den andre muligheten, som er mye mer fornuftig, er å trekke den konklusjon at Antikrists rike virkelig vil bli islamsk. Dette faktum alene burde få de fleste bibellærde, og de som studerer endetiden, til seriøst å vurdere Islams rolle i endetiden. I dette kapittelet vil vi undersøke akkurat hva Bibelen sier om hvilke av dagens islamske nasjoner som vil spille de ledende rollene i Antikrists endetidsimperium.

Esekiels indentifikasjon

Profeten Esekiel nevner nasjonene i dette siste riket ganske spesifikt når han profeterer om Antikrists fremtidige angrep på Israel. I det trettiåttende kapittel i sin bok begynner Esekiel å henvende seg direkte til Antikrist, han som Herren kaller ved det uvanlige navnet «Gog.» Navnet Gog er en spesiell tittel på en hersker fra landet Magog. Det kan sammenlignes med Farao og Egypt. Farao er en tittel på herskerne i det gamle Egypt, og Gog var tittelen på herskerne i Magog:

Herrens ord kom til meg: Menneske, vend deg mot Gog i Magog-landet, storfyrsten over Mesjek og Tubal. Tal profetord mot ham. Du skal si: Så sier Herren Gud: Se, jeg kommer mot deg, Gog, storfyrste over Mesjek og Tubal. Jeg fører deg omkring, og jeg setter kroker i kjevene dine. Så fører jeg deg ut med hele din hær, med hester og ryttere, alle sammen i prektige klær, en veldig flokk med langskjold og rundskjold, alle væpnet med sverd. Med dem er Persia, Kusj og Put. Alle sammen har skjold og hjelm. Gomer med alle sine tropper, Togarmas hus lengst i nord med alle sine tropper, mange folk er med deg. Rust deg og gjør deg klar, du og hele flokken som er samlet hos deg. Du skal vokte dem. (Esek. 38:1-7)

Jeg oppmuntrer deg til å åpne din Bibel og sakte lese gjennom hele kapittel trettiåtte. Hvordan Esekiel beskriver det moderne Israel i detalj er ganske forbløffende. Når han profeterer mot Antikrist sier Esekiel: «Når lang tid er gått, skal du kalles ut. Når årene er omme, skal du komme til et land som er berget fra sverdet, til et folk som er samlet fra mange folkeslag på fjellene i Israel, som lenge lå øde.» (v. 8). Israel er beskrevet som «ruiner som igjen er bebodd, mot et folk som er samlet fra andre folkeslag, som er i ferd med å skaffe seg buskap og gods.» (v. 12). Det er tydelig at Esekiel beskriver dagens Israel.

Så gir Esekiel oss navnene på de bestemte landene som vil være involvert i Gogs invasjon av Israel. I rekkefølge er de: Magog, Mesjek, Tubal, Persia, Kusj, Put, Gomer og Togarma, i tillegg til «mange folk er med deg.»

Er Gog Antikrist?

Profetilarere og bibelforskere har forskjellige oppfatninger om identifiseringen av Gog og hans koalisjon av nasjoner. Synet som har vært rådende de siste tiårene er at den invaderende hæren av nasjoner beskrevet i Esekiel 38 og 39 ikke er Antikrist hær, men en annen hær ledet av en annen verdensleder. Per-

sonlig forkaster jeg tanken om at Gog er noen annen enn Antikrist. Det kunne ha vært skrevet en egen bok som undersøkte de forskjellige grunnene til hvorfor det er slik, men vi skal nå kun kort undersøke to av de fremste grunnene til hvorfor jeg synes dette ikke holder mål.

Du skal ikke ha noen annen Gog

Gog og Magog er nevnt spesielt to ganger i Bibelen. Gog er ikke bare nevnt hos Esekiel, men også i Åpenbaringsboken. La oss se på avsnittet fra Åpenbaringen:

Når de tusen år er til ende, skal Satan slippes løs fra sitt fengsel. Han skal dra ut og forføre folkene i alle fire verdenshjørner, Gog og Magog, og samle dem til strid. Og de er tallrike som havets sand. De dro opp på jordens høyslette og omringet de helliges leir og den elskede by. Men ild for ned fra himmelen og fortærte dem. Og djevelen, som hadde forført dem, ble kastet i sjøen med ild og svovel, hvor også dyret og den falske profeten er. Der skal de pine dag og natt i all evighet. (Åp. 20:1-7)

Selv etter Kristi jordiske tusenårige styre fra Jerusalem, sier Bibelen at enda en hær vil samle seg for å angripe den hellige byen Jerusalem. Igjen kalles lederen for denne hæren Gog, og hæren hans Magog. De som står for synet om at Gog ikke er Antikrist må kjempe med det faktum at Gog og hans hærer så å si er gjenoppstått, minst tusen år etter den første Gog. Dette er et problem. Det er opplagt at den første «Gog og Magog» deler mer en bare navnet med den andre «Gog og Magog.» Det er et samsvar mellom de to som går ut over denne veldig uvanlige tittelen. De som ser Gog og Antikrist som to separate enheter, må kunne forklare nettopp hvilke likheter Esekiels Gog og Åpenbaringsbokens Gog har som gjør at de fortjener å bære samme navn.

For å finne ut hvem Gog er, trenger man faktisk ikke å gjøre annet enn å se på hvem Antikrist er. Antikrist er ganske enkelt inkarnasjonen av djevelen – eller i det minste det nærmeste man kan komme til det. Noen avsnitt i Bibelen skifter faktisk fra å tale om Satan til å tale om Antikrist som om de var en og samme person (f.eks. Jesaja 14). Og som vi har sett vil Satan dele sin tilbedelse med Antikrist. For å si det ganske enkelt, Antikrist er stråmannen Satan vil bruke for å angripe Jerusalem. Gog er også Satans redskap, ihvertfall i Åpenbaringsboken, og han vil tjene den samme hensikt. Både når det gjelder rolle og funksjon er Antikrist og Gog i Åpenbaringsboken i bunn og grunn den samme. På samme måte som Satan vil reise opp en mann for å utføre sitt verk i tiden som kommer, vil Satan også reise opp en mann for å utføre sitt siste opprør mot Gud en gang til på slutten av Tusenårsriket. Begge gangene heter lederen av Satans opprør mot Jerusalem Gog og hæren hans kalles Magog. Hvorfor skulle vi se den grunnleggende karakteren til den første Gog som forskjellig fra den andre? De som ser på Esekiels Gog som en konkurrent til Antikrist vil oppdage at de inntar et ganske selvmotsigende standpunkt.

Men hvis du enda ikke er sikker, da må du se på det andre poenget. Esekiel sier spesielt om Gog at profetene talte om ham i forgangne tider:

Så sier Herren Gud: Var det ikke deg jeg talte om i gamle dager gjennom mine tjenere, Israels profeter? I år etter år profeterte de på den tiden at jeg skulle føre deg mot dem. (Esek. 38:17)

Spørsmålet som da må stilles er: Hvis Gog og Magog er talt om av Israels profeter før Esekiels tid, hvor er da alle disse henvisningene? Vi får store problemer med å finne noen om vi ikke tøyer endel skriftsteder alvorlig langt. Men hvis vi sier at Gog er Antikrist, er det veldig lett å finne tallrike avsnitt om Antikrist og hans invasjonshær hos alle profetene.

Selv om det finnes flere mange gode argumenter for å støtte dette synet, vil jeg anta at det er nok og gå videre. Gog og Antikrist er en og den samme. La oss nå ta en titt på hvilke nasjoner som vil utgjøre Gogs koalisjon.

Ros

Menneske, vend deg mot Gog i Magog-landet, storfyrsten over Mesjek og Tubal.
Tal profetord mot ham ... (Esek. 38:2)

Noen Bibeloversettelser avviker fra hverandre når det gjelder tolkningen av den delen av dette verset som sier: «storfyrsten over.» På hebraisk er ordet som oversettes med «storfyrsten over» ordet *ros*. Problemet er at mens *ros* mest sannsynlig betyr «prins» eller «overhode,» argumenterer noen med at det bør behandles som et egennavn, og derfor viser til et stedsnavn. De som mener at det er et stedsnavn, bruker ordet *Ros* til å identifisere Russland som en av nasjonene. Grunnlaget for å gjøre dette er ene og alene på grunn av ordlyden i de to ordene. Dette synet blir også støttet av det faktum at Esekiel sier at Gog vil komme fra nord. Mens Russland faktisk ligger rett nord for Israel, er den faktiske oversettelsen av ordet *ros* basert på et falskt prinsipp. Man kan ganske enkelt ikke ta et ord fra et forhistorisk semittisk språk (i dette tilfelle hebraisk), og finne en sammenheng med et moderne navn fra et totalt forskjellig språk (i dette tilfelle en tidlig variant av skandinavisk) bare fordi de to ordene «høres like ut.»

Det hebraiske ordet *ros* er brukt godt over fem hundre ganger i Bibelen, og hver gang er det oversatt med betydningen «hode, sjef, topp, best» eller noe lignende. Det er det samme *ros* som vi finner i *Rosh Hashana* – «Årets viktigste (beste) dag» – det jødiske Nyttår. Tenk også over dette: av de åtte nasjonene som er nevnt representerer alle unntatt én Noahs sønnesønner. Det andre er Persia, men Persia var et velkjent land på Esekiels tid, da det tidlige-

re hadde vært den ledende nasjonen i det Medio-Persiske rike som styrte hele Midtøsten. Sammenstill så dette med Russland som ikke engang eksisterte på Esekjels tid. Å prøve å kaste Ros inn i denne blandingen, et påstått navn som verken betyr en etterkommer av Noah eller en kjent nasjon på den tiden, ser virkelig ut til ikke å høre hjemme der. Slik bibelforsker Dr. Merrill F. Unger innrømmer: «Språklige beviser for sammenligningen [mellom Ros og Russland] er åpenbart å tøyne det vel langt.»¹

Under den kalde krigen var dette synet selvfølgelig ganske populært. Mange resonnererte som så, at fordi Russland ledet den store kommunistiske (les: ateistiske) Sovjetunionen, oppfylte derfor et slikt anti-Gud imperium de Bibelske profetier om Antikrist. Men vi må ikke lese våre antagelser omkring nåtidens begivenheter inn i Skriften. Vi må tillate Skriften å tale for seg selv. Dessverre ser det ut til at mange bibellærere ser ut til å klamre seg til denne tolkningen. Oppfatningen om at Esekjeli spesielt nevner Russland er en sterk, om ikke uansvarlig måte å tøyne Skriften på – en ren spekulasjon bygd på et veldig dårlig fundament.

Satans koalisjon av de villige

Lå oss nå identifisere disse nasjonene. Av de åtte nasjonene som er nevnt – Magog, Mesjek, Tubal, Persia, Kusj, Put, Gomer og Togarma – er sju nevnt i 1. Mosebok som etterkommere av Noah og hans tre sønner. Bibelforskere og historikere kan spore navnene til Noahs sønner til visse folkegrupper og områder og derfor identifisere dem med moderne nasjoner. Selv om identiteten til noen av disse folkegruppene til en viss grad kan debatteres, er det stort sett enighet blant bibelforskerne om denne identifiseringen.

Mesjek og Tubal

Når det gjelder Mesjek og Tubal er det noen profetilærere som også tillegger disse en russisk identitet. Mange velkjente profetilærere baserer først og fremst sine oppfatninger på det faktum at *Scofield Study Bible* (Scofields Studiebibel) identifiserer disse to «nasjonene» som dagens russiske byer Moskva og Tobolsk. Problemet er nok en gang at grunnlaget for tolkningen først og fremst kommer fra den tilsynelatende likheten i ordlyd mellom Mesjek – Moskva, og Tubal – Tobolsk. Dette kan overbevise noen, men vi har allerede diskutert svakheten ved et slikt resonnement. Så lenge man på overbevisende måte ikke kan spore røttene til et bestemt ord tilbake til sine hebraiske røtter, må vi igjen si at argumentet hviler på et veldig svakt grunnlag. Det er å tvinge brikken i puslespillet inn på en plass den ikke naturlig hører hjemme.

Mark Hitchcock, en velkjent bibellærer, påpeker at Esekiel 27:13 beskriver Mesjek og Tubal som handelspartnere med oldtidens Tyrus, som ligger i dagens Libanon. «Det er meget tvilsomt,» sier Hitchcock, «at oldtidens Tyrus drev handel med folk så langt nord som Moskva og Tobolsk.» Det er faktisk grunn til å spørre om disse områdene overhode var særlig befolket på Esekiels tid. Hitchcock konkluderer med:

En nærmere studie av disse navnene avslører at Mesjek og Tubal er oldtidens Moski/Mushki- og Tubalu/Tibareni-folk som på Esekiels tid levde i området rundt, og fortrinnsvis sør for Svartehavet og det Kaspiske Hav. Disse nasjonene ligger i dagens Tyrkia, og muligens i de muslimske delene av sørlige Russland og nordlige Iran.²

Mesjek lå i sentrale og vestlige deler av Lilleasia, nær det som var kjent som Frygia, mens Tubal lå i østlige deler av Lilleasia. Mesjek og Tubal utgjør derfor deler av dagens Tyrkia. I dag er denne regionen overveiende islamsk. Selv om det moderne Tyrkia har gjennomgått en drastisk sekularisering i det siste århundre, har

man de siste årene også sett at Tyrkia har vist en stille, men veldig sterk tendens til å vende tilbake til en sterkere islamsk identitet.³

Magog

Det er forskjellige oppfatninger blant bibellærere og historikere når det gjelder Magog. *Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible* [*Henrys komplette Bibelkommentar*] sier dette om de delte oppfatningene rundt magogittene:

Noen tror at de finner dem [Gog og Magog] langt borte, i Skytia, Tartaristan og [sørlige] Russland. Andre tror de finner dem nærmere Israels land, i Syria og Lileasia [Tyrkia].⁴

De som argumenterer for koblingen til Skytia finner sitt beste argument hos den gamle jødiske historikeren Josefus, som skrev: «Magog la grunnlaget for magogittene, og har derfor sitt navn etter ham, men som av grekerne blir kalt skytere.» Hitchcock sier om skyterne:

Oldtidens skytere var en stor nomadestamme som bebodde det gamle området fra Sentral-Asia over hele den sydlige delen av det gamle Russland. Etterkommerne etter Magog var de opprinnelige innbyggerne på de sentralasiatiske slettene. I dag er landet Magog bebodd av de tidligere sovjetrepublikkene Kazakhstan, Kirghistan, Usbekistan, Turkmenistan, Tadsjikistan og kanskje til og med de nordlige delene av dagens Afghanistan.⁵

Tidligere muslim Walid Shoebat er enig. Shoebat peker på at:

Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge siterer skrifter fra oldtidens Assyria, som plasserer Magog i landområdet mellom oldtidens Armenia og Media

– kort sagt, republikkene som ligger sør for Russland og nord for Israel og består av Aserbajdsjan, Afghanistan, Turkmenistan, Tsjetsjenia, Tyrkia, Iran og Dagestan. Det er verd å merke seg at alle disse er muslimske nasjoner.⁶

Selv om det kan være spørsmål om hvilke spesifikke nasjoner som utgjør Magog, er det stor enighet om hvilket område det gjelder. Det handler om Lilleasia, og muligens deler av Sentral-Asia – noen av de sørlige deler av den tidligere Sovjetunionen. I dag er hele denne regionen dominert av Islam. Hva om vi tar den alternative tolkningen slik noen bibelforskere gjør – at Magog er Syria? Selv om dette var tilfelle, sitter vi fremdeles igjen med en islamsk nasjon.

Men her er den virkelige nøkkelen til å identifisere Magog: *identifiser Mesjek og Tubal*, slik vi allerede har gjort. Grunnen til dette er måten Esekiel ordlegger seg på: «Gog i Magog-landet, storfyrsten [eller hodet] over Mesjek og Tubal.» Magog er «hode» over landet Mesjek og Tubal. Vi har allerede sett at Mesjek og Tubal ligger i dagens Tyrkia. Derfor vil det være tåpelig å anta at Magog, som deres «hode,» er fra en annen fjerntliggende region eller nasjon. Mens det mest sannsynlig ser ut som Magog enten er en del av Tyrkia, eller en samling av tidligere Sovjet-tyrkiske «-istan» nasjoner, vil det uansett om det gjelder disse eller Syria være snakk om en islamsk enhet.

Dette punktet er vesentlig. Fordi vi vet at Gog – Antikrist – vil komme fra landet Magog, som jo definitivt er en islamsk region, er det veldig usannsynlig at han ikke er en muslim. Selv om jeg antar at alt er mulig, spesielt i en fjern fremtid, er det veldig vanskelig å se at en ikke-muslim vil komme til å herske over noen av disse nasjonene, i hvert fall ikke en som utvendig sett ikke spiller rollen som muslim. La oss nå fortsette med å identifisere de øvrige statene i Antikrists koalisjon.

Persia

Persia er veldig enkelt å identifisere. I hovedsak er Persia det samme som dagens Iran. Mange iranere som bor i Amerika, svarte Persia når jeg spurte hvor de kom fra. Iran ble faktisk kalt Persia inntil 1935. Det er tydelig at Iran i hovedsak er en muslimsk nasjon. Selv om det er noen vidunderlige tegn på forandringer i Iran, grunnet en voksende misnøye med Islam blant Irans massive unge befolkning, virker det ikke særlig sannsynlig at et flertall av iranerne vil forlate sine islamske røtter i nær fremtid.⁷

Kusj

Kusj er også ganske enkelt å identifisere. Noen bibeloversettelser tolker Kusj ganske enkelt som Etiopia, selv om dette ikke er helt nøyaktig. Kusj i Esekiels dager lå mye lenger nordvest enn dagens Etiopia. Skriften assosierer ofte Kusj med Egypt, som grenser til det.

Egypt skal bli til ødemark og ørken, de skal kjenne at jeg er Herren. Faraos sa: «Nilen er min, jeg har laget den.» Derfor kommer jeg mot både deg og elvene dine jeg gjør Egypt til ruinhaug og ødemark, fra Migdol til Syene [Aswan i dagens sørlige Egypt], *til grensen mot Kusj*. (Esek. 29:9:10, min kursiv)

En annen av Kusj karakteristikk var elvene (Jesaja 18:1). Fordi Kusj grenset til Egypt, er elvene mest sannsynlig de som renner ut i Nilen. Det er best å tolke området som Jesaja refererte til ut fra Esekiels tekst. Ser vi på kartet, flyter elven Nilen inn over Egypts sydlige grense fra dagens Sudan. I Sudan er det fem elver som flyter sammen, for deretter å renne mot nord og ut i Nilen. Den eneste fornuftige identifiseringen av Kusj er dagens Sudan. Den sudanesiske regjeringen er is-

lamsk inn til margin og er absolutt et ormebol for islamsk undertrykkelse mot Sudans kristne minoritet. Som Mark Hitchcock sier så treffende: «Man må lete langt for å finne en mer rabiat fiende av Israel og Vesten i dag enn Sudan.»

Put

Bibelsk er Put området som ligger vest for Egypt. I dag er dette nasjonen Libya. I Septuaginta er ordet *Put* oversatt med *Libue*. De fleste av dagens bibelforskere ser ut til å være enige om denne tolkningen. Shoebat inkluderer derimot både Algerie, Marokko og Tunisia sammen med Libya. Vi står uansett overfor nok en islamsk region eller nasjon.

Gomer

Det er bred enighet blant fagfolkene at Gomer viser til «de keltiske kimmererne i Krim-Tatar.»⁸ Når det gjelder identifikasjonen av Gomer, peker baptistpastor Fred Zaspel på at:

Gomer er i oldtiden godt kjent som Gimirrai i nordre deler av det sentrale Lilleasia [Kappadokia]. Disse folkene er også kjent som kimmererne. Dette ser ut til å være den enkleste og mest opplagte tolkningen.⁹

Gomer er altså Gimarraï og Kimmeria er Kappadokia. Kappadokia er ganske enkelt sentrale Tyrkia, enda et islamsk område.

Togarma

Zaspel oppsummerer identiteten til Togarma ganske bra:

Togarma var en etterkommer av Noah gjennom Jafet og Gomer (1. Mos. 10:1-3). Han er i assyriske nedtegnelser kjent som Tilgarimmu ... Tilgarimmu var en bystat i østlige Anatolia [Lilleasia, dagens Tyrkia]. Ryrice plasserer det mer nøyaktig som «den sydøstlige delen av Tyrkia, nær den syriske grensen.» Denne identifikasjonen er stort sett anerkjent av de fleste.¹⁰

Enda engang har vi et område i dagens Tyrkia.

Fastsettelse av de åtte nasjonene

Som vi har sett i den siste vurderingen, ligger fem av de åtte nasjonene som er nevnt av Esekiel i dagens Tyrkia og muligens i endel av de sydlige russiske områdene nær Kaukasus-fjellene, i tillegg til noen av de tyrkiske «-istan» landene i Sentral-Asia. Det er tydelig at Herren ledet Esekiel til å sette et spesielt søkelys på Tyrkia. De andre tre nasjonene som er nevnt – Libya, Sudan og Iran – danner sammen med Tyrkia en perfekt sirkel rundt Israel. Tyrkia dekker helle Israels nordlige horisont, mens Iran ligger øst for Israel, Sudan i sør og Libya mot vest. Israel befinner seg omringet på alle fire sider av de islamske nasjonene i Antikrists imperium.

Mens mange bibellærere i årevis har undervist om en kommende invasjon av Israel ledet av Russland, ser vi at Bibelen ikke underbygger dette synet. Faktisk er det lov å si at hele argumentet for en russisk innblanding er basert på dårlig forskning og krever egentlig at man øver vold på grunnleggende språklige normer. I stedet ser jeg en islamsk invasjon av Israel, mest sannsynlig ledet av Tyrkia og som i det minste involverer tre eller flere islamske nasjoner. Fristelsen til å lese sine nåværende fiender inn i Skriften finnes alltid, men vi skulle i stedet ta Bibelen for det den sier. Selv om det i dagens verden ikke er noen presserende grunn til å se på Tyrkia som leder for et kommende ver-

densrike, er det uansett dette Esekiel profeterte. Som vi etter hvert skal se, er dette også bekreftet i andre deler av Skriften.

Hva er det syvende og åttende riket?

Før vi fortsetter ønsker jeg å gi honnør til en som i vesentlig grad har bidratt til min forståelse av dette emnet, nemlig min venn Walid Shoebat. Han er tidligere palestinsk terrorist og forfatter av boken *Why I Left Jihad* (Hvorfor jeg forlot Jihad). Jeg anbefaler denne boken på det varmeste. Den kan bestilles gjennom hans nettsted www.shoebat.com.

I tillegg til identifiseringen av nasjonene i Esekiel 38, bekrefter også Åpenbaringsboken oppfatningen om at det tyrkiske området vil være ledende i Antikrists fremtidige regime. La oss undersøke disse avsnittene. «Og jeg så ... et skarlagensrødt dyr som var overstrødd med navn som var en spott mot Gud. Det hadde sju hoder og ti horn.» (Åp. 17:3). Her ser vi det siste «Dyrets» rike, Antikrists imperium. Dyret hadde sju hoder og ti horn. Fra Daniels bok vet vi allerede at de ti hornene representerer de ti nasjonene eller kongene som vil utgjøre Antikrists rike. Mens de sju hodene står for sju riker som har eksistert opp gjennom historien. Alle har vært forløpere for det siste riket som skal komme. Som vanlig klargjør Bibelen symbolikken og forklarer avsnittet for oss, der profetien kan være vanskelig å forstå:

Her trengs det forstand og visdom. De sju hodene er sju fjell, og på dem sitter kvinnen. De er også sju konger. Fem av dem er falt, én er nå, og én er ennå ikke kommet. Og når han kommer, skal han bli værende bare en kort stund. Dyret som var og ikke er, det er selv den åttende, men er samtidig en av de sju, og det går sin undergang i møte. (Åp. 17:9-11)

Nå blir de sju hodene kalt sju fjell. Bibelen bruker ofte fjell som symboler for et kongerike eller et imperium. Men det viktigste er at dette avsnittet gir oss innsikt i det faktum at før Jesus kommer tilbake, vil det faktisk ha vært i alt åtte «dyre-» riker. Det åttende vil regjeres av Antikrist. Hvordan kan dette avsnittet hjelpe oss til å vinne innsikt til å identifisere det siste riket til Antikrist? Først ser vi at på den tiden Johannes skrev dette avsnittet hadde allerede fem av rikene falt. Dette sees i uttrykket «fem av dem er falt.» Disse rikene er i hovedsak akseptert av de fleste bibellærere og er som følger:

1. Det egyptiske rike
2. Det assyriske rike
3. Det babyloniske rike
4. Det persiske rike
5. Det greske rike

Etter disse fem forteller engelen til Johannes at «én er nå.» På den tiden Johannes skrev Åpenbaringsboken, «var» Romerriket. Det hersket over Midtøsten, Nord-Afrika og mye av Europa. Slik er Romerriket det sjette riket. Det neste riket er selvfølgelig det sjuende, og så det åttende, som er Antikrists rike. Derfor trenger vi å identifisere det sjuende riket, fordi det åttende riket ifølge verset vil være en gjenopplivet versjon av det sjuende riket: «Dyret som var og ikke er, det er selv den åttende [kongen].» La oss omskrive dette verset for lesbarhetens skyld: «Det syvende dyret [riket] som eksisterte, men deretter ikke eksisterte, vil komme tilbake som et åttende rike.»

Så hvis vi nå venter på det åttende riket, hva var da det syvende? Hvilket rike etterfulgte det romerske?

På grunn av den harde antisemittiske karakteren til det tyske Tredje Rike har noen bibellærere spekulert på om Tyskland var det syvende riket og at Tyskland derfor vil komme tilbake som det åttende.¹¹

Men det mest vanlige synet, og som de fleste bibellærere står for, er at Antikrists rike vil være et gjenopplivet Romerrike. Men det er noen alvorlige problemer med denne teorien. For det første var Romerriket det sjette rike. Hvis Rom var det sjette og skal også være det siste, hva skjedde da med det syvende? Denne teorien har et gapende hull. Er Romerriket både det sjette, syvende og åttende rike? Verken Skriften, historien eller sunn fornuft støtter denne forestillingen. For det andre, alle de foregående seks rikene hersket over Midtøsten, inklusive Jerusalem. *Dette er veldig viktig!* Vi må alltid huske på at Bibelen er tvers igjennom Jerusalem-sentrert. Den er ikke Amerika-sentrert, eller Vesten-sentrert. Fra Bibelens perspektiv er Jerusalem jordens navle. Dette punktet kan vi ikke få understreket ofte nok. Enhver teori som dreier seg om et gjenopplivet Romerrike med sin base i Europa – for eksempel EU – er et konsept som er fremmed for Bibelen. Hvis ikke dette riket hersker over eller direkte påvirker Jerusalem, er det faktisk ganske irrelevant sett med bibelske øyne.

For det tredje, hvis vi ser på de seks første rikene, ødela eller absorberte hvert av dem det riket de etterfulgte. Det finnes en veldig naturlig rekkefølge. Hvis vi ser på hvert enkelt rike, ser vi at de alle oppfyller disse to særtegnene: de hersket over Jerusalem og de nedkjempet eller absorberte sine forgjengere. Det egyptiske rike hersket over hele Egypt og over Israel. Men det assyriske rike nedkjempet det egyptiske rike og hersket også over en stor del av Midtøsten, inkludert Israel. Etter dette bekjempet det babyloniske rike det assyriske rike og ble til og med større enn sin forgjenger, og dette riket hersket også over Israel. Slik er mønsteret med hvert påfølgende rike. Det media-persiske rike etterfulgte det babyloniske rike og ble igjen etterfulgt av det greske rike. Det greske rike ble i sin tid etterfulgt av Romerriket. Noe som leder oss til det syvende riket. Hvem overvant Romerriket? For å kunne svare på dette spørsmålet, trenger vi å ta en kort titt på det romerske rikets fall. Hva skjedde egentlig?

I 395 e.Kr. ble Romerriket delt i to, den østlige og den vestlige delen. Den østlige delen ble kjent som det bysantinske rike. I 410 e.Kr. falt den vestlige hovedstaden Rom for de invaderende tyske stammene, kjent som vestgoterne og barbarene. Den vestlige/europeiske halvdel av riket, inkludert hovedstaden Rom, hadde falt, men det romerske riket fortsatte likevel. Hvordan gikk det til? Hovedstaden og tronen ble ganske enkelt flyttet fra Rom til Konstantinopel – ett tusen fem hundre kilometer lenger øst. Den vesteuropeiske delen av Romerriket falt, men den østlige bysantinske delen av Romerriket fortsatte enda i nesten tusen år med Konstantinopel som hovedstad. Det romerske riket falt egentlig ikke i sin helhet før den østlige delen av riket omsider ble tatt av tyrkerne i 1453 e.Kr. Det tyrkisk/ottomanske riket etterfulgte det romerske riket og hersket over hele Midtøsten, inkludert Jerusalem, i nesten fem hundre år.¹² Det tyrkiske riket eksisterte helt frem til 1909.

Slik ser vi at det eneste riket som oppfyller mønsteret som trengs for å bli regnet som det syvende riket, er det tyrkisk/ottomanske riket. Dette passer selvfølgelig perfekt sammen med Esekiels liste over nasjoner som vektlegger Tyrkia så sterkt.

Den kommende gjenoppbyggelse av kalifatet

Det tyrkiske rike var sete for det islamske kalifatet. Det var ikke før i 1923 at det islamske kalifatet offisielt ble opphevet. I dag venter den islamske verden på en gjenoppbyggelse av dette kalifatet. Bibelen lærer at en dag om ikke lenge, vil det tyrkiske rike bli gjenoppbygget:

Dyret du så, det var, men er ikke, og det skal komme opp fra avgrunnen og gå sin undergang i møte. Og de som bor på jorden, og som ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, de skal undre seg når de ser dyret, det som var, men ikke er, og enda skal komme. (Åp. 17:8)

På den tiden kan vi forvente å se det islamske kalifatet bli gjenopprettet. Til slutt vil en mann stå frem og stige til maktens tinder, en mann den muslimske verden vil kalle for Mahdi, men de som har forstand vil identifisere ham som mannen Bibelen kjenner som Antikrist.

Kapittel 11

Det mørke omfanget av Muhammeds åpenbaringer

V*i forsetter vår kritiske undersøkelse* av Islam med å granske personen Muhammed og hans åpenbaringer, for der ligger begynnelsen på alt. Hvis vi ønsker å få et grundig kjennskap til Islams ånd, må vi begynne med grunnvollen, vi må undersøke sæden. Muhammed er Islams grunnlegger og muslimene tror at han er det eneste menneskelige redskap og «mottok» ordene i Koranen direkte fra Allah. I dette kapitlet vil vi granske hva slags åndelige opplevelser Muhammed hadde, opplevelser som ledet til hans karriere som «profet» og fødte den religionen som nå har fanget verdens oppmerksomhet.

Koranens opphav

Muslimene tror at Muhammed fikk de åpenbaringene som utgjør Koranen, ord for ord fra Allah. Etter muslimsk tankegang er det derfor Allah som er

forfatter av Koranen. Allah forfattet altså Koranen. Koranen er derfor ment å skulle leses som om det var Allah som talte direkte i første person. Muhammed er kun sett på som den menneskelige budbringeren, eller Allahs apostel (*rasul-allah*). Som en muslimsk teolog en gang har sagt: «Profeten var helt passiv – faktisk ubevisst, Boken var på ingen måte hans, heller ikke dens tanker, eller språk eller stil: *alt* var fra Gud, og Profeten var kun pennen som skrev alt ned.»¹ Dette står i sterk motsetning til det kristne synet på hvordan Bibelen ble inspirert. Kristne forstår at når Gud faktisk *inspirerte* forfatterne av Skriften til å overbringe Hans tanker og ord, førte hver enkelt forfatter sin egen stil og sin egen personlighet inn i Skriften. Gud brukte de menneskelige representanter som sine redskaper, men Han overstyrte dem ikke. Som vil skal se var ikke dette tilfelle ved Muhammeds åpenbaringer.

Karen Armstrong, en populær og høyst sympatisk forfatter som skriver om islam og Muhammed, gir denne beretningen om Muhammeds første møte med det muslimene tror var engelen Gabriel (Jibril) i hulen i Hira:

Muhammed ble revet ut av søvnen i fjellhulen sin og følte seg overveldet av et fryktelig gudsnærvær. Senere forklarte han denne uutslettelige opplevelsen med å si at en engel hadde omsluttet ham med en fryktinngytende omfavelse, slik at det følte som om pusten ble presset ut av kroppen hans. Engelen ga ham en kort og konsis befaling: «*Iqra!*» «Resiter!» Muhammed protesterte og sa at han kunne ikke resitere, han var ingen *kahin*, en av de ekstatiske profetene fra Arabia. Men han sa at engelen bare omfavnet ham igjen, slik at han trodde han hadde nådd slutten på sin utholdenhet. Da opplevde han at nye guddommelig inspirerte skriftord strømmet ut av munnen hans.²

Men Armstrong glemmer å nevne at det faktisk ikke var før engelen tok kvelertak på Muhammed for tredje gang og forlangte at hans skulle tale at han til slutt begynte å resitere.³ Dette møtet står i sterk kontrast til de møtene man finner gjen-

nom Bibelen, der engler fra Herren (eller Herren selv) nesten alltid begynte sin samtale med denne trøstende setningen: «Vær ikke redd» (1. Mos. 15:1, 26:24, 46:3; Dan. 8:15-19, 10:12, 19) eller «Frykt ikke» (Matt. 28:5, 10; Luk. 1:13, 26-31; Åp 1:17).

Vi burde derfor ikke bli overrasket over å finne ut at Muhammeds trodde han var besatt av demoner etter det skremmende og voldelige møtet med ånden i hulen. Muhammed ble så forvirret at han ble suicidal. Fra Guilloumes oversettelse av Ibn Ishaqs berømte tidlige biografi om Muhammed, *Sirat-Rasul*, leser vi:

Så jeg [Muhammed] leste det, og han [Gabriel] forlot meg. Da våknet jeg fra søvnen, og det var som disse ordene var skrevet på hjertet mitt ... Det var ingen av Guds skapninger som hatet meg mer enn de hatet en [ekstatisk] poet eller en besatt mann; Jeg kunne ikke engang se på dem. Jeg tenkte, «Ve meg, om jeg er en poet eller besatt – aldri skal Quraysh [en stamme på Muhammeds tid] si dette om meg! Jeg vil gå opp til toppen av fjellet og kaste meg ned slik at jeg kan drepe meg selv og få hvile.» Så jeg gikk opp for å gjøre dette, og da jeg var halvveis opp i fjellet, hørte jeg en stemme fra himmelen som sa: «Å Muhammed! Du er Guds apostel og jeg er Gabriel.»³

Henvisningen til «en poet eller besatt» kommer fra forestillingen om at arabere som levde på Muhammeds tid trodde at diktere skapte sin poesi under inspirasjon av demoner. At-Tabari, en av Islams fremste og mest respekterte historikere, sier: «De før-islamske araberne trodde på diktningens demon, og de trodde at en stor dikter var direkte inspirert av demoner ...»⁴

Etter denne forferdelige opplevelsen dro Muhammed hjem til sin kone Khadija, fremdeles sterkt preget av det han opplevde.

Da vendte Allahs apostel tilbake med Inspirasjonen, hans nakkemusklér rykket og trakk seg sammen i skrekk helt til han kom til Khadija og sa: «Dekk over meg, dekk over meg!» De dekket over ham til frykten var over, da sa han: «Å, Khadija, hva er det som feiler meg?» Så fortalte han henne alt som hadde skjedd og sa: «Jeg frykter at noe kan hende med meg.»⁵

Men det var ikke bare Muhammed som hadde mistanke om at hans åpenbaringer hadde demonisk opphav. Det er tydelig at mange av Muhammeds samtidige også trodde at hans åndelige opplevelser var av demonisk karakter, og at han var demonbesatt:

... og de så snudde seg vekk fra ham, og sa: «Han er opplært, besatt?» (Sura 44:14)

og sa: «Skal vi oppgi våre guder for en besatt rimsmed?» (Sura 37:36)

Det var åpenbart nødvendig at Allah kom til Muhammeds forsvar for å svare hans kritikere ut fra selve Koranen:

Deres bysbarn [Muhammed] er aldeles ikke besatt! Han har virkelig sett ham [Gabriel] ved den klare horisont! Han var ikke tilbakeholden når det gjelder det skjulte! Det var ikke en forkastet satans ord! (Sura 81:22-25)

Det er ikke en skalds ord, lite tror dere, og ikke en spåmanns ord, lite tenker dere etter. Det er en åpenbaring fra all verdens Herre! (Sura 69:41-42)

Mange skriftlærde er blitt overbevist om at Muhammed enten var epileptisk eller demonbesatt eller begge deler.⁶ Etter å ha studert det spesielle ved hans åpenbaringsopplevelser og lese kommentarene til hans samtidige, er ikke dette overraskende. Etter å ha diskutert noen av de spesielle fysiske manifestasjonene i Muhammeds opplevelser, sier John Gilcrest, en Sørøstafrikansk forfatter og vel-

kjent autoritet på Islam, faktisk følgende etter å ha avsluttet sine analyser av de forskjellige fysiske fenomener som fulgte Muhammeds åpenbaringer:

Det må pekes på at mennesker kan bli rammet av en annen type anfall som minner ganske mye om epilepsi. Under Jesu tjeneste ble det en gang ført til Ham en gutt som hadde «nedfallsotti» (Matt. 17:15 Nynorsk Bibel 1938) og led av en ekstrem form for epilepsi (han falt plutselig sammen, fikk kramper, og var ute av stand til å snakke). Det hersker derimot ingen tvil om at denne epilepsien ikke var naturlig, men influert av demoner, da alle tre beretninger om hendelsen (i Matt. 17, Mark. 9, og Luk. 9) forteller at Jesus drev den urene ånden ut av gutten og helbredet ham. Uten å dømme Muhammed må vi uansett si at alle som er utsatt for okkult påvirkning, til forskjellige tider kan oppleve anfall som ligner epilepsi, og i stedet for å forårsake hukommelsestap vil de ha den helt motsatte virkning og etterlate fast innprentede inntrykk i mottakerens sinn. Over hele verden har misjonærer fortalt om tilfeller av nøyaktig samme slag som dette. Frem til i dag er ikke slike fenomener uvanlige blant orientens ekstatikere og mystikere, og det fortelles om dem fra mange kilder.⁷

Mens apostelen Peter beskriver erfaringen til forfatterne av de bibelske Skriftene ved å vise til menn som «talte ord fra Gud» mens de ble «drevet av den Hellige Ånd» (2. Pet. 1:21), var Muhammeds opplevelser mye mer direkte, ekstatiske og mørke. Det er viktig å merke seg at ingen av de bibelske profetene noen gang stilte spørsmål om kilden til sine åpenbaringer. Muhammeds opplevelse lignet mye mer på det en spiritist eller en som kanaliserte ånder opplever, enn erfaringen til en av Bibelens profeter.

Andre merkelige fenomener

Muhammeds skremmende åndelige møter slutter ikke med disse eksemplene. Ved en annen anledning ble Muhammed «forhekset,» han trodde at han hadde

seksuell omgang med sin kone når han faktisk ikke gjorde det. Guillaume skriver at en muslimsk skriftlærd sier at denne forhekselsen varte et helt år. Denne episoden i Muhammeds liv er vel dokumentert i Islams hellige tradisjoner:

Aisha [en av Muhammeds koner] fortalte: Magi virket i Allahs apostel slik at han brukte å tro han hadde seksuell omgang med sine koner når han faktisk ikke hadde det.⁸

Denne helt perverse siden ved Muhammeds liv burde få alle som kanskje betrakter Muhammed som en sann profet – ja om ikke den største av all profeter slik Islam hevder – til å stoppe opp et øyeblikk. For at Muhammed skal ha kommet i en slik forvirret tilstand, må man konkludere med at han virkelig har vært demonbesatt eller temmelig syk, eller begge deler. For en som har et snev av sann åndelig dømmekraft er det ikke vanskelig å komme til denne konklusjonen i lys av de okkulte hendelsene som beskriver Muhammeds innledende «åpenbarings»-opplevelser. Kontrasten er enorm når vi ser på Jesu liv, Han som befridde et stort antall mennesker fra demonisk innflytelse i stedet for selv å bli offer for en slik form for åndelig undertrykkelse.

Konklusjon

I den siste gjennomgangen ser vi at Muhammeds åpenbaringer – den sæd Islam springer ut fra – startet midt i et voldelig og mørkt møte med et slags åndelig vesen i hulen i Hira. Vi har også sett at Muhammeds liv inneholdt perioder med enten tydelige vrangforestillinger eller direkte åndelig undertrykkelse. Noter deg denne dimensjonen i Muhammeds liv når vi utfolder det større temaet i denne boken. Når vi altså forsøker å bedømme den primære åndelige kilden til Islam, er det viktig å ikke bare se på den mørke siden ved den første sæden, men i enda større grad den visjonen av fremtiden som den

bærer med seg – dens fullmodne frukt – når de demoniske og antibibelske åpenbaringene som begynte i hulen i Hira når sitt høydepunkt med drap på hver eneste jøde, kristne og ikke-muslim i hele verden.

Kapittel 12

Islams antikristelige ånd

V*i har allerede diskutert* selve personen Antikrist, men Bibelen taler også om en *antikristelig ånd*. I tillegg til den ene direkte henvisningen til selve Antikrist i Bibelen, bruker apostelen Johannes ordet fire ganger til i en mer generell betydning. Hver gang er det med henvisning til en spesiell ånd. Denne ånd er definert ved sin fornektelse av noen veldig bestemte sider ved Jesu natur og Hans relasjon til Gud Faderen. Følgende vers beskriver denne «antikristelige» ånd:

Men enhver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Det er ånden til Antikrist, som dere har hørt skal komme. Og den ånden er allerede nå i verden. (1. Joh. 4:3)

Og hvem er løgneren, om ikke den som forneker at Jesus er Kristus? Han er Antikrist, han som forneker Faderen og Sønnen. Den som forneker Sønnen, har ikke fellesskap med Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også fellesskap med Faderen. (1. Joh. 2:22-23)

For det er gått mange forførelere ut i verden, slike som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod. Dette er forføreleren, Antikrist! (2. Joh. 1:7)

Fra disse versene lærer vi at Antikrist er en ånd som identifiseres som en «løgner» og en «forfører» som spesielt benekter:

1. At Jesus er Kristus/Messias (frelser/befrier for Israel og hele verden).
2. Faderen og Sønnen (Treenigheten eller at Jesus er Guds Sønn).
3. At Jesus har kommet i kjød (inkarnasjonen – at Gud ble menneske).

Islams antikristelige ånd

Religionen Islam oppfyller beskrivelsen av den antikristelige ånd mer enn noen annen religion, filosofi eller trossystem. Religionen Islam gjør det til en av sine høyeste prioriteringer å fornekte de tre punktene som gjelder Jesus og Hans relasjon til Faderen. Vi kan faktisk frimodig hevde at Islam er en direkte polemisk respons på disse grunnleggende kristne læresetningene. Men når det gjelder de foregående punktene vil muslimer være rask til å argumentere for at Jesus virkelig er Messias. Men dette er egentlig bare lureneri. Mens det er sant at Islam beholder tittelen Messias på Jesus, får man alltid temmelig ulne eller hule svar når man spør en muslim om å definere hva tittelen «Messias» virkelig betyr, svar som er helt uten substans og kommer til kort når det gjelder Messias' sanne identitet. I Islam er Jesus kun én av en lang rekke profeter. Men bibelsk talt er rollen som Messias blant annet å være en guddommelig frelser, yppersteprest, befrier, og sist men ikke minst jødernes Konge. Som vi så i de tidlige kapitlene, leder den muslimske Jesus Israels fiender mot henne og søker å omvende eller drepe alle jøder og kristne i stedet for å være deres befrier. Dette vil være det samme som å kalle Adolf Hitler for Israels befrier i stedet for Moses. Men apostelen Johannes informerer oss om, at i de siste tider vil det komme en mann som vil personifisere den antikristelige ånd fullt

ut, og fornekte mange av de bibelske læresetningene om hvem Jesus er og hva Han kom for å gjøre. Denne mannen vil være *selve* Antikrist.

Tawhid og shirk

For å kunne forstå den islamske antikristelige ånd fullt ut, er det to doktriner vi først må gripe tak i. *Tawhid* gjelder troen på Guds absolutte udelelighet. Islam holder fast ved den strengeste form for unitar- (enhets-) monoteisme vi kan tenke oss. *I Islam er Gud ytterst alene*. Men for å kunne forstå *tawhid*, må man forstå at det er mer enn bare en doktrine, i Islam er troen på *tawhid* et absolutt bud. Og hvis troskap til *tawhid* er det høyeste og viktigste bud i Islam, da er *shirk* den største synden. *Shirk* er i grunnen avgudsdyrkelse. Fra nyhetsbrevet «En invitasjon til Islam» utgitt av en muslimsk gruppe fra Toronto, leser vi et ganske talende utsagn som hjelper oss til å forstå akkurat hvordan muslimer ser på *shirk*:

Mord, drap, barnemishandling og folkemord. Dette er noen av de forferdelige forbrytelser som skjer i verden i dag. Mange vil tro at dette er de verst tenkelige overtredelser som kan begås. Men det er noe som overgår alle disse forbrytelsene til sammen: Det er å begå *shirk*.¹

Derfor føler mange muslimer at troen på treenigheten, eller på Jesu guddommelighet, er blant de størst tenkelige synder. Ja troen på disse vesentlige kristne læresetningene er mer enn bare en synd, *det er den mest avskyelige av alle forbrytelser!* I det muslimske tenkesett gjelder ikke *shirk* bare hva polyteister (de som tror på flere guder) eller hedninger tror på, men også de viktige, historiske læresetningene i den kristne tro. Vi vil undersøke disse tre viktige læresetningene og hvordan Islam benekter dem.

Islam benekter at Jesus er sønn

Religionen Islam har en direkte benektelse av at Jesus er Guds Sønn som en av sine grunnleggende trosbekjennelser. Denne benektelsen finner vi flere ganger i Koranen:

De er vantro som sier: «Gud er Kristus, Marias sønn.» (Sura 5:17)

De sier: «Gud har lagt seg til barn.» Ære være Ham, Han er selvtilstrekkelig, Ham tilhører alt i himlene og på jord! Dere har ingen autorisasjon for dette! Vil dere påstå om Gud noe dere ikke vet? (Sura 10:68)

De sier også: «Den Barmhjertige har lagt seg til barn.» Dere har kommet med noe forferdelig (blasfemi)! Det er nesten så himlene flerres sund, jorden kløver seg og bergene styrter i grus, fordi de kan tilskrive den Barmhjertige barn. Det er ikke den Barmhjertiges vis å legge seg til barn! (Sura 19:88-92)

Jødene sier: «Esra er Guds sønn,» og de kristne sier: «Messias er Guds sønn.» Dette er faktisk det de sier, og de tar etter det som vantro før dem hevdet. *Måtte Gud ta dem fatt (forbanne dem)! Hvor de er forvridd!* (Sura 9:30, min kursiv)

Koranen uttaler en forbannelse over dem som tror at Jesus er Guds Sønn. Folk som sier slike ting «kommer med blasfemi» og er å ligne med «vantro» eller hedninger. Det er derfor ikke noe spørsmål, Islam er et antikristelig religiøst system. Husker du Jim Hackings kommentar fra Kapittel 1? Han konverterte til Islam mens han studerte til å bli prest. «Det jeg alltid har vært klar over er at det er én Gud, han har ingen som er hans like, *han trenger ikke en sønn for å gjøre sitt verk.*» Islam prøver å skape en akseptabel form for monoteistisk tilbedelse, men utelater ikke bare de viktigste sidene ved et frelsende fellesskap med Gud, men går også direkte i mot disse tingene og kaller dem den høyeste form for blasfemi. «Det være langt fra Gud at han skulle ha en sønn!» Disse ordene står

skrevet rundt Klippemoskeen i Jerusalem – selve stedet der Guds folk, jødene, i århundrer tilba i sitt Tempel i forventning om sin Messias. Dette er også stedet der Jesus, Guds Sønn og den jødiske Messias en dag vil herske over jorden. Islam har bygd et monument som er den frekkeste trass mot denne fremtidige virkeligheten.

Islam fornekter treenigheten

Islam oppholder den samme anklagen om blasfemi mot dem som tror på treenigheten:

Vantro er de som sier: «Gud er den tredje av tre.» Det er ingen gud unntatt én Gud! Hvis de ikke opphører med det de sier, så vil en smertelig straff ramme de vantro blant dem. (Sura 5:73)

Troen på treenigheten er også definert som blasfemi. Men hva er den «smertelige straff» som skal ramme dem som tror på slike ting? Vel, som vi så i tidligere kapittel venter ironisk nok mange muslimer på at deres versjon av Jesus skal komme tilbake og drepe disse «polyteistiske treenighetskristne.»

Koranen stanser ikke med å fornekte at Jesus er Guds Sønn eller at Gud eksisterer som en treenighet.

Islam fornekter korset

Med tårer i øynene advarte apostelen Paulus tessalonikerne om at «mange lever som fiender av Kristi kors.» (Fil. 3:18). Det burde derfor ikke komme som noen overraskelse at Islam også fornekter den mest sentrale begivenheten i hele frelseshistorien: korsfestelsen av Jesus. Koranen sier om jødene på Jesu tid:

«Se, vi har drept Messias, Jesus, Marias sønn, Guds sendebud!» Men de drepte ham ikke, og de korsfestet ham ikke, men det fortonet seg slik for dem. De som er uenige om ham, er i tvil med hensyn til dette. De har ingen kunnskap om det, men følger antagelser. De har ikke drept ham med sikkerhet. Tvert imot, Gud har tatt ham til Seg. Gud er mektig, vis. (Sura 4:157-158)

Islamske skriftlærde fremsetter motstridende teorier om hva som faktisk skjedde med Jesus. (Dette er ironisk, for når det gjelder dette emnet, er det faktisk muslimene som «følger antagelser»). Men på tross av at muslimene ikke er i stand til å komme til noen form for enighet om hva som skjedde med Jesus, er de i det minste veldig enige om én ting: *Han ble ikke korsfestet!* Dette avsnittet i Koranen gjør ihvertfall dette helt klart.

Hvilken virkning har denne antikristelige ånd på muslimene

Slik ser vi at Islam veldig bestemt og veldig bevisst fornekter alle de tre læresetningene som apostelen Johannes sier at antikristens ånd vil fornekte. Koranen fornekter ikke bare disse læresetningene, men uttrykker en direkte forakt for dem og forbanner dem som tror på slike ting og anklager dem for alvorlig blasfemi. Men hvilken virkning har disse holdninger fra Koranen på den enkelte muslim? Denne uttalelsen kan virke sterk, men i alle mine år med evangelisering, mellomreligiøs dialog og tilfeldige samtaler med ikke-kristne, er det to grupper som har uttrykt den sterkeste form for forakt og spott mot evangeliet, nemlig satanister og muslimer. (Ja, tro det eller ei, men jeg har faktisk hatt ganske dype samtaler med en god del satanister.) La meg gjøre det ganske klart at jeg på ingen måte prøver å sette likhetstegn mellom muslimer og satanister. Jeg har møtt mange vidunderlige og skikkelige muslimer som aldri ville uttrykke noen manglende respekt for kristen lære, selv om de kun-

ne føle det slik i det skjulte. Men jeg taler veldig oppriktig ut fra mine personlige erfaringer, og der jeg har vært vitne til direkte angrep på evangeliets budskap, har bare satanister og muslimer uttrykt en stor grad av giftig forakt. Selv om det finnes mange religioner og filosofiske systemer som ikke er enige med kristen lære – mange av dem tror ikke engang på Gud – er det bare Islam som fyller rollen til en religion som har som trosartikkel å fornekte grunnleggende kristen lære. Og når man følger Koranens lære, er det selvfølgelig tre læresetninger som blir oftest angrepet og sterkest spottet av muslimer: treenighetslæren, den guddommelige inkarnasjonen, og Jesu frelsende/sonende korsfestelse. Jeg så nylig et innlegg fra en muslim i en diskusjonsgruppe på internett om et utkast til et klistremerke for å ha bak på bilen. Der sto det: «Guddommelig galskap: Gud døde på et kors for å frelse sine egne skapninger fra sin egen vrede.» En muslimsk venn insisterte på å kalle Jesus for en «gud-menneske sandwich.» Jeg har vært utsatt for utallige anklager om at jeg ikke er bedre enn en hedensk, polyteistisk avgudsdyrker, fordi jeg tror på den historiske Gud. Mange ganger har jeg blitt fortalt at læren om Jesu sonende offerdød er gammeldags og like hedensk som et menneskeoffer til en slags «vulkan-gud.» Jeg har blitt anklaget for å tro på en Gud som er en «sadistisk barnemishandler.» Jeg har sett forsøk på å sammenligne Jesu død på korset med en selvmordsbomber. Jeg har til og med blitt utsatt for spott om at den kristne Gud er en «blodtørstig vampyr.»

Hvis du er en kristen og elsker Gud er jeg sikker på at disse uttalelsene volder deg like mye sorg som de volder meg, og jeg ber om unnskyldning for å ha gjentatt dem. Jeg forteller ikke om disse angrepene for å provosere frem negative følelser mot muslimer. La ikke noen slike følelser gripe deg! Min grunn til å fortelle om disse eksemplene er å gjøre deg kjent med den skamløse anti-kristelige ånd som bor i religionen Islam og som derfor gir seg til kjenne gjennom mange muslimer. Vi burde derfor ikke bli overrasket over å finne at en

av beskrivelsene av Antikrist sier at han vil være veldig glad i å ytre store blasfemier mot Bibelens Gud:

Kongen skal gjøre som han vil, opphøye seg og gjøre seg større enn alle guder. Mot Gud over gudene taler han uhørte ord. (Dan. 11:36)

Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige. (Dan. 7:25)

Koranen selv uttrykker slike blasfemier. Da jeg er i stadig dialog med et stort antall muslimer fra hele verden, kan jeg vitne om at den frekke antikristelige ånd som vi så uttrykt i de foregående avsnitt fra Koranen, ofte blomstrer opp til en åpenlys forakt og den ytterste hån, ikke bare mot kristen tro, men også mot de kristne. Selv om dette ikke alltid skjer, skulle vi da bli overrasket når muslimer langer ut verbalt mot dem som Koranen forbanner som avgudsdyrkere og vantro spottere? Og hvis vi skal være realistiske, skulle vi forvente at Islams fremtid ligger hos de muslimene som identifiserer seg med Koranens forakt for kristne, eller hos dem som viser en vennlig holdning på tross av forbannelsene i deres egen hellige bok?

Når det gjelder spørsmålet om Islam er selve *det* antikristelige systemet som Bibelen forutsier eller ikke, kan det ikke være noen tvil om at den nest største og hurtigst voksende religion i verden er, og fra begynnelsen av har vært, selve kvintessensen av den antikristelige ånd som apostelen Johannes advarte oss imot.

Kapittel 13

Islams eldgamle hat mot jødene

Mens Islam ser for seg dagen da kristne og jøder vil konvertere til Islam i store skarer, gjør Islams beretning om endetiden en forskjell på de kristnes og jødernes skjebne. I Islams versjon av de siste dager ser vi at alle kristne enten vil ta imot Islam eller bli drept. Når vi ser på denne avslutningsscenen er det umulig å si at Islam har noen som helst slektskap med kristne eller med Kristendommen. Når man analyserer islamsk lære og tradisjoner når det gjelder jødene, får man derimot en veldig iskald følelse av at den eneste skjebnen Islam har for jødene, er en absolutt og total nedslakting. I de islamske tradisjonene ser vi et veldig mørkt og vedvarende hat mot jødene, nesten identisk med den ideologien som kom til uttrykk gjennom nazismen. Koranen og de islamske tradisjonene støtter fullt ut og gir næring til denne hatideologien. Koranen sier for eksempel når den omtaler jødene:

Og vi [Allah] har satt fiendskap og hat mellom dem til oppstandelsens dag. Men så ofte de tenner krigens flamme, så slukker Allah den. De tilstreber [alltid] vold og ufred på jorden, men Allah liker ikke urostifere. (Sura 5:64)

Dette verset gjør det klart at det vil være «fiendskap og hat» mot jødene helt til slutten av denne tidsalder. Dette slår bena under dem som hevder at Koranens forakt for jøder bare er begrenset til bestemte historiske hendelser i Muhammeds karriere. Ikke bare fremstiller Koranen jøder som de som starter kriger og forårsaker uro på jorden, men den hevder også at Allah hadde slik avsky for jødene at han forbannet dem og forvandlet mange av dem til «aper og griser,» og ga dem den laveste «rang» i menneskeheten.

Da de satte seg utover det de var forbudt i sabbatsbudet, sa Vi til dem: «Bli til foraktelige aper!» (Sura 7:166)

Skal jeg fortelle om en gjengjeldelse verre enn som så fra Allah? Det gjelder dem som var under Allahs forbannelse og mishag, som Han gjorde til aper og svin og avgudsdyrkere! Disse var verre stilt, og mer på villspor fra den rette vei. (Sura 5:60)

Dere vet hvordan det gikk med dem som overtrådte sabbatsbudet? Vi sa til dem: «*Bli til frastøtende aper!*» (Sura 2:65, min kursiv)

Hos de mer antisemittiske og høyrøstede muslimene har disse versene blitt absolutte favoritter. Walid Shoebat, en tidligere muslim, vokste opp i de palestinske territoriene. Han minnes en skoletur til Jerusalem Zoo som barn, og forteller: «Den islamske læreren fortalte oss: ‘Denne gorillaen var opprinnelig en jøde.’ Når jeg ser på dette nå, tenker jeg at dette er det nazismen lærte – i sin verste form. Dette blir undervist over hele Midtøsten.»¹ Mens nazistene kalte jødene undermenneskelige skadedyr for å rettferdiggjøre sin umenneskelige behandling av jødene, vil den muslimske verden følge Koranens ord for å umenneskeliggjøre den jødiske rase.

På dette punktet vil en kreativ muslimsk apologet være snar til å argumentere at selv om mange vers i Koranen omtaler jødene på en slik negativ måte,

er det andre vers som omtaler jødene på en mer positiv måte. Selv om dette er sant er det også villedende. I sin høyst informative bok *Islam og jødene (Islam and the Jews)*, tar Mark A. Gabriel, en tidligere muslimsk imam og professor i islamsk historie ved det prestisjetunge Universitetet i Kairo, opp denne misforståelsen rundt Islams holdning til jødene. Gabriel forklarer at i følge Islams teologi, er de versene i Koranen som ser ut til å være «snill» mot jødene, forstått å skulle nulles ut (*mansookh*) av de versene som ble åpenbart for Muhammed senere i hans «profetiske» karriere. Dette er basert på ideen om en «progressiv åpenbaring» i Islam. Følgene av dette er at hvis du har noen vers som ser ut til å motsi hverandre, vil de nyere åpenbaringene gitt til Muhammed nulle ut eller annullere de eldre åpenbaringene. Dette er en vel etablert og godtatt doktrine i Islam som kalles *nasik*.² Mange versjoner av Koranen inneholder til og med et kart på de siste sidene som lister opp hvilke vers som er eldre og hvilke som er nyere, slik at muslimer kan vite hvilke vers som er nullet ut og hvilke vers som gjenstår. Fordi de versene som er flammende og aggressive mot jødene er nyere vers, nuller de ut alle vers som kan ha en mer forsonende tone. Denne forståelsen er velkjent over hele den muslimske verden.

Når vi leter etter fremveksten og utviklingen av antisemittisme i Islam, ser vi at den dessverre ikke bare er begrenset til Koranen, men kommer enda sterkere til uttrykk i den beryktede hadith om den siste nedslaktingen av jødene. Vi har allerede sitert denne tradisjonen mer enn én gang, men skal sitere den igjen en siste gang:

[Muhammed sa]: Den siste time vil ikke komme uten at muslimene vil kjempe mot jødene og muslimene vil drepe dem inntil jødene gjemmer seg bak en stein eller et tre og steinen eller treet vil si: *Muslim, eller Allahs tjener, det er en jøde bak meg, kom og drep ham*. Men Gharqad-treet vil ikke fortelle det, for dette er jødernes tre.³ (min kursiv)

Dette apokalyptiske bildet av et fremtidig slag mot Israel, og drapet på alle jøder, er en dypt rotfestet tro blant mange muslimer. Og vi må huske på at disse anti-semittiske tradisjonene og versene fra Koranen er over ett tusen år gamle. Disse hellige islamske tradisjonene om en siste nedslakting av alle jøder, kan ikke tillegges dagens konflikt med staten Israel. Selv om mange i dag prøver å gi sionismen alene skylden for det muslimske fiendskapet mot jødene og deres påståtte «nazi-liknende» behandling av de undertrykte og diskriminerte palestinerne, kan denne påstanden ganske enkelt ikke opprettholdes på en ærlig og informert måte. Islams fiendskap mot jødene har eksistert siden Islams begynnelse. Det er ikke noe nytt fenomen. I dag er Islam og den muslimske verden unektelig den største enkeltstående antisemittiske kraft på jorden. Spesielt palestinerne bruker den antisemittiske apokalyptiske modellen som et grunnlag for mange av sine aksjoner mot Israel og jødene. Selv om denne modellen faktisk er en av de viktigste vedbærerne til den pågående konflikten i Israel, er den også den mest oversette faktor blant sekulære observatører som prøver å bedømme den nåværende konflikten på grunnlag av moralsk likeverd. De følgende sitatene er alle oversatt fra prekener gitt i senere år av Sjeik Ibrahim Madhi, den offisielt utpekte imamen av de palestinske styresmaktene PA. Legg merke til den overveldende tro på de vers og tradisjoner vi nettopp har diskutert, og som brukes for å rettferdiggjøre og underbygge hatet mot jødene:

Vi, den palestinske nasjon, *har som skjebne å være Allahs fortropp i krigen mot jødene* inntil oppstandelsen fra de døde, slik profeten Muhammed har sagt: «Oppstandelsen vil ikke komme uten at muslimene vil kjempe mot jødene og dreper dem ...» Vi palestinere er fortroppen i dette foretaket og i denne kampanjen, enten vi liker det eller ikke ... (min kursiv)

Å, arabiske brødre ... Å, våre muslimske brødre ... Ikke la palestinerne stå alene i krigen mot jødene ... selv om det har blitt påbudt oss å være fortroppen ... Jerusalem, Palestina og Al Aqsa (Tempelhøyden), landet som Allah har

velsignet, og dets omliggende områder vil forbli i sentrum av kampen mellom Sannhet og Falskhhet, mellom jødene og ikke-jødene i dette hellige land, uansett hvor mange avtaler som blir undertegnet, uansett hvor mange traktater og pakter som blir bekreftet. For sannheten står i Koranen, slik den er bekreftet av profeten Muhammed, at det avgjørende slaget vil bli i Jerusalem og dens omgivelser: «Oppstandelsen vil ikke komme uten at muslimene vil kjempe mot jødene ...»

Krigen med jødene er uunngåelig ... den avgjorte muslimske seieren vil uten tvil komme, og profeten talte i mer enn én hadith at «Oppstandelsens dag vil ikke komme uten at de troende [muslimene] seirer over etterkommerne av aper og griser [jødene] og utsletter dem.»⁴

Å Allah, ta imot våre martyrer i den høyeste himmel ... Å Allah, vis jødene en mørk dag ... Å Allah, utrydd jødene og deres støttespillere ... Å Allah, heis jihads flagg over hele landet ...⁵

Når verden venter i iver og tror på den fredelige sameksistensen mellom det jødiske og palestinske folk, vil altså imamene, det palestinske folks religiøse myndigheter, slå uavbrutt på krigstrømmene til «den siste krigen,» den endelige nedslaktingen av jødene, med full støtte og godkjenning fra det politiske lederskapet.

Satans urgamle hat mot jødene

Når vi sammenligner den ånd vi ser i Islam med den ånd vi ser manifestere seg under Antikrists og den Falske Profetens styre, finner vi det samme urgamle hat mot jødene i dem begge. Dette urgamle hatet har sin opprinnelse i Satan selv. Fra den dag Gud viste sin godvilje mot det jødiske folk har Satan rast mot dem. De fremste redskaper Satan har brukt til dette har vært flere store verdensriker. Dette er «dyrets» riker som vi diskuterte i kapittel 10. Gjennom hele Bibelen leser vi om Satans forsøk på å utrydde eller forfølge det jødiske folk:

1. Gjennom Faraos herskeren i Egypt, da han beordret drap på alle hebraiske guttebarn. (2. Mos. 1:5-22)
2. Gjennom Salmanassar, herskeren i Assyria, da han erobret Israels nordrike og bortførte og spredte ti av de tolv stammene ut i eksil (2. Kong. 17:5-6).
3. Gjennom Nebukadnesar, Babylons hersker, da han angrep Jerusalem, hovedstad i det sørlige Juda-riket, og førte resten av jødene ut i eksil (2. Kong. 24:10-16).
4. Gjennom Haman, mannen som ble utpekt som nestkommanderende over det media-persiske riket, da han forsøkte å få drept alle jøder i imperiet (Ester 3:9).
5. Gjennom Antiokus Epifanes, den greske herskeren over Syria, da han beleiret Jerusalem i det som den jødiske historikeren Josefus beskriver som en av de blodigste beleiringer i Israels historie (Dan. 8:23-25, 1. Makabeerbok 1-6).⁶
6. Gjennom den romerske keiseren Titus som angrep og erobret Jerusalem, drepte over 1.1 million jøder og tok mer enn 97.000 til slaver (*Jødernes kriger (Wars of the Jews)* VI, ix, 3).
7. Gjennom forskjellige islamske og kristne riker, som vi ikke må glemme å nevne. Selv Kristendommen (dog i en pervertert form), har vært *langt fra* uskyldig i det jødiske folks blodige historie.
8. Gjennom Hitler, Tysklands *führer*, som drepte over seks millioner jøder under 2. Verdenskrig.
9. Og til slutt gjennom Antikrist og den Falske Profeten og deres fremtidige rike, som skal angripe Jerusalem og drepe to tredjedeler av innbyggerne i nasjonen Israel, og som ganske tydelig er profetert av profetene Sakarja og Esekial (Sakarja 13:8-9, Esekial 38).

Ethvert tenkende menneske må på dette punktet stoppe opp og spørre seg selv: Hva annet kan forklare en slik sammenhengende blodig og smertefull historie til et folk, enn et umenneskelig, demonisk hat? Hvem kan ha fremkalt et slikt mørkt og vedvarende angrep mot et folk – uansett hvor de har bodd – som representerer så lite som én prosent av verdens befolkning? Hvem annen enn djevelen selv?

Historien til det jødiske folk alene beviser for det åpne sinn at Satan eksisterer, og at han hater dem som Gud elsker og kaller sin «øyensten» (Sak. 2:12).

Konklusjon

Opp gjennom historien ser vi at villige menneskelige redskaper har uttrykt og utført Satans hat mot det jødiske folk. Og enda mer skremmende er det at vi i de hellige tekstene til alle de tre monoteistiske religionene ser enda et fremtidig angrep på jødene, et som skal bli verre enn alle de foregående. I Bibelen er det spesielt Satans sjakkbrikker – Antikrist, hans Falske Profet og alle som følger dem – som vil utføre den siste massakren. I Islam er det Mahdi, den muslimske Jesus, og som tradisjonen sier, «trofaste muslimer,» som utfører slike grusomheter. I denne sammenheng oppfyller Islam påny en av de fremste karakteristikkene til Antikrists ånd: en umettelig antisemittisk ånd.

Kapittel 14

Endetidens martyrium

Mens det forrige kapittelet handlet om det konsentrerte hatet og den morderiske ånden som Islam har mot det jødiske folk, tar dette kapittelet opp, på et mer generelt grunnlag, den verdensvide forfølgelse og martyrdom som Antikrists regime vil påføre alle som følger Jesus, eller som nekter å bli muslim i løpet av de siste dager.

Halshogging i de siste dager

I Åpenbaringsbokens kapittel tjue, ser apostelen Johannes en spesiell gruppe mennesker. Johannes gir oss et veldig kort resymé av det han ser. Spesielt beskriver han endetidens martyrer:

Og jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom. Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget på grunn av Jesu vitnesbyrd og Guds ord, de som ikke hadde tilbedt dyret eller dyrets bilde, og ikke tatt imot merket på pannen eller hånden. De ble levende igjen og hersket som konger sammen med Kristus i tusen år. (Åp. 20:4)

Jeg har dvelt ved dette verset mange ganger. Bibelen sier at i de siste dager vil halshogging bli den fremste metoden som folk vil lide sin martyrdom ved, «på grunn av Jesu vitnesbyrd og Guds ord.» Det er et merkelig bilde å forestille seg. Antyder Bibelen en ny verdensomfattende bruk av giljotiner som står på alle torg og plasser? Hva er det som vil resultere i en verdensvid bruk av halshogging som et middel for å henrette kristne? Når jeg har prøvd å se for meg hvordan endetiden vil bli, har jeg ofte undret meg over dette verset. Andre lignende avsnitt snakker også om en fremtidig forfølgelse og en global trend med å henrette kristne for deres tro på Jesus:

Da skal de utlevere dere til forfølgelse og slå dere i hjel; ja, dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld. (Matt. 24:9)

Her advarer Jesus sine disipler om at de kom til å bli hatet og til slutt drept fordi de identifiserer seg med Ham. Men så kommer det en profetisk utvidelse av denne forutsigelsen. Jesus sier at «dere skal hates av *alle folkeslag* for mitt navns skyld.» Jesus forutså et særskilt globalt element i denne fremtidige forfølgelsen av kristne. Dette neste verset gir oss enda mer innsikt:

Dette har jeg sagt dere for at dere ikke skal bli ført til fall. De skal utstøte dere av synagogen. Ja, det kommer en tid da de som slår dere i hjel, skal tro at de utfører en tjeneste for Gud. Det skal de gjøre fordi de verken kjenner min Far eller meg. Dette har jeg sagt dere for at dere skal huske at jeg sa dette om dem, når deres tid kommer. (Joh. 16:1-4)

I dette avsnittet fra Johannesevangeliet, taler Jesus først til disiplene utenfor en begrenset endetidskontekst. Først advarer Han sine disipler om at i dagene som kommer vil de se sine etterfølgere blir jaget ut av synagogene. Denne profetien opplevde sin største oppfyllelse etter det som ble kjent som Bar Kochba-opprøret i 132-135 e.Kr. Under Bar Kochba-opprøret fant den endelige adskillelse av kir-

ke og synagoge sted. Bar Kochba var en falsk jødisk Messias som ble støttet og bifalt av den høyeste autoritet blant rabbinerne på den tiden, den velkjente Rabbi Akiva. Akivas støtte godkjente bar Kochba som Messias det jødiske folks øyne. Da Bar Kochba ledet jødene i et opprør mot Rom, ble alle jøder som ikke deltok sett på som forrædere av den jødiske nasjon. Men de jødene som fulgte Jesus, de som før opprøret fremdeles deltok i den ordinære gudstjenesten i synagogen, kunne ikke støtte et opprør som var ledet av en som de visste var en falsk Messias. Som et resultat ble de jødiske etterfølgerne av Jesus kastet ut av synagogene i massevis, og Jesu profeti ble oppfylt i det andre århundre.

Men i andre del av verset taler Jesus om endetiden. Han fortsetter med å si: «Dager vil faktisk komme, da deres etterfølgere vil gjøre langt mer enn bare å kaste dere ut av synagogen, de vil drepe dere.» Men den mest forbløffende og interessante siden ved dette verset er neste del av Jesu uttalelse. Han sier, at de som dreper dere vil tro at de gjør Gud en tjeneste. Denne delen av verset er viktigst. Hvordan kan noen i dagens verden tro at Gud krever drap på andre mennesker bare fordi de tror annerledes? Dette er et fullstendig fremmed konsept for de fleste moderne vestlige sinn. Men det er ikke et fremmed konsept i historien. Både Islam og Kristendommen – katolikker og protestanter – har vært skyldige i dette, å drepe de som ble betraktet som kjettere av den eneste sanne religionen. Jihad, korstogene, inkvisisjonen – alle passer inn i mønsteret med å drepe for og i Guds navn. Men én ting er sikkert, en absolutt nødvendig ingrediens i en slik blodig praksis må være en fast overbevisning om at Gud er på ens side, og at Han befaler slike henrettelser. Det er umulig å forestille seg et trossystem eller en filosofi på jorden som kan utføre slike ting, annet enn en veletablert verdensreligion. Mens vi vet at totalitære regimer er i stand til å gjøre slike ting, sier dette verset ganske klart at de som utfører disse henrettelsene vil tro at de tjener Gud ved å gjøre det. Det systemet som utfører dette, vil være et religiøst system som ser på seg selv som en

global ivaretaker av en slags verdensvid guddommelig regjering. Det må betrakte seg selv som Guds eneste organisasjon eller samfunn på jorden. Bare et slikt scenario kan forklare de handlinger som vi leser om i disse versene.

Når vi sammenligner disse tre versene får vi et veldig klart bilde av hvordan endetidens forfølgelser og martyrdom vil se ut. For det første vil det være globalt. For det andre vil det kreve et trossystem som ser på seg selv som et guddommelig utnevnt redskap for å regjere på jorden. For det tredje vil det omfatte halshogging som den spesielle foretrukne metode for henrettelser. Så vi har en verdensvid religion som vil se på seg selv som et guddommelig utnevnt system på jorden, og har fått autoritet fra Gud til å halshogge de som nekter å slå seg sammen med dem. Som vi snart skal se er det kun religionen Islam som oppfyller disse kravene, når vi ser på de religiøse systemer som finnes på jorden i dag.

Halshogging i media

Når det første utkastet til denne boken ble fullført i slutten av 2004, var det nesten hver uke nyheter om islamske radikale som halshogget utlendinger og kristne i Irak, Saudi Arabia og noen få andre land. Nå, fire år senere, forsetter halshogging å være en normal del av livet i den islamske verden, men vestlige media ser ut til å ha blitt trett av å rapportere dem på samme sjokkerte vis som de gjorde tidligere. En debatt raser hvorvidt denne praksisen virkelig er «islamsk,» eller om den kun er en barbarisk praksis hos noen få radikale som øver vold mot Islams sanne prinsipper. Blant de offentlige uttalelser som er blitt plukket opp av vestlige media, er den vanlige fordømmelsen av slike handlinger og at de ikke har noe med «sann Islam» å gjøre. I de fleste tilfeller sluker vestlige media disse ansvarsfraskrivelsene og trykker dem uten for mange spørsmål. Men hvis vi undersøker hva «mannen i gaten» i den is-

lamske verden tenker, og ikke bare den islamske tradisjonen og historien, finner vi en helt annen virkelighet på mange av dagens muslimske internettsider og i samtalegrupper. Islamske medier over hele internett har debattert om slike handlinger har vært legitime eller ikke, siden disse saken ble førstesidestoff i internasjonale media. *CBS News* har også plukket opp en del av disse internettdebattene.

På islamske internettfora, som for det meste blir brukt av radikale, har halshogging vært et populært tema de siste ukene, der mange deltagere i forumet har beskrevet halshogging som den «letteste» måten å drepe amerikanere eller medlemmer av den Saudiarabiske kongefamilien på.¹

Den eneste feilen CBS gjorde var å anta at de fleste deltagere i slike fora virkelig er radikale. Jeg har deltatt i flere slike islamske «samfunn» og har blitt venn med mange muslimer gjennom slike grupper. Mange som deltar i disse fora bor for tiden i USA og Canada, og mange har omvendt seg til Islam fra Kristendommen. Mens forfatteren av artikkelen i CBS antar at fordi slike diskusjoner er av en slik barbarisk natur, må disse individene være radikale. Men jeg har funnet ut at mange av dem ganske enkelt tar sin muslimske tro på alvor, på samme som jeg tar min kristne tro på alvor. Mens noen av medlemmene i disse diskusjonsgruppene ser ut til å vise avsky og skamfølelse over økningen i antall halshogginger, er den overveldende majoriteten mye mer opptatt av læremessige tema, slik som om halshoggingene ble gjort skikkelig eller at ofrene var fiender eller uskyldige tredjepersoner. Den tidligere lederen av det Islamske Senter i Washington, DC, Sam Hamod, ble gitt muligheten til å uttale seg om dette temaet i en artikkel i *Washington Times*. Han brukte ikke tiden på å fordømme disse halshoggingene, men gjorde et poeng av at de som utførte halshoggingen i Irak og andre steder, gjorde det feil: «Du kan ikke gjøre det som disse idiotene på TV. Det rette er å kutte over personens strupe, ikke skjære av hele hodet.»²

Halshogging i islam, eksempel fra Muhammed

Halshugging i Islam er på ingen måte noe nytt. Fordi mange i Vesten viser avsky for denne praksisen, har mange moderate muslimer og muslimske skriftlærde påstått flere ganger at halshogging ikke er en offisielt godkjent praksis i Islam. De hevder at den trosser de grunnleggende læresetninger i Islam. Disse påstandene fremsettes for å skape et bedre bilde av Islam i vestlige øyne. Dessverre er disse påstandene fremsatt på grunn av uvitenhet rundt islamsk historie, eller med et bevisst motiv om å tåkelegge. Men som vi snart skal se er *halshogging selve arvegodset i Islam*. I Koranen er ikke halshogging bare befalt som en metode for å drepe fiender, men det var også en foretrukket drapsmetode av Muhammed og mange av hans tilhengere.

Da Muhammed begynte sin karriere med vold og aggresjon, var hans bande av muslimske krigere fortsatt ganske liten. Karavaner som dro mellom Mekka og Damaskus ble Muhammeds favorittmål fordi de var enkle bytter. Fordi innbyggerne i Mekka var avhengige av disse karavanene for å overleve, var de hardt rystet etter flere angrep fra Muhammed og hans gjeng med røvere. Til slutt kom menn av Quresh-stammen fra Mekka for å angripe Muhammed og hans menn. I dette berømte slaget, Slaget ved Badr, vant Muhammed og hans hær av amatører en overraskende seier over Quresh-stammen. Blant dem som ble drept var Abba Hakam:

Abba Hakam var alvorlig såret, men fremdeles i live da Abdullah, Muhammeds tjener, løp frem, satte foten sin på nakken til Abba Hakam, tok tak i skjegget hans og begynte å fornærme den dødelig sårede mannen som av sitt eget folk ble kalt «visdommens far». Abdullah kuttet av Abba Hakams hode og bar det bort til sin herre. «Hodet til Allahs fiende!» uttrykte Muhammed med et gledesrop; - «Allah! Det finnes ingen annen Gud enn han!» – «Ja, det finnes ingen andre!» svarte Abdullah, mens han kastet det avskårne hodet for profetens føtter. «Jeg set-

ter større pris på dette,» ropte Muhammed, nesten ute av stand til å holde gleden tilbake, «enn de mest utsøkte kameler i hele Arabia.»³ (Min kursiv)

Blodtørsten til Muhammed og hans tilhengere ble dessverre bare større. I 627 e.Kr. overvar Muhammed selv noe som bare kan kalles en masseslakt. Muhammed hadde med sin hær kring satt den jødiske landsbyen Qurayza. Etter tjuefem dager overga landsbyen seg og håpet av Muhammed ville vise dem nåde. I stedet fikk Muhammed sine soldater til å grave flere grøfter og tvang mellom seks og ni hundre menn til å marsjere opp i dem. Der ble de alle halshogget av Muhammeds soldater. Grøftene ble massegraver. Fra Ibn Ishaqs *Sirat Rasul*, Islams eldste og best bevarte biografi om Muhammed, leser vi den grusomme historien:

Da overga de [Qurayzah] seg og apostelen samlet dem i Medina ... Så gikk apostelen ut på markedet i Medina [som fremdeles er et marked i dag] og grov grøfter på tvers av det. Så sendte de bud på dem og hogg av hodene på dem i grøftene etter hvert som de ble ført ut til ham i grupper ... Det var seks eller syv hundre i alt, noen setter antallet til og med så høyt som åtte eller ni hundre ... Dette fortsatte til apostelen hadde gjort ende på dem alle.⁴

Det virker som om denne store nedslaktingen vekket noe i Muhammed. Å halshogge de seks til ni hundre mennene fra Qurayza var ikke nok. Like etter denne hendelsen halshogg Muhammed enda fire hundre jøder. Muhammed var alliert med to andre grupper, Khazraj og Aus. Mennene fra Khazraj sto for halshoggingen av de fire hundre jødene, mens mennene fra Aus sto på sidelinjen. Da Muhammed kikket bort og så at ansiktene til mennene fra Khazraj viste glede ved å halshogge jøder, og at mennene fra Aus sto på sidelinjen, beordret han de sistnevnte til å utføre de tolv siste halshoggingene:

Abu 'Ubayda fortalte meg med tillatelse fra Abu 'Amir fra Medina: Da apostelen [Muhammed] fikk samlet de beste sønnene av Qurayza, tok han omtrent fire

hundre menn fra jødene som hadde vært allierte med Aus mot Khazraj, og ga ordre om at de skulle halshogges. Etter ordre begynte mennene fra Khazraj å kutte av hodene deres med stor tilfredshet. Apostelen så at ansiktene til Khazraj viste glede, men det var ingen slike tegn fra Aus, og ... da han la merke til at det gjensto bare tolv jøder, ga han dem over til Aus, delte ut en jøde til annenhver mann fra Aus og sa: «La den-og-den hogge ham, og den-og-den gjøre slutt på ham.»⁵

Senere skjedde enda en halshoggingskampanje under Muhammeds ledelse. Da han kom tilbake til Mekka med sin hær på titusen mann, kalte han på de krigerne i hæren som var fra Medina og spurte dem: «Ser dere soldatene fra Quraysh [Mekka]? Gå og slakt dem ned.» Mark A. Gabriel forklarer betydningen av ordet som Muhammed brukte for å *slakte* på arabisk:

Det arabiske ordet for å slakte fremstiller bildet av en bonde som høster inn avlingen sin med en ljå. Muhammed sa til dem med andre ord: «Kutt hodene deres fra kroppen slik du kutter frukt fra en gren.»⁶

Så det var her det hele begynte, med Muhammed. Men det er sannelig ikke her det tok slutt. Husk at uansett hva Muhammed sa eller gjorde blir det betraktet som like gjeldende og inspirert som selve Koranen. Muhammeds handlinger dikterer forbildet for det liv som Allah har forordnet som sin vilje for alle Muslimer:

Om dere elsker Allah, så følg meg [Muhammed]. (Sure 3.31)

I Guds sendebud har dere hatt et godt eksempel, for den som setter sitt håp til Gud og den ytterste dag, og stadig kommer Gud i hu. (Sure 33:21)

Ved å slakte mennene i disse jødiske landsbyene på en slik måte, satte Muhammed et eksempel for hva Allah har forordnet og befalt alle trofaste muslimer å følge.

Halshogging blant Muhammeds tilhengere

Muhammeds beste venn og etterfølger, Abu Bakr, ble den første «rett ledede» kalifen i Islam etter Muhammeds død. Abu Bakrs general var Khalid bin al-Walid al-Makhzumi, som også kjempet under Muhammeds lederskap. Khalid kjempet så effektivt under Muhammed at han fortjente tittelen «Allahs Sverd.»

I 633-634 e.Kr. fikk innbyggerne i Arabia på Abu Bakrs ordre en invitasjon til å godta Islam. Men denne «invitasjonen» var faktisk en åpenlys trussel om krig og død til dem som nektet å omvende seg og underkaste seg Islams herredømme. Den egentlige invitasjonen lød slik:

I Allahs navn, den Barmhjertige, den Nådige. Fra Khalid bin al-Walid til landshøvdingene i Persia. Ta imot Islam slik at dere kan være trygge. Hvis ikke, gjør en pakt med meg og betal *jizyah*-skatten. I motsatt fall har jeg ført til dere et folk som elsker døden like mye som dere elsker å drikke vin.⁷

Etter denne «invitasjonen» til Islam, nektet mange å omvende seg. Blant dem som nektet, var en gruppe persere og kristne fra Ullays ved elven Eufrat. Khalid angrep dem i 633 e.Kr. Kampen var voldsom, derfor gjorde Khalid en ed med Allah under striden, at hvis han fikk slå dem, ville han få kanalen som omringet landsbyen deres til bokstavelig å *renne* av blod. Han befalte at alle som ble overvunnet om mulig skulle tas levende til fange. Det var så mange fanger at det tok én og en halv dag å halshogge alle mennene. Blodet koagulerte, og Khalids tropper ble tvunget til å åpne vanntilførselen inn i kanalen for å få blodet fra de drepte til å flyte, slik at Khalid kunne oppfylle sin ed. Abu Jafar Muhammad ibn Jarir At-Tabari, en tidlig islamsk historiker og teolog, beskrev denne hendelsen:

Khalid sa: «Å Allah, hvis du overgir dem i vår hånd, vil jeg forplikte meg overfor deg på å ikke la noen av dem vi kan overvinne være tilbake, før jeg får kanalen deres til å renne med deres blod.» Så slo Allah dem for Muslimene og over-

ga dem i deres hånd. Khalid befalte så sin budbringer til å proklamere for sine menn: «Ta til fange, ta til fange! Ikke drep noen unntatt dem som fortsetter å sette seg til motverge.» Som et resultat av dette kom kavaleriet med fanger i hope-tall og drev dem fremover. Khalid hadde befalt visse menn å kutte av hodene deres i kanalen. Han gjorde dette mot dem i én dag og én natt. De fortsatte neste dag og dagen etterpå, til de nådde Nahrayn og i samme avstand i alle retninger fra Ullays. Og Khalid kuttet av hodene deres.⁸

Noen av Khalids menn proklamerte til ham:

«Selv om du skulle drepe hele befolkningen på jorden, ville fremdeles blodet deres ikke renne ... Tøm derfor vann over det slik at du kan oppfylle din ed.» Khalid hadde stengt av vannet i kanalen. Nå førte Khalid vannet tilbake i kanalen igjen, slik at det fløt av spilt blod. På grunn av dette har den blitt kalt Blodkanalen til denne dag.⁹

Amir Taheri, en iranskfødt journalist, markerer flere andre hendelser opp gjennom Islams historie som beskriver praksisen med halshogging:

I 680 fikk profetens favorittbarnebarn, Hussein bin Ali, hodet kappet av, i Karbala i det sentrale Irak, av soldatene til kalifen Yazid. Det avkappede hodet ble lagt på et sølvfat og sendt til Damaskus, Yazids hjemby, før det senere ble sendt til Kairo for å bli inspisert av guvernøren i Egypt. Kalifens soldater kappet også hodet av alle Husseins syttien mannlige ledsagere, inkludert det ett år gamle guttebarnet Ali-Asghar.¹⁰

Slik ble praksisen og mønsteret etablert, og nå kom det prinsippet som Muhammed hadde vært modell for og berørte hans egen familie. Tilslutt fylte beretninger om halshogginger Islams historie. Andrew Bostom, redaktør av *Legacy of Jihad* (Arven fra Jihad), peker på at ved slutten av det femtende århundre:

skrev Babur, grunnlegger av Mughal riket, som blir betraktet som et dydsmønster på muslimsk toleranse av moderne revisjonistiske historikere, følgende i sin selvbiografiske *Baburnama*, om vantro fanger i et jihad-felttog: «De som ble bragt inn levende [som hadde overgitt seg], ble beordret halshogget, hvorpå et tårn av hodeskaller ble reist i leiren.»¹¹

Med et hopp frem til vår moderne tid, fortsetter Taheri den grusomme fortellingen:

I 1842 inntok de afghanske muslimene den britiske garnisonen i Kabul og halshogget over to tusen menn, kvinner og barn. Hodene ble plassert på stokker rundt byen til pynt.¹²

Praksisen fortsatte gjennom 1980 årene i Afghanistan, der afghanske krigere halshogget rundt regnet tre tusen sovjetiske soldater. Praksisen med halshogging var også vanlig under den iranske revolusjonen.

I 1992 sendte mullaene en «spesialist» for å kappe av hodet på Shapour Bakhtiar, sjahens siste statsminister, i en forstad til Paris. Da nyheten kom ut, takket Hashemi Rafsanjani, presidenten i den Islamske Republikken, Allah offentlig for å ha «kappet av slangens hode.»¹³

Taheri nevner til og med en algerisk «spesialist» med navn Momo le nain, som ble rekruttert av en islamsk gruppe kjent som GIA, med det spesielle oppdrag å utføre halshogginger:

I 1996, i Ben-Talha, en forstad til hovedstanden Algier, kuttet Momo av rekordstore åttiseks hoder på en natt, inkludert hodene på mer enn et dusin barn. Som en anerkjennelse for denne eksemplariske fromme handlingen, sende GIA ham på pilegrimsreise til Mekka. Sist vi undersøkte var Momo fortsatt på frifot ett eller annet sted i Algerie.¹⁴

Taheri forteller på same vis om situasjonen i Pakistan:

Rivaliserende sunni og sjia-grupperinger har gjort det til vane å sende avhogde hoder av hverandres aktivister som spesialpakker. Et overslag viser at over fire hundre hoder har blitt hogget av og sendt med posten siden 1990.¹⁵

Og i dag ser vi halshogginger skje på den indonesiske øya Borneo, der muslimer har brukt halshogging som et middel til å drive ut den kristne majoriteten. Nesten halvparten av de kristne har flyktet fra øya.

I tillegg til disse veldig avslørende eksemplene, har vi også de regjeringsstøttede halshoggingene som ukentlig finner sted i Saudi Arabia utenfor Moskeene etter fredagsbønnen:

Den saudiske regjeringen halshogde i fjor femtito menn og en kvinne for forbrytelser som drap, homoseksualitet, væpnet ran, og narkotikahandel ... En dømt forbryter blir ført inn i forgården med hendene bundet og tvunget til å knele ned foran en bøddel som svinger et stort sverd under tilrop fra tilskuerne: «Allahu Akhbar!» Arabisk for «Gud er stor.»¹⁶

Allahu Akhbar ble også ropt av drapsmennene til Nicholas Berg, den jødisk-amerikanske entreprenøren og Kim Sung-il, den koreanske tolken og evangeliske kristne som hadde en drøm om en dag å forkynne evangeliet til muslimer, en drøm som både ble oppfylt og avsluttet i samme øyeblikk.

Når det derfor nå er blitt klart hva Islams *historie* lærer, trenger vi også å se på hva de hellige bøker og de skriftlærde i Islam har å si om dette emnet.

Verdien av livet til en ikke-muslim

Når en muslimsk «ekstremist» utfører en forferdelig handling i Islams navn, er de fleste muslimer jeg kjenner snar til å uttale: «Det er ikke Islam! Islam skal ikke dømmes etter handlingene til noen få, men må studeres for å se hva den virkelig lærer.» Det er greit nok. Spørsmålet blir derfor: Hva lærer Islam egentlig om drap på ikke-muslimer?

Det første vi må peke på er at i følge islamsk lov har muslimer, for alle praktiske formål, lov til å drepe ikke-muslimer. Dette er basert på loven *qisas*. *Qisas* er i hovedsak loven om gjensidighet. Det er den islamske versjonen av «øye for øye, tann for tann.» *Qisas* sier for eksempel at hvis en muslim dreper en annen muslim, så blir denne muslimen nødt til å dø. Men forbløffende nok gjelder ikke denne loven for en muslim som dreper en ikke-muslim. Denne læren finnes i en hadith fra Sahih Bukhari:

Fortalt av Ash-Sha'bi: Abu Juhaifa sa, «Jeg spurte Ali, 'Hva er [skrevet] på dette papiret?' Ali svarte, 'Det handler om diyya [kompensasjonsblodpenger betalt av drapsmannen til slektninger av offeret], løsepenger for å sette fri fanger fra fiendens hånd, og loven om at ingen muslim må drepes i qisas [likhetsprinsippet ved straff] for å drepe en [vantro].'»¹⁷ (Min kursiv)

I noen tilfeller får selvfølgelig morderen en annen straff, slik som fengsel eller en bot. Men virkeligheten er dessverre slik i en kultur som ikke verdsetter livet til ikke-muslimer like mye som muslimer, drap på ikke-muslimer blir som oftest møtt med lukkede øyne. Hvis du går til nettsiden til Voice of the Martyrs (Martyrenes røst) www.persecution.org, eller til Barnabasfondet www.barnabasfund.org, kan du lese hundrevis av historier, med daglige oppdateringer, om kristne som blir mishandlet eller drept uten at den muslimske morderen blir straffeforfulgt. Følgende uttalelse er et perfekt eksempel på mentaliteten som jeg ofte har møtt,

når jeg har snakket med muslimer fra Midtøsten. Denne uttalelsen ble fremsatt på en religiøs dialoggruppe på internett. Legg merke til holdningene rundt drap på ikke-muslimer (*kaffir*):

Kaffir (de vantro) har angrepet muslimske land og drept muslimske mennesker fra tidenes begynnelse ... uten at vi har gjort noen ting. Slik folket i Israel angriper muslimene fra Palestina fordi de gjør det for landet og fordi de hater arabere/muslimer ... vi forsvarer dem for Allah. Vi prøver å spre Islam, Allahs eneste og sanne ord. De forkastet det, derfor har vi lov til å drepe dem. *Det er ikke haram [forbudt/ulovlig] å drepe en kaffir. Selvfølgelig ønsker vi inshallah [ved Allahs vilje] å leve i fred med dem og inshallah lære dem om den vakre religionen.*¹⁸ (Min kursiv)

Ser du den helt forvridde mentaliteten som kommer frem i denne kommentaren? Den «vagre religionen» som tillater drap på dem som ikke tilhører den?

Hva koranen sier om drap på vantro

Det verset som kanskje oftest blir sitert av folk fra Vesten for å demonstrere den voldelige naturen til den Islamske religionen, er det som innenfor og utenfor Islam er kjent som «sverdets vers»:

Men når de fredlyste måneder er til ende, så drep avgudsdyrkerne hvor dere finner dem, pågrip dem, beleir dem, legg bakhold for dem overalt! Men hvis de omvender seg, forretter bønner og betaler det rituelle bidrag, så la dem dra sin vei. Gud er tilgivende, nåderik. (Sura 9:5)

Hver gang dette verset blir sitert vil en muslim uttale at dette verset ikke gjelder i dag. Selv om jeg gjerne ville tro det, må man virkelig stille følgende spørsmål: Hvordan tolker lærere og skriftlærde i Islam dette verset? Sier de at det fortsatt gjelder i dag? Den overveldende majoriteten av moderne og klassiske muslim-

ske lærde er enige om at det fortsatt gjelder. Husk konseptet, at alle muslimers oppførsel og fremferd er diktert både av Koranen og Sunna (uttalelsene, handlingene og fremferden til Muhammed). Fra Ibn Kathir, den velkjente skriftlærde fra det åttende århundre, får vi den virkelige islamske tolkningen av dette verset. Kathir begynner med å bygge støtte til sin tolkning ved å sitere flere tidlige fremtredende muslimske hadithfortellere/lærde: Mujahid, ‘Amr bin Shu’ayb, Muhammad bin Ishaq, Qatadah, As-Suddi og ‘Abdur-Rahman. Kathir fortsetter så med å forklare betydningen av verset:

De månedene som er nevnt i dette verset viser til den firemåneders nådetid som er nevnt i et tidligere vers: «Dra fritt omkring i landet i fire måneder.» Allah sa videre: «Men når de fredlyste måneder er til ende,» som betyr på slutten av de fire måneder der Allah forbød dere å kjempe mot avgudsdyrkerne, skal muslimene «drepe avgudsdyrkerne hvor de finner dem» som betyr over hele jorden ... Allah sa her at de skulle henrette noen og beholde noen som fanger. «Beleir dem, legg bakhold for dem overalt,» betyr at du ikke skal vente til du finner dem, men heller søke dem opp og beleire dem i deres områder og fort, samle opplysninger om dem på de forskjellige veiene og ferdselsårene, slik at det som virker vidt skal bli trangere for dem. På denne måten vil de ikke ha noe annet valg enn å omfavne Islam eller dø ... Abu Bakr (Muhammeds nærmeste venn og etterfølger etter Muhammeds død) brukte dette og andre ærefulle vers som bevis for å fortsette kampen mot dem som nektet å betale den obligatoriske veldedighetsskatten. Dette verset ga tillatelse til å bekjempe folk hvis de ikke omfavnet Islam og innførte dens regler og plikter.¹⁹

Dette gir ikke noe rom for diskusjon. Ibn Kathir utlegger det tydeligere enn noen. Vi ser at muslimer har lov til, og blir til og med befalt, å kjempe mot de vantro (*mu-shrikun*) og lete dem opp der de er for å tvinge dem til å omvende seg til Islam eller godta døden. Det må igjen understrekes at Kathir ikke er en muslimsk «ekstremist,» men er kanskje en av Islams mest kjente og anerkjente klassiske skriftlærde.

Et annet relevant vers fra Koranen som gjelder denne diskusjonen er det beryktede «halshoggings»-verset:

Når dere møter de vantro i kamp, hogg hodet av dem. (Sura 47:4, oversatt fra engelsk, Rodwell)

Ibn Kathir forklarer at hensikten med dette verset er å:

[Veilede] de troende om hva de skal bruke i kampen mot avgudsdyrkerne. Allah sa: «Når du møter den som ikke tror [i strid], hogg dem over nakken,» som betyr at når du kjemper mot dem, så hogg dem helt ned med sverdene deres. «Til dere har overvunnet dem fullstendig» som betyr til dere har drept og ødelagt dem helt. Dette viser til krigsfanger som dere har tatt.²⁰

Når vi betrakter disse versene, ser vi at muslimer blir befalt å halshogge (eller i det minste «hogge over nakken») de ikke-muslimer de kjemper mot. Sjeik Omar Bakri Muhammed, dommer i *sharia* (islamsk lov) retten i Storbritannia, i tillegg til å være generalsekretær i Islamic World League (Den islamske verdensliga) og talsmann for International Islamic Front, har et litt annerledes syn:

Hva er dommen? «Straffen for dem som fører krig mot Allah og hans apostel og strever med å skape ulykke i landet er kun dette, at de bør bli drept eller korsfestet eller få hendene og føttene kappet av på motsatt side eller de må bli fengslet. Dette skal være en vanære for dem i denne verden, og i den kommende skal de få en fryktelig straff.»²¹

Etter å ha undersøkt bare noen få stikkprøver fra islamske tekster, i tillegg til uttalelser fra islamske skriftlærde, talsmenn og ordinære muslimer, ser vi at Islam ikke bare befaler drap på ikke-muslimer, men også støtter en kultur der drap av ikke-muslimer er blitt en akseptert praksis. Men før vi avslutter denne diskusjo-

nen, må jeg nevne enda en spesiell tradisjon som sikkert vil tas i bruk hvis personen Mahdi noen gang blir en virkelighet.

Død over dem som bestrider autoriteten til kalifen

Lederrollen til en kalif i Islam er et mektig konsept. Kalifen blir sett på som Muhammeds etterfølger og leder for alle muslimer. Han er på en måte Paven i den islamske verden. Den siste kalifen som både sunnier og sjiaer aksepterte som rettmessig valgt var Ali, Muhammeds søskenbarn og svigersønn. Ali døde i 661 e.Kr. Siden da har mange andre kalifer hatt makt, men ingen har hatt det verdensvide styre som de fire første kalifene hadde. Muslimer har ventet på gjenopprettelsen av kalifatet for å bringe verdensvid enhet og lederskap til Islam. Som vi allerede har sett, forventes det at Mahdi skal fylle denne rollen. Fra en hadith i *Sahih Muslim* leser vi om straffen for dem som bestrider autoriteten til kalifen:

Alle som ønsker å unnsnippe ilden og slippe inn i paradiset må dø i troen på Allah og den Siste Dag ... Den som sverger lydighet til en kalif må gi ham sitt løfte med sin hånd og sitt hjertes oppriktighet [dvs. underkaste seg ham både i det ytre og i det indre]. Han må adlyde ham etter beste evne. *Hvis en mann kommer frem og bestrider hans [kalifens] autoritet, må de [muslimene] halshogge ham.*²²
(Min kursiv)

Den Saudiarabiske regjeringen er også av denne oppfatning. På den offisielle nettsiden til Saudi Arabian Islamic Affairs Department, IAD (Det Saudiarabiske Departement for Islamske Saker), finner vi en tilsvarende uttalelse:

Den edle Profeten sa: «Det er obligatorisk for en muslim å adlyde [kalifens autoritet] enten han liker det eller ikke ... En som allerede har gitt en lydighets-ed til

en leder [imam] og som har gitt sin hånd og sitt hjerte til ham, må adlyde ham så langt det er mulig. *Hvis noen andre står opp imot og bestrider autoriteten til denne lederen [imamen], må opponenten halshogges.*»²³ (Min kursiv)

Ifølge islamsk lov skal alle som er uenige i autoriteten til en sittende kalif bli halshogd.

Oppsummering og konklusjon

La oss nå se på de punktene vi har fremhevet. For det første har vi sett at endetiden, slik den beskrives i Bibelen, vil bli en tid da kristne vil møte forfølgelse og martyrdom for sin tro. Den spesielle døds måte som Bibelen nevner for kristne er martyrium ved halshogging. Som vi helt klart har vist er halshogging unektelig en tradisjon som strekker seg ned gjennom hele den islamske historien. Islam har selv grundig dokumentert at Muhammed og hans nærmeste etterfølgere praktiserte halshogging som en metode for å drepe «Islams fiender.» Denne praksisen har fortsatt i visse islamske områder av verden helt frem til i dag. Koranen selv oppmuntrer faktisk til halshogging, eller i det minste, «å hogge dem over nakken,» slike som «avgudsdyrkere» og alle «krigsfanger.» Vi nevnte noen eksempler på nylige halshogginger av «krigsfanger» i Irak og andre steder. Dødsstraff er også foreskrevet for dem som ikke underkaster seg, eller sier seg enige i autoriteten til kalifen. Derfor er det ganske reelt å anta, at i den islamske versjonen av de siste dager vil det være lov å «hogge over nakken» alle kristne, jøder eller vestlige og alle som bestrider autoriteten til kalifen, hvis en kalif, og spesielt Mahdi, står frem og sprer den oppfatning at alle kristne, jøder, israelere og alle som støtter dem er å betrakte som «fiender av Islam».

Enda en gang ser vi at Islam, dens praksis og dens lære, til punkt og prikke oppfyller beskrivelsen av de krefter som vil komme til makten og dominere verden i det bibelske endetidsscenarioet. Etter at vi nå har sett på den morderiske ånd i de islamske tekstene, i tillegg til den rette islamske tolkning av dem, la oss så se hvordan denne mentaliteten virkelig utarter seg i tankene til en vanlig muslim fra Midtøsten. Det følgende er et innlegg tatt fra en muslimsk mellomreligiøs diskusjonsgruppe på internett. Det er et innlegg som dessverre er altfor vanlig i slike fora. Vi avslutter dette kapittelet med en muslims tanker omkring drapet på Daniel Pearl, den drepte amerikanske journalisten.

For det første er Pearl jøde, en *munafiq* [hykler], og spion, og en *kaffir* [vantro]. Ikke la dere lure av disse folkene. Deres hat mot Islam kan leses på munnen deres, og det hjertet deres skjuler er mye verre. Jeg ser ikke det syke i å drepe ham ... I Islam kan vi ikke ... engang torturere en *kaffir* – vi kutter bare strupen over på dem, og det er bevist at når du passerer et visst punkt i halsen, føler de ikke lenger smerte. Og husk at når vi muslimer fanger en muslimsk *munafiq*, gjør vi det samme med ham, vi slakter ham. Hva tror du så om en skitten jøde, toskete *munafiq*, falsk spion og en *kaffir*? Vi gjør det samme med ham. *Walhumdulilah* [Takket være Allah]. Og husk at *Rasoul* [Muhammed] slaktet et stort antall jøder i ett slag, den beste i skaperverket gjorde dette, fordi jødene stakk Muhammed i ryggen. Og synes du fortsatt at dette er sykt, *inshaallaahi* [jeg håper ved Allahs vilje] at du er i live når Mahdi kommer fordi du kommer til å se mange jødiske/*munafiqin* [jøders/hyklers] hoder rulle ned på gulvet.

Kapittel 15

Islam og målet om verdensdominans

Satans mål har alltid vært å få innbyggerne på jorden til å tilbe ham i stedet for Gud. Satan har lenge hatt en spesiell plan om å reise opp sin egen tilbedelsesbevegelse som vil dekke hele jorden. De som kjenner Bibelen vet at dette er sant. Bibelen sier, at gjennom Antikrist og den Falske Profeten vil Satan komme veldig nær til å oppnå sitt mål like før Jesus kommer tilbake.

Dragen [Satan] ga det [Dyret] sin kraft og sin trone og stor makt ... og det fikk makt over alle stammer og folk, tungemål og nasjoner. Og alle som bor på jorden, skal tilbe dyret, hver den som fra verdens grunnvoll ble lagt, ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som ble slaktet. (Åp. 13:2, 6-8)

Denne fremtidige tilbedelsesbevegelsen vil berøre «alle stammer og folk, tungemål og nasjoner.» Bibelen lærer at på denne tiden, vil alle som ikke tilber den eneste sanne Gud og hans Sønn Jesus Kristus, tilslutt bli forført til å tilbe Satan, den usynlige ånd bak den forføreriske tilbedelses-bevegelsen. Som vi allerede har sett, er redskapet som Satan bruker til å bygge opp sin egen bevegelse, Antikrist og hans «dyrets rike,» et mektig rike med et like mektig militærvesen. Pro-

feten Daniel beskriver dette riket og dets militære styrker som en makt som var «fryktelig og skremmende og veldig sterk» som «skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den.»

Deretter så jeg i nattsynene, og se! – et fjerde dyr, fryktelig og skremmende og veldig sterkt. Det hadde store jerntenner og *åt og knuste; og det som var igjen, tråkket det ned med føttene* ... Det fjerde dyret betyr at det skal komme et fjerde rike på jorden, et som er forskjellig fra alle de andre rikene. *Det skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den.* (Dan. 7:7, 23. Min kursiv)

Slik gir Bibelen oss et klart bilde av hvordan Satans svanesang vil bli, før Jesus kaster ham i ildsjøen for all evighet. Bibelen har på forhånd tydelig advart oss om Satans kommende rike, som har som sitt mål intet mindre enn verdensdominans. Kravene fra dette riket vil være mye mer enn ren lydighet til dets styresett – det vil forlange en total underkastelse for og tilbedelse av dets leder, Antikrist, og til sist tilbedelse av djevelen selv. Igjen ser vi at de som ikke underkaster seg dette brutale religiøse systemet vil bli dets ofre.

Islam og målet om verdensdominans

For riktig å kunne forstå Islam, må man skjønne måten Islam forstår seg selv på. Islam ser på seg selv som den eneste sanne religion – faktisk den eneste religionen som er verd å praktiseres. Islam har total verdensdominans som et av sine mål, å bokstavelig utradere det den ser på som falsk og feilaktig tilbedelse i alle andre religioner. Inntil den dagen kommer at alle sier: «Ingen andre enn Allah har rett til å bli tilbedt,» vil Islam fortsette sin kamp mot de vantro og de vantro nasjonene. Tekstene og de skriftlærde i Islam lærer at alle muslimer alltid må streve etter global dominans, ikke bare uvirksomt vente på at Mahdi og den islamske Jesus skal komme og gjøre alt for dem. Denne streben et-

ter å fremme Islam og en endelig verdensdominans kalles *jihad*. Jihad er virkelig et grunnleggende krav til alle muslimer over hele verden. Det er et absolutt obligatorisk element i Islam.

Nå vil muslimske trosforsvarere og propagandister være snare til å si at jihad ikke handler om å kjempe for verdensdominans. Noen vil komme med villedende bemerkninger som: «Jihad handler bare om å overvinne motgang.» Eller de vil peke på at det «større jihad» er en kamp imot sitt eget selv. Selv om denne indre kampen er et legitimt aspekt ved jihad, så bli ikke ført bak lyset. Den type jihad som er obligatorisk for alle muslimer (å kjempe mot sine indre svakheter) reduserer ikke det sentrale kravet i Islam om at alle muslimer skal utkjempe jihad mot den vantro verden inntil Islam hersker alene. Dette kan innbefatte krigføring på det intellektuelle, politiske eller andre plan, men uansett hvor en muslim tar del i denne kampen, blir den sett på som nettopp det – en kamp for en endelig global dominans og at Islam skal råde den religiøse grunnen helt alene.

Jihad

Ordet *jihad* stammer fra den arabiske ordstammen J-H-D, som betyr «anstrengelse eller strid.» Det er fem slags jihad:

1. *Jihad al-nafs* (strid mot sitt innerste selv)
2. *Jihad al-Shaitan* (strid mot Satan)
3. *Jihad al-kuffaar* (strid mot de vantro)
4. *Jihad al-munafiqeen* (strid mot hyklerne)
5. *Jihad al-faasiqeen* (strid mot korruperte muslimer)

Som vi allerede har sagt er *alle formene for jihad* obligatoriske for alle muslimer. Hvis du følger med på diskusjonen om jihad i media, vil du finne endeløse arti-

kler og påstander fra muslimer som fremstiller jihad på en uriktig måte. Men som tidligere nevnt, er de som forneker det sentrale elementet om en ytre jihad enten uvitende eller de lyver. Å lyve for å skjule eller uriktig fremstille Islams sanne natur til den vantro verden, er faktisk en del av Islams metode for å føre jihad mot ikke-muslimer. Vi vil se på Islams læresetninger om løgn i neste kapittel.

På tross av hva de som fremmer et snillere, mer fredelig Islam sier, hevdet Muhammed tydelig at hans oppdrag var å stride mot de vantro til de alle underkaster seg Islam og tilber Allah. Siden Muhammeds tid har global dominans vært Islams mål.

Allahs apostel [Muhammed] sa: «Jeg har fått ordre om å kjempe mot folkene til de sier: 'Ingen andre enn Allah har rett til tilbedelse.'»¹

Bekjemp dem som ikke tror på Gud og dommens dag, som ikke forbyr det Gud og Hans sendebud har erklært forbudt, og som ikke bekjenner sannhets religion av skriftfolkene, til de punger ut med tributt i ydmykhet. (Sure 9,29)

Dere som tror, bekjemp de vantro som bor i nærheten! La dem finne hardhet i dere! Vit at Gud er med de gudfryktige. (Sure 9,29)

Det er et unektelig faktum at Muhammed oppmuntret spredningen av sin religion med makt. Nå kan man argumentere med at Kristendommen også har som mål å spre sitt budskap over hele jorden. Selv om dette er sant, har ikke Kristendommen som mål å kjempe mot alle ikke-kristne, men heller presentere evangeliets budskap, eller «gode nyheter,» til alle slik at de har mulighet til fritt å velge eller forkaste Guds tilbud om tilgivelse for synder. Som én har sagt: «Evangelisering [å forkynne det kristne budskapet til ikke-kristne] er bare en tigger som forteller en annen tigger hvor maten er.»

I kallet til nye troende om å følge Ham og tjene Gud, kommer Jesus med denne vakre uttalelsen:

Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile. Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er mild og ydmyk av hjertet, så skal dere finne hvile for deres sjel. For mitt åk er godt og min byrde lett. (Matt. 11:28-30)

Muhammed kaller sine tilhengere til å gjøre noe som gir en langt større byrde:

Det er foreskrevet dere å kjempe, selv om dere føler motvilje. Det kan være at dere føler motvilje mot noe som tjener dere til beste. Det kan være at dere liker noe som er til skade for dere. Gud vet, men dere vet det ikke. (Sure 2:216)

Det ville være ganske lett å ramse opp flere sider med vers fra Koranen og hadith som gjenspeiler denne jihad-tenkningen og kampen mot de vantro, med den særlige hensikt å spre Islam. Det er forferdelig vanskelig å ta disse versene ut av sin sammenheng. Men, som jeg før har sagt, forsetter allikevel mange vestlige muslimer å hevde at de versene i Koranen som taler om jihad, bare viser til å overvinne motstand eller å føre forsvarskrig. Som en muslimsk kommentator har sagt: «Ikke tro på de moderate muslimene i de vestlige media som forteller deg at jihad betyr å ‘overvinne motstand.’»²

Eller som den populære muslimske forfatteren og læreren Muhammed Sa-eed al-Qahtani sier:

Jihad er en tilbedelseshandling, det er en av de ypperste former for hengivelse til Allah ... De sier at jihad bare er til forsvar. Denne løggen må avsløres ...³

I stedet for å bli fanget av et internt islamsk argument, vil vi ganske enkelt undersøke hvilket syn flere av de fremtredende muslimske lærde opp gjennom

Islams historie hadde, i tillegg til dagens ledere og representanter for Islam i vestlige land, for å finne ut hva Islam virkelig lærer.

Hva skriftlærde sier om islam

Ibn Kathir utlegger den offensive jihads fremtredende rolle i Islams første tid når han kommenterer Sure 9:123:

Allah befaler de troende å bekjempe de ikke-troende, først i områder nær den islamske staten, så de fjerneste. Dette er grunnen til at Allahs Budbringer begynte å bekjempe avgudsdyrkerne på den arabiske halvøy. Da han var ferdig med dem ... begynte han å bekjempe Skriftens folk [jøder og kristne]. Etter Muhammeds død ble hans bøddel, venn og kalif Abu Bakr, leder ... På vegne av profeten ... begynte Abu Bakr å forberede de islamske hærene å kjempe mot korstilbederne blant romerne og de persiske ildtilbederne. Allah velsignet hans oppdrag og åpnet landene for ham og både Caesar og Kisra ble slått og de som fulgte dem. Abu Bakr brukte deres skatter for Allahs sak akkurat slik Allahs Budbærer hadde forutsagt ville skje. Dette oppdraget [om verdensdominans] fortsatte etter Abu Bakr ved hendene til ham som Abu Bakr valgte som sin etterfølger ... Umar bin Al-Khattab. Ved Umar ydmyket Allah de vantro, undertrykte tyrannene og hyklerne, og åpnet den østlige og vestlige del av verden. Skattene fra forskjellige land ble ført til Umar fra fjerne og nære provinser, og han delte dem etter de lovlige og godtatte metoder. Så døde Umar ... Deretter ble de muslimske ridderne ... enige om å velge Uthman bin Affan som Umars etterfølger ... Under Uthmans styre bar Islam sin videste kjortel, og Allahs utvetydige bevis ble etablert i forskjellige deler av verden ved tjenernes hender. Islam kom til syne i de østlige og vestlige deler av verden, og Allahs Ord ble opphøyet og Hans religion ble godt synlig. Den rene religionen nådde sitt høyeste mål mot Allahs fiender, og der muslimene overvant et samfunn, bega de seg til det neste, og det neste, og knuste de tyranniske ugjerningsmennene. De gjorde dette i ærefrykt for Allahs ord: «Å dere som tror! Bekjemp dem av de vantro som er nær dere.»⁴

Det er tydelig at Muhammed – og deretter hans etterfølgere, Kalif Abu Bakr, Kalif Umar og Kalif Utman – offensivt angrep de omkringliggende nasjonene med den hensikt å spre Islam. Dette var ikke forsvarskriger, slik det hevdes av revisjonistiske historikere. Det var offensive kriger som hadde som mål at ofrene skulle underkaste seg Islam eller bli «knust.»

Ibn Khaldun, en berømt islamsk historiker fra det fjortende århundre, sa dette om jihad i sitt klassiske og mest kjente verk, *Muqaddimah*:

I det muslimske samfunn er hellig krig en religiøs plikt på grunn av det universelle i den islamske misjon og [forpliktelsen til] å omvende alle til Islam, enten *ved overtalelse eller ved makt*. Derfor er kalifatet [den åndelige] og den kongelige [regjeringen og det militære] myndighet forenet i Islam, slik at den personen som har ledelsen kan gi den nødvendige styrke til dem begge på samme tid.⁵ (Min kursiv)

I sin bok *Jurisprudence in Muhammad's Biography (Allmenn rettsteori i Muhammeds biografi)*, skriver den kjente egyptiske skriftlærde fra Al-Azhar Universitetet, dr. Muhammad Sa'id Ramadan al-Buti, at offensiv – ikke defensiv – krig er den «edleste Hellige Krig» innen Islam:

Hellig Krig [islamsk jihad], slik den er kjent i islamsk rettslære, er *hovedsakelig en offensiv krig*. Dette er en plikt for muslimer i all aldre når den nødvendige militære styrke blir tilgjengelig for dem. Det er i denne fasen at betydningen av Hellig Krig har fått sin endelige form. Derfor sa Allahs apostel: «Jeg ble befalt å bekjempe folkene inntil de trodde på Allah og hans budskap ...» *begrepet Hellig Krig [Jihad] i Islam tar ikke i betraktning om det er en defensiv eller en offensiv krig*. Dens mål er å opphøye Allahs Ord, bygge det islamske samfunn og opprette Allahs Rike på jorden, *uansett midler*. Midlene vil være offensiv krigføring. I dette tilfelle er den høydepunktet, *den edleste formen for Hellig Krig*.⁶ (Min kursiv)

I følge *Encyclopedia of Islam (Islamsk Leksikon)*, er «kampen obligatorisk, selv

om de vantro ikke har startet den.»⁷ Begrepet jihad i Islam er bokstavelig å angripe de vantro med den hensikt å omvende dem til Islam «ved overtalelse eller ved makt, selv når de ikke har startet den.»

Verdensvid dominans

Mawlana Sayid Ala Mawdudi var født i 1905 og er en islamsk skriftlærd fra det indiske subkontinent. Hans prekener (*kbutbat*) og skrifter er verdenskjente, og innen den islamske verden blir han sett på som en av Islams fremste lærde. Her er det han hadde å si om Islam og verdensdominans:

Islam er ikke en vanlig religion lik de andre religioner i verden, og muslimske nasjoner er ikke lik vanlige nasjoner. Muslimske nasjoner er veldig spesielle fordi de har en befaling fra Allah om å *herske over hele verden og være over alle andre nasjoner i verden.*⁸ (Min kursiv)

Mawdudi forklarer Islams mål og hensikt:

Islam er en revolusjonær tro som kommer for å ødelegge enhver regjering satt sammen av mennesker. Islam ser ikke på om en nasjon er i en bedre forfatning enn en annen nasjon. Islam bryr seg ikke om landet eller hvem som eier landet. Islams mål er å herske over hele verden og få hele menneskeheten til å underlegge seg Islams tro. Islam vil bekjempe og ødelegge enhver nasjon eller makt som kommer i veien for dette målet. For å kunne oppfylle dette målet kan Islam bruke enhver tilgjengelig makt på enhver tenkelig måte for å oppnå verdensvid revolusjon.⁹

Vi har sett hva noen av de meste respekterte lærde har sagt om jihad og Islams mål om verdensdominans. Deres synspunkt er unektelig klart. Men hva har de moderne vestlige muslimer å si om dette temaet?

Hva moderne vestlige muslimer sier om det muslimske målet om verdensdominans

Aduallah al-Araby siterer i sin bok *The Islamization of America (Islamiseringen av Amerika)*, et veldig skremmende brev fra en katolsk erkebiskop til Paven. I dette åpne brevet til Paven skrev Erkebiskopen av Izmir (Smyrna) i Tyrkia, Biskop Guiseppe Germano Barnardini, om en nylig samling av kristne og muslimer med formålet mellomreligiøs dialog. Et utdrag fra dette brevet forteller at under møtet, reiste en muslimsk autoritet seg opp og talte veldig rolig og selvtilfreds: «Takket være deres demokratiske lover vil vi invadere dere. Takket være våre religiøse lover, vil vi herske over dere.»¹⁰

Hvis du oppsøker nettstedene til amerikanske moskeer, vil du i de aller fleste tilfeller se en link til «Council on American-Islamic Relations,» (Rådet for amerikansk/islamsk-relaterte saker). CAIR, som det kalles, er en Washington basert islamsk gruppe som liker å presentere seg selv som en moderat islamsk borgerrettighetsgruppe. «Vi er en muslimsk utgave av NAACP, (National Association for the Advancement of Colored People = Den nasjonale foreningen for fargede menneskers fremme o.a.)» sier talsmann Ibrahim Hooper. «Siden den ble grunnlagt i 1994, har CAIR samlet store donasjoner, fått invitasjoner til det Hvite Hus, respektfull omtale i media, og en seriøs oppmerksomhet fra forretningslivet.»¹¹ Men ifølge Omar Ahmed, styreformann i CAIR:

Islam er ikke i Amerika for å bli sidestilt med en hvilken som helst annen tro, men for å bli dominerende. Koranen burde være den største autoriteten i Amerika, og Islam burde være den eneste godkjente religionen på jorden.¹²

Dette er den samme Omar Ahmed som gikk løs på Pastor Franklin Graham for å ha kalt Islam «en ond religion.» Hr. Ahmed henvendte seg til Graham i et åpent brev:

Lær mer om Islam og muslimer før du gjentar dine feilaktige og splittende uttalelser om en av de tre store abrahamittiske religioner: jødedommen, Kristendommen og Islam. Slike uttalelser sår bare fiendskap og mistro mellom amerikanere. Som religiøs leder burde du i stedet arbeide for å bygge vår nasjonale grunnvoll i stedet for å prøve å rive den ned.¹³

Kanskje Pastor Graham hadde mer greie på de sanne totalitære læresetningene i Islam enn Hr. Ahmed var klar over. Kanskje Pastor Graham hadde lest Hr. Ahmeds uttalelser om Islams mål, å bli dominerende i Amerika og resten av verden, da han kom med denne uttalelsen. Uansett er det gjennom disse to uttalelsene lett å se den dobbeltkommunikasjonen som Mr. Ahmed, og mange andre med ham, kommer med. Når han taler privat med muslimer, taler Mr. Ahmed om Islam som den eneste gjeldende religionen med et mål om å ta over Amerika, men når han henvender seg til media, taler han om de «tre store abrahamittiske religioner» og beskylder dr. Graham for å være «splittende.»

Daniel Pipes, en ekspert på militant Islam og leder for Midtøstenforumet (Middle East Forum), peker på en sak hvor en av Amerikas fremtredende muslimer har klare visjoner om å ta over Amerika. Pipes presenterer en viss Ismail Al-Faruqi:

Ismail Al-Faruqi er en palestinsk immigrant som grunnla det Internasjonale Instituttet for islamsk tenkning (the International Institute of Islamic Thought), og underviste i mange år på Temple University i Philadelphia. Ala Faruqi skrev tidlig på 1980 tallet at «Ingenting kan bli større, enn at dette ungdommelige, livskraftige og rike kontinentet [Nord Amerika] vender seg bort fra sin tidligere ondskap og marsjerer fremad under banneret til *Allahu Akhbar* [Allah er stor].»¹⁴

I England, og over hele Europa, har Islam hatt langt sterkere fremgang enn Islam i Amerika. I lys av dette ser vi derfor at aggressive uttalelser fra muslimer skjer med langt større åpenhet der. Så tidlig som i 1989 ble europeerne sjokkert over å

se tusener av muslimer marsjere i protest i gatene i Storbritannia, Frankrike, Tyskland, Belgia og Nederland, mens de bar på plakater og faner med dette provoserende slagordet: «Islam – vår religion i dag, deres religion i morgen.»¹⁵

Det Muslimske Manifest, datert 15. juni 1990, og utgitt av avdøde dr. Kalim Siddiqui som den gangen var overhode for Muslim Institute (idag, det muslimske parlamentet i Storbritannia), bekreftet:

Jihad er *et grunnleggende element i Islam*, og å bo i Storbritannia eller å være født som britisk borger fritar ikke muslimen fra hans eller hennes plikt til å delta i Jihad.¹⁶ (Min kursiv)

Dr. Siddiqui ekskluderer ikke Storbritannia fra de stedene der «væpnet kamp» er nødvendig. Jihad er obligatorisk over alt. Og etter som tiden har gått, har kallet til Jihad utviklet seg til det punkt der muslimske ledere åpent forkynner det på gatene. Fra *The New York Times*, 26. april 2004, leser vi:

Kallet til jihad stiger frem på gatene i Europa ... I den tidligere industribyen nord for London sier en liten gruppe med yngre briter ... at de ville like å se Statsminister Tony Blair død eller avsatt, og et islamsk flagg vaie utenfor Downing Street nr. 10. De sverger troskap til Osama bin Laden og hans mål om å styrte vestlige demokratier for å etablere en islamsk superstat under *sharia*-lovgivning, slik Afghanistan var under Taliban-regimet. De kaller flykaprerne fra 11. september 2001 for the «Magnificent 19» (de 19 storslåtte), og ser på bombingene av togene i Madrid som en lur måte å drive en kile inn i Europa på. Lederen deres, Sjeik Omar Bakri Mohammad, talte om sin troskap til Osama bin Laden. Hvis Europa nekter å ta hensyn til Hr. bin Ladens tilbud om en våpenhvile – forutsatt at alle utenlandske tropper er trukket ut av Irak innen tre måneder – vil ikke muslimer lenger holde seg fra å angripe de vestlige land som de er bosatt i, sa *sjeiken*. «Alle muslimer i Vesten vil være forpliktet», sa han, «til å bli hans sverd» i en ny krig. Han la til: «Europeere, pass opp, det er dumt å kjempe mot mennesker

som ønsker døden velkommen – det er jo det de ser frem til» ... Og han advarte vestlige ledere, «Dere kan drepe bin Laden, men fenomenet kan dere ikke drepe – dere kan ikke ødelegge det. Vår muslimske brødre vil en dag komme utenfra og erobre dette landet, og da vil vi leve under Islam i verdighet.»¹⁷

Dr. Siddiqui og sjeik Omar Bakri Mohammad er langt fra alene om sitt kall til radikal islamsk jihad mot sine europeiske hjemland:

Den islamske geistlige Abu Hamza, som er anklaget for å lære opp Richard Reid til å prøve å sprengte et passasjerfly på vei fra Paris til Miami med sprengstoff han hadde gjemt i skoene, oppfordret en menneskemengde på to hundre utenfor sin tidligere Moské i Finsbury Park om å omfavne døden og «martyriets kultur.»¹⁸

Det er derfor ikke overraskende at amerikanske styrker tok minst tre britiske borgere til fange under krigen i Afghanistan. Eller at to britiske borgere utførte en selvmordsbombing som drepte tre andre i en kafé i Tel Aviv i april 2003. Og da muslimske fanatikere i Pakistan halshogget reporter Daniel Pearl fra Wall Street journal, fikk verden vite at Omar Sheik Saeed, en velutdannet britiskfødt borger som en gang ble beskrevet som en «perfekt engelskmann,» hadde blitt forvandlet til en radikal muslim som til slutt hadde planlagt kidnappingen og videofilmet halshoggingen av Pearl. Burde vi egentlig bli overrasket? Burde vi bli forbløffet over at Islam har en slik virkning på mennesker? Hvis fremtredende muslimske ledere i Europa åpent hyller Osama bin Laden og kaller til jihad og «martyrdøden,» hvorfor skulle vi da bli tatt på sengen når påvirkelige unge muslimer over hele verden svarer på dette kallet? Når femten av de nitten kaprerne den 11. september var fra Saudi Arabia, vil verden bli sjokkert når britiske muslimer utfører en slik handling? Hvordan ville Vesten ha reagert hvis de «svarte boksene» som ble reddet ut fra ruinene av World Trade Center hadde inneholdt innspillinger av unge menn som ropte «*Allahu Akhbar!*» med klar britisk eller amerikansk aksent?

Konklusjon

Muslimere i Vesten peker regelmessig på Islam som «fredens religion,» men denne såkalte fredens religion er ansvarlig for over 90 prosent av alle krigshandlinger som nå foregår i verden. Bare tenk på dette faktum. Islam motiverer til den store majoriteten av verdensterrorisme, vold og kriger. Det finnes omkring fire hundre kjente terroristgrupperinger i verden. Over 90 prosent av disse er radikale islamske terroristgrupper. Over 90 prosent av dagens kriger involverer islamske terroristbevegelser.¹⁹

Det endelige målet til de moderate muslimske trosforsvarerne er å hevde at de radikale terroristgruppene ikke oppfører seg på en god islamsk måte. Selv om jeg ikke har noen tvil om at mange moderate muslimer har en sterk forakt for den morderiske oppførselen til mange av de mest voldelige gruppene, utfører faktisk terroristene en ganske legitim side ved Islam slik den er definert av islamske tekster, skriftlærde og representanter. De har virkelig reagert på en islamsk måte. De oppfører seg som Muhammed og hans etterfølgere. Mens det ofte blir sagt at terrorister har «kapret» Islam, er det i virkeligheten de såkalte moderate muslimene som gir et falskt bilde av Islams sanne lære, sett på bakgrunn av hva Islam virkelig lærer.

Når vi ser på vekstraten til det Islam som bærer jihadismens kjennetegn, og den voksende populariteten til Islams mest radikale fortolkninger, vil forestillingen om en fremtidig islamsk fascistisk verdensdiktator være høyst reell, selv i Vesten. Kun basert på trender og statistikk, trengs det ikke mye fantasi til for å se en mulig oppfyllelse av dette scenariet innenfor det nåværende århundre. Bibelen lærer, at i fremtiden vil det stige frem en mann som har som eneste drivkraft og mål å oppnå fullstendig verdensherredømme ved hjelp av sitt militær-religiøse imperium. Islam har det samme målet innbakt i sine mest sentrale læresetninger. Og i dag, mens vi hører kallet til jihad utbasuneres høyere og høyere av radikale muslimske ledere over hele verden, beveger Islam seg stadig nærmere å oppnå denne målsetningen.

Kapittel 16

Å forstå uærlighet og svikefullhet i islam

Følgende diskusjon er veldig viktig av to årsaker. For det første fordi det sies at forførelse skal bli fremtredende i de siste dager, og for det andre på grunn av den alvorlige konsekvensen bedrag i Islams navn har for spredningen av Islam i Vesten.

Når folk først blir nysgjerrige og ønsker å lære om Islam, kreves det at de først forstår i hvilken grad løgn ikke bare er tillatt, men faktisk oppmuntret og noen ganger til og med befalt i Islam. Når en kristen ønsker å lære andre om Kristendommen, er det underliggende forstått at ærlighet og sannhet vil være en vesentlig side av saken. Men vestlige mennesker har vanskelig for å forholde seg til at bevisste overdrivelser, tilsløring av sannheten og til tider direkte løgner former en vesentlig del av religionen Islam. Spesielle læresetninger og tradisjoner fostrer en kultur med uærlighet innenfor Islam. Det er selvfølgelig noen vers og tradisjoner i Islam som går i mot løgn: «*Kle ikke sannheten i løgn og skjul den ikke når dere vet bedre.*» Sure 2:42. Men for mange muslimer er det unntakene fra regelen som faktisk har blitt selve re-

gelen.

Jihad og forførelse

For å forstå hvordan en religion kan rasjonalisere og rettferdiggjøre løgn, må vi først ta en kort repetisjon om begrepet jihad og Islams mål. Vi har allerede diskutert dette i forrige kapittel, men vil på ny peke på at Islam i hovedsak ser på jihad som en kamp for å få alt og alle til å underlegge seg Allah og Islam. Den slagmarken jihad blir utkjempet på, kan sees fra flere sider. En side er den personlige indre kampen alle muslimer som ønsker å overvinne sine egne personlige svakheter, eller indre demoner, kjemper. En annen side er behovet for å kjempe jihad for å få andre mennesker til å underkaste seg Islam. Det er dette kristne kaller for evangelisering. I Islam kalles det *dawah*. Beveger vi oss videre, har vi befalingen i Islam om å ta over lokale, og til slutt nasjonale styringsorganer. Det er dessverre på dette punktet Islams sanne ansikt – det voldelige ansikt – ofte blir avslørt og der jihad vanligvis begynner å bli blodig. Denne virkeligheten ser vi over hele verden i dag. Mens mange mennesker i Vesten tenker på jihad som kun en kamp mot ikke-muslimske regjeringer og nasjoner, inkluderer begrepet jihad i Islam faktisk alle sider ved livet. I den muslimske tankegang er derfor strevet med å omvende ikke-muslimer til Islam også en del av jihad. Evangelisering i Islam er mer enn bare å «dele de gode nyhetene,» *det er krig!* Med dette i tankene er det viktig at vi noterer oss Muhammeds berømte utsagn om at «krig er bedrag.»¹ Derfor oppmuntrer Islam muslimer til å bruke en aggressiv jihad/krigs-metodikk som er karakterisert av bedrag når de har med ikke-muslimer å gjøre. Inntil ikke-muslimer blir klar over til hvilken grad denne mentaliteten spiller en rolle når de har med muslimer å gjøre, kan det sannelig være lett å miste kontakt med en sunn sans for objektivitet. Når man har med noen som bevisst ønsker å bedra deg å gjøre, vil godtroende mennesker – slik mange i Vesten er i vår tid – være

lik sauer som ledes til slaktebenken.

Denne evangeliseringsmetoden, som er en del av *jihad*, har sin støtte i Islam fra to spesielle læresetninger som heter *kithman* og *taqiya*.

Kithman: å skjule sannheten

Kithman er en befaling om å skjule sin tro med fullt overlegg. Denne læren blir primært praktisert av sjiamuslimer, som er en minoritet i Islam, og blir kommentert av Imam Jafar Sadiq, den sjette imamen i Sjia-Islam slik:

En som avslører noe fra vår religion er lik en som dreper oss med overlegg.²

Du tilhørere en religion der Allah vil ære den som skjuler den, og Allah vil vanære enhver som avslører den.³

Sjiamuslimer blir befalt å skjule det de virkelig tror på for å villedde utenforstående om sin religions sanne ansikt. Umiddelbart kan man ikke la være å tenke på Jesu ord da han ba sine etterfølgere om aldri å skjule sin religion:

Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules. Heller ikke tenner man en oljelampe og setter den under et kar. Nei, man setter den på en holder, så den lyser for alle i huset. Slik skal deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerningene dere gjør, og prise deres Far i himmelen! (Matt. 5:14-16)

Men i stedet tilhører sjiamuslimer «en religion der Allah vil ære den som skjuler den, og Allah vil vanære enhver som avslører den.» Dette er læren om *kithman*. For de fleste fra Vesten er dette konseptet helt utenkelig og fullstendig på tvers av

all fornuft. Hvis du har noe godt, da del det med andre. Hvis du har noe å skjule vil jeg sannsynligvis ikke ha det allikevel.

Det er i hovedsak ingen forskjell på læren om *kithman* og læren om *taqiya*. *Taqiia* er definert slik av en muslimsk kommentator:

Ordet «*al-Taqiyya*» betyr bokstavelig: «Å skjule er forkle sin tro, overbevisning, tanker, følelser, meninger og/eller strategier når men er i umiddelbar fare, enten det er nå eller senere, for å berge seg selv fra fysisk og/eller psykisk skade.» En ett-ords oversettelse ville være «Hykleri.»⁴

Men den samme kommentatoren fortsetter med å uttale, i en artikkel i *A Shiite Encyclopedia (Sjiamuslimsk leksikon)*, at «den sanne ånd i ‘*al-Taqiyya*’ blir bedre uttrykt gjennom det enkle ordet ‘diplomati’.» Diplomati er sannelig en temmelig «diplomatisk» definisjon.

Læresetningene i *kithman* og *taqiya* blir ofte sagt å være rene sjiamuslimske læresetninger, og sunnimuslimer nekter for at disse læresetningene er en del av deres tradisjon. Dessverre er dette bare enda et bedrag. I neste avsnitt vil vi gå gjennom noen av sunnitradisjonene som beviser den universelle bruken av *taqiya* innen Islam.

Taqiia: grunnlaget for bedrag

Koranen lærer at muslimer kan fornekte sin tro for å beskytte seg selv. Muslimer som fornekte sin tro vil få tilgivelse så lenge deres sanne tro ikke ble skadet (d.v.s. at deres fornektelse var en løgn i reneste forstand) og bare hvis deres fornektelse av troen hadde til hensikt å unngå å ta skade (primært når en bor blant ikke-muslimer).

Den som fornekter troen på Gud etter å ha trodd, ikke den som er under press og hvis hjerte har troens fred – men den som åpner sitt bryst for vantro, den skal Guds vrede ramme, den venter en svær straff. (Sure 16:106).

Den sunni-skriftlærde Ibn Kathir utdyper meningen av dette verset i sin klassiske kommentar av Koranen:

Dette viser til en gruppe mennesker [muslimer] som ble undertrykt i Mekka, og som hadde en svak stilling blant sitt eget folk [ikke-muslimer], så de slo seg sammen med dem da de ble prøvet av dem ... Allah sier til dem etter dette, det vil si etter at de ga etter [for ikke-muslimene ved å fornekte sin tro] da de ble satt på prøve, at han vil tilgi dem og vise barmhjertighet med dem ved oppstandelsen fra de døde.⁵

Så lenge en muslim lever i et land der Islam eksisterer som en minoritet, i «en svekket tilstand,» da er det lov å bruke bedrag. Når de ble utfordret av ikke-muslimer til å spotte Allah, «slo de seg sammen med dem.»

De vantro arresterte Ammar Ibn Yasir og torturerte ham til han uttalte stygge ord om Profeten [Muhammed], og lovpriste deres guder og avguder, og da de løslot ham gikk han rett til Profeten. Profeten sa: «Har du noe på hjertet?» Ammar Ibn Yasir sa: «Dårlige nyheter! De ville ikke løslate meg før jeg hadde ærekrenket ditt navn og lovprist deres avguder!» Profeten sa: «Hvilken tilstand er ditt hjerte i?» Ammar svarte: «Fredfullt i troen.» Da sa Profeten: «Hvis de kommer tilbake etter deg, da gjør det samme om igjen.» I samme øyeblikk åpenbarte Allah verset: « ... ikke den som er under press og hvis hjerte har troens fred ...»⁶ (Sure 16.106)

Muhammed oppmuntrer altså muslimer til å lyve og spotte og fornekte sin tro hvis det kan beskytte dem, så lenge de «har troens fred.» Ibn Abbas, den mest kjente og respekterte historieforteller og tradisjonstolker i sunnienes øyne, bekre-

fter denne forestillingen: «*Taqiyya* er [kun] tungens ytring, mens hjertet har troens fred og trygghet.»⁷

Dette står selvfølgelig i sterk kontrast til holdningen til millioner av kristne som opp gjennom historien har avvist å fornekte Kristus og i stedet har godtatt død og martyrium.

Koranen befaler også muslimer til ikke å bli venner med ikke-muslimer – hvis da ikke det motsatte kan beskytte muslimen fra skade:

De som tror, må ikke slutte seg til vantro fremfor troende. De som gjør dette, hører slett ikke Allah til, med mindre de er presset av dem. (Sure 3:28)

Ibn Kathir kommenterer påny:

Allah forbød sine troende tjenere å støtte de vantro, eller ta dem til venner og utvikle vennskap med dem ... Allah advarte mot en slik oppførsel da han sa: «Dere som tror! Slutt dere ikke til mine og deres fiender, idet dere tilbyr dem sympati ... Den av dere som gjør dette, er kommet bort fra den strake vei» (Sure 60:1). Og, «Dere som tror, slutt dere ikke til jøder og kristne! De henger sammen. Den som slutter seg til dem, blir en av dem.» (Sure 5:51). Videre sa Allah: «Med mindre dere virkelig frykter noe fra dem,» som betyr: unntatt de muslimene som i noen områder eller til noen tider frykter for sin sikkerhet fra de vantro. I dette tilfelle har slike troende utad lov til å vise vennskap med de vantro, *men aldri innad*. For eksempel har Al-Bukhari skrevet ned at Abud Ad-Darda' sa: «*Vi smiler noen mennesker opp i ansiktet, selv om våre hjerter forbanner dem.*»⁸ (Min kursiv)

Ibn Kathir fortsetter deretter med å knuse oppfatningen om at *taqiya* kun er for Sjiamuslimer, når han sier: «*Taqiyya* er tillatt inntil Oppstandelsens dag.»

Vi ser at *taqiya* faktisk er en lære som tillater alle muslimer å fornekte enhver side av sin tro, for å beskytte seg selv fra skade. Men problemet er, at i praksis har definisjonen på skade gått over til å inkludere bare skade på ens rykte som representant for Islam. Slik kan muslimer benekte, eller gi et falskt bilde, av en hvilken som helst side ved sin tro, for å hjelpe til med å korrigere det negative bildet Islam har i ikke-muslimske land. Den velkjente muslimske filosofen Ibn Taymiyah bekrefter sterkt gyldigheten av dette punktet i sin bok med tittelen *The Sword on the Neck of the Accuser of Muhammad* [*Sverdet på halsen til den som anklager Muhammed*]:

Troende som er i en svekket tilstand i et ikke-muslimsk land skal tilgi og være tålmodige med Bokens Folk [d.v.s. jøder og kristne] når de på noen måte fornærmer Allah og hans profet. Troende skal lyve til Bokens Folk for å beskytte sine liv *og sin religion*.⁹ (Min kursiv)

Bedrag blir rettferdiggjort for å oppnå velstand

Men på tross av Ibn Taymiyah vil mange muslimer hevde (kanskje en egen falsk taktikk i seg selv), at det kun er tillatt å bruke *taqiya* for å beskytte liv. Det er langt fra sant. Muhammed tillot til og med løgn for å oppnå velstand:

Etter at byen Khaybar ble erobret av muslimene, ble Profeten oppsøkt av Hajaj Ibn Aalat og fortalt: «Å, Allahs Profet: I Mekka har jeg en stor formue og noen slektninger, og jeg ønsker å få dem tilbake, kan jeg be meg unnskyldt om jeg raker ned på deg for å unngå forfølgelse?» Profeten unnskyldte ham og sa: «Si det du må si.»¹⁰

«Hvilket som helst mål rettferdiggjør middelet.» Denne type tilnærming til livet og religionen skinner tydelig igjennom hos Muhammed i dette avsnittet. Og det finnes tallrike eksempler på at Muhammed oppmuntrer sine etterfølgere til å lyve som et middel for å oppnå endemålet, som er Islams videre fremme.

Bedrag blir rettfærdiggjort for å myrde islams fiender

Allahs apostel sa: «Hvem er villig til å drepe Ka'b bin Al-Asraf som har skadet Allah og hans apostel?» Deretter reiset Muhammed bin Maslama seg og sa: «Å Allahs apostel! Ville du like at jeg drepte ham?» Profeten sa: «Ja.» Muhammed bin Maslama sa: «La meg da få si noe falskt [f.eks. for å bedra Kab].» Profeten sa. «Du kan si det.»¹¹

Abdullah Al-Araby, en autoritet på Islam født i Midtøsten, beskriver i detalj i en artikkel kalt *Lying in Islam [Løgn i Islam]*, enda en historie om Muhammeds ettergivenesshet overfor løgn for å oppnå død over sine fiender. Denne gangen var offerets navn Shaaban Ibn Khalid al-Hazly:

Det gikk rykte om at Shaaban samlet en hær for å føre krig mot Muhammed. Muhammed gjorde gjengjeld ved å beordre Abdullah Ibn Anis til å drepe Shaaban. Den blivende drapsmannen ba om profetens tillatelse til å lyve. Muhammed gikk med på det og beordret så drapsmannen til å lyve ved å si at han var et medlem av Khazaa-klanen. Da Shaaban så Abdullah komme, spurte han ham: «Hvilken stamme kommer du fra?» Abdullah svarte: «Fra Khazaa.» Så la han til: «Jeg har hørt at du samler en hær for å kjempe mot Muhammed, og jeg har kommet for å slå meg sammen med dere.» Abdullah begynte å gå sammen med Shaaban og fortalte ham hvordan Muhammed kom til dem med Islams kjetterske lære og beklaget seg over hvordan Muhammed baktalte de arabiske patriarkene og knuste arabernes håp. De fortsatte å prate sammen til de kom til Shabaans telt. Shabaans følgesvenner dro sin vei og Shaaban inviterte Abdullah til å komme innenfor og hvile. Abdullah satt der til atmosfæren var rolig og han følte at alle sov. Abdullah skar hodet av Shaaban og bar det til Muhammed som et trofé. Da Muhammed fikk øye på Abdullah, ropte han ut i triumf: «Ditt ansikt forteller om seier [*Aflaha al-wajho*].» Abdullah gjengjeldte hilsenen med å si: «Det er ditt ansikt Allahs apostel, som har seiret. [*Aflaha wajhoka, ye rasoul Allah*].»¹²

Igjen ser vi at løgn er tillatt av mange forskjellige grunner. Det er tillatt så lenge det endelige målet er å fremme Muhammeds eller Islams sak, og setter det opprinnelige forbudet mot løgn tilside. I dette tilfellet var det tillatt for å oppnå endemålet, å snikmyrde en som Muhammed ønsket livet av. Dessverre fortsetter Muhammeds etterfølgere å gjøre det samme i dag, fordi Islam holder frem Muhammed som det suverene eksempelet på hvordan muslimer skal oppføre seg.

Bedrag for å oppnå mål og rikdom

Imam Al-Ghazali, Islams mest berømte teolog og filosof gjennom alle tider, strekker tillatelsen til å lyve enda lenger. For Ghazali er faktisk løgn tillatt så lenge et hvilket som helst positivt eller fordelaktig mål kan oppnås:

Å snakke er et middel til å oppnå forskjellige mål. Hvis et prisverdig mål kan oppnås gjennom både å fortelle sannheten eller ved å lyve, er det ulovlig å oppnå det gjennom løgn, fordi det ikke er noe behov for det. *Hvis det er mulig å oppnå et slikt mål ved å lyve, men ikke gjennom å fortelle sannheten, er det tillatt å lyve hvis å oppnå målet i seg selv er tillatt.*¹³ (Min kursiv)

Vit dette, at løgn ikke er synd i seg selv, men hvis den påfører deg skade kan den være slem. *Men du kan lyve hvis det holder deg borte fra det onde eller hvis det kan føre til velstand.*¹⁴ (Min kursiv)

Det er umulig å nekte for at i Islam har bedraget funnet en rik grobunn å plante sine røtter i. Vi ser at Islam som religiøst system tillater og endog oppmuntrer løgn og bedrag som en bestemt del av det religiøse livet. Denne uvanlige sammensmelting av religion og bedrag har dype konsekvenser, både når det gjelder spredningen av Islam i Vesten og i saker som har med vår diskusjon om de siste dager å gjøre.

Konsekvensene for islam i vesten

Når det gjelder dagens konsekvenser, kommenterer Abdullah Al-Araby:

Prinsippet med å tillate løgn for Islams skyld fører med seg alvorlige konsekvenser når det gjelder spredningen av Islam i Vesten. Muslimske aktivister benytter forføreriske taktikker i sine forsøk på å polere Islams rykte og gjøre den mer attraktiv for eventuelle konvertitter.¹⁵

Jeg har personlig opplevd denne dynamikken praktisert til jeg var helt utmatet. Like frustrerende er det faktum at så mange kristne lar bedraget flyte uten å sjekke fakta, enten på grunn av mangel på kunnskap eller fordi man ganske enkelt ikke ønsker å opptre som stridslysten. Da amerikanerne ble vitne til tallrike såkalte moderate muslimer som holdt taler for å forsvare den vennlige naturen i «fredens religion,» f.eks. etter 11. september, var det mange av disse talerne som med viten og vilje presenterte et falskt bilde av Islams sanne natur. Man har hørt mange tale langt mer aggressivt i private møter med andre muslimer. I forrige kapitell pekte vi på eksempelet Omar Ahmed, styreformann i CAIR (Rådet for amerikansk-islamske relasjoner). Disse muslimene som sto frem som «moderate,» rettferdiggjorde sin falske fremstilling av Islam, fordi i sin egen forestilling beskyttet de Islam og derfor også amerikanske muslimer fra «skade.» Det var «skadebegrensning» i sin ytterste form. Kristne, amerikanere og dessverre en del av det politiske lederskapet svelget dette bedraget med snøre, krok og søkke, enten fordi de desperat ønsket å tro det beste om folk for å trøste seg selv i en tid med stor uvisshet, eller på grunn av den uunngåelige fordømmelsen av Vesten gjennom det konstante bombardementet om moralsk relativitet og politisk korrekthet. De få som våget å tale sannheten om Islams sanne natur ble sett på som intolerante, hatefulle, eller begge deler. Dette er mønsteret som følger hver gang Islam har utført en ond handling. Vær våken og du vil se det om og om igjen.

Konsekvensene for endetiden

Konsekvensene av Islams læresetninger om løgn er helt åpenbare når det gjelder vår diskusjon om de siste dager. Det bibelske bildet av de siste dager viser en tid der bedraget er altoverskyggende. I praktisk talt hvert eneste avsnitt i det Nye Testamente der det tales om endetiden, understreker forfatteren at de troende må beskytte seg mot forførelse. Her følger noen eksempler på slike advarsler.

Like før Jesus ble ført bort for å bli korsfestet hadde han en diskusjon med sine disipler om de siste dager. Hans aller første formaning var at de måtte være forsiktige så de ikke ble forført.

Da han satt på Oljeberget og disiplene var alene med ham, kom de og spurte: «Si oss: Når skal dette skje, og hva er tegnet på ditt komme og verdens ende?» Jesus tok til orde og sa: «Pass på at ikke noen fører dere vill!» (Matt. 24:3-4)

Jesus fortsetter med å advare om kraften i denne forførelsen:

Da skal mange falle fra troen, og de skal angi hverandre og hate hverandre. Mange falske profeter skal stå fram *og føre mange vill* ... For falske messiaser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, *for om mulig å føre selv de utvalgte vill*. Nå har jeg sagt dere det på forhånd! (Matt. 24:10-11, 24-25, min kursiv)

På samme måte advarer Paulus menigheten i Tessaloniki om behovet for å være på vakt mot forførelse: «*Når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme og det at vi skal samles hos ham ... La ingen villedes dere på noen måte!*» (2. Tess. 2:1-3). Paulus viser til den fremtidige forførelsen som «*en kraftig villfarelse*» (NB 1988).

Når den lovløse kommer, har han sin kraft fra Satan og virker med stor makt og med under og falske tegn. Med all slags urett forfører han dem som går fortapt, fordi de ikke ville elske sannheten så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud over dem en *kraftig villfarelse som gjør at de tror løgnen*. Slik skal de få sin dom, alle de som ikke trodde sannheten, men hadde sin glede i uretten. (2. Tess. 2:9-12, min kursiv)

Konklusjon

Jeg forstår at det er en ganske stor fornærmelse å kalle noen for en løgner. Det er grunnen til at jeg følte det var viktig å vise grundig det faktum at Muhammed, Koranen og hadith, i tillegg til Islams mest respekterte skriftlærde, tillater løgn som et middel for å oppnå mange forskjellige mål. Jeg har dokumentert dette faktum ganske rett frem. Dette er ikke en ubegrunnet anklage gjort av «falskhetens folk» (et navn Koranen ironisk bruker på ikke-muslimer), men faktisk er en etablert lære og praksis innenfor Islam. Selv om jeg forstår at dette kan føles som et ganske sterkt språk, er den enkle sannheten at Islam som religiøst system er en ekte sønn av sin far. Det demoniske vesenet som angrep Muhammed i hulen i Hira er det samme vesenet som har inspirert de ugudelige læresetningene som så åpenbart har hatt innvirkning på religionen Islam slik vi ser den i dag. Mens jeg forstår at disse kommentarene kan såre de fleste muslimer, ville mitt svar være å be om at de ikke må bli fornærmet på meg for å ha brakt denne informasjonen videre, men at de i stedet uttrykker sitt sinne mot Muhammeds tradisjoner og de Islamske skriftlærde som ikke bare støtter, men også oppmuntrer slik oppførsel. Det er en fremferd som ganske enkelt ikke skal finnes blant mennesker som kaller seg selv gudfryktige. Bibelen kaller på alle mennesker til å strebe etter å likne på sin sanne himmelske Far, han som er opphavet til alt lys og all sannhet.

Selv om de fleste mennesker vil være enige i at religion og forførelse ikke skal blandes, er det tydelig i Islam at bedrag og religion støtter hverandre opp. På samme måte kan vi være sikre på at i de siste dager vil forførelse og religion være så sammenflettet at det vil være vanskelig selv for de «utvalgte» å skjelne sannheten. Nok en gang ser vi at Islam oppfyller enda en av de fremste beskrivelsene av Antikrists politisk-religiøse system for de siste dager.

Kapittel 17

Det store frafallet, terror og islams hurtige vekst

Kanskje den tristeste og mest ødeleggende siden ved endetiden, er det Bibelen kaller det Store Frafallet. Bibelen lærer at i de siste dager vil mange av dem som bekjenner navnet Jesus, de som kaller seg selv kristne, falle fra troen og fornekte Kristus. Da han henviste til denne forferdelige og kaotiske tidsperioden, sa Jesus: «*Da skal mange falle fra, og de skal angi hverandre og hate hverandre.*» (Matt. 24:10).

Apostelen Paulus advarte de troende ved flere anledninger om at de ikke måtte bli forført til å tro at Jesus allerede hadde kommet. For «Herrens Dag» – Jesu gjenkomst – vil ikke komme før det Store Frafallet kommer og Antikrist står frem:

La ingen villede dere på noen måte! For først må frafallet komme og den lovløse vise seg, han som er fortapelsens sønn. (2. Tess. 2:3)

Ånden sier med klare ord at i de siste tider skal noen falle fra troen. De skal holde seg til ånder som fører vill, og til demoners lære. (1. Tim. 4:1)

I dette kapittelet vil vi undersøke hvordan Islams dramatiske vekst kan knyttes til det kommende Store Frafallet, i tillegg til forholdet mellom terror og Antikrists suksess.

Islams vekst til en fremstående posisjon i verden

Fordi en av Islams viktigste læresetninger er troen på Allahs absolutte og fullstendige suverenitet, har mange muslimer psykologisk sett vanskeligheter med tanken på at den gjennom så lang tid har spilt annenfiolin med Kristendommen. Hvis Allah er allmektig, og Islam er hans eneste religion, hvorfor spiller da Islam en slik sekundær rolle i verden i forhold til Kristendommen? Hvorfor tillater Allah dette? Dette er en av tingene mange muslimer kjemper med. Men jeg spekulerer på at i de neste tiårene, når Islam begynner å nærme seg og går forbi Kristendommen som verdens største religion, vil det bli en enorm psykologisk oppmuntring for Islam. Det psykologiske nederlaget for Kristendommen vil på den annen side bli tilsvarende sterkt. Plutselig vil mange kristne stille seg spørsmålet: «Hvis Gud er allmektig, hvordan kan han i praksis tillate at Islam tar over verden?» Muslimer vil triumferende utbryte at det ikke lenger kan hevdes at Jesus Kristus er den mest innflytelsesrike mannen i menneskehetens historie, men Muhammed! Det vil bli en atmosfære av spenning blant muslimer som ikke har eksistert siden de første islamske erobringene.

Jeg har ikke til hensikt å være negativ, men basert på min enkle observasjon av mennesker forventer jeg at vi vil se et «vippepunkt» like før Islam faktisk går forbi Kristendommen. Da vil det bli et oppsving av mennesker som kaster seg på Islam for å være på den vinnende siden. På denne tiden vil vit-

nesbyrd være et mektig redskap for muslimer. Og etter hvert som flere og flere fra Vesten vender om, vil kravene og utfordringene fra Islam bli mye vanskeligere å feie tilside for mennesker i vår del av verden. Eksisterende fordommer som har hindret mange vestlige kristne fra å betrakte Islam som en relevant maktfaktor i verden, vil plutselig bli revet ned når oppriktige og intelligente mennesker som de kjenner, blir muslimer. Folk vil ikke lenger være i stand til å gjemme seg bak sine fordommer og ignorere Islam som en mer primitiv religion fra et folkeslag med en laverestående kultur og færre mennesker med utdanning. Mange fra Vesten vil følgelig bli tvunget til å revurdere religionen Islam. Når sekulære mennesker i dagens Amerika aksepterer monoteismen og tar et valg om å følge Gud, er det ikke spesielt vanskelig for de fleste hvilken religion de skal velge, men i stedet hvilket kirkesamfunn de skal tilhøre. Når Islam vokser i Vesten, vil slike mennesker bli tvunget til å stå overfor følgende beslutning: Hvilket skal vi velge av de to eneste virkelige alternativene, Kristendommen eller Islam?

Vi bør på denne tiden forvente en hektisk stemning i det muslimske fellesskapet angående målet om å fullføre oppgaven med islamsk verdensdominans. Den muslimske verden vil oppleve en veldig psykologisk oppmuntring. Denne opphissede stemningen vil bare bli forsterket hvis det skjer noe med Amerika i løpet av denne tiden, som betraktelig svekker den som verdensmakt. Jeg innrømmer at dette bare er spekulasjoner, men basert på den tilsynelatende mangelen på plass Amerika har i bibelske profetier, har mange profetilærere argumentert med at Amerika vil rammes av en betydelig nedgang i sin fremtredende rolle som verdensmakt på et tidspunkt forut for de siste dager. Selv om jeg virkelig ikke håper at et slikt dystert scenario skal utfolde seg, er den stadige fremvekst og fall av forskjellige verdensriker opp gjennom historien et mønster som er like forutsigbart som at solen står opp og går ned.

Igjen må jeg si at jeg bare spekulerer, men hvis disse to faktorene – Amerikas tilbakegang og Islams fremgang – fant sted i en relativt nær fremtid, da vil oppreisningen som muslimene har lengtet etter helt sikkert styrke den islamske bevegelse over hele verden på en måte som aldri før har vært sett. Målstreken ville plutselig være innenfor synsvidde for muslimer over hele verden. De som har studert apokalyptiske bevegelser, har konsekvent pekt på at de farligste kombinasjonene i hjertet til ethvert individ er opplevelsen av at Gud er fullstendig på hans side, blandet med tro på et guddommelig mandat til å utøve vold. Derfor vil grusomhetene som skal finne sted under Mahdis styre være mye lettere å unnskyldes og overse. I muslimenes øyne vil Mahdi rense bort de siste levninger av vantroens åndelige kreft fra jorden, for å forberede verden på en fredens tidsalder. Se på følgende uttalelse av Ayatollah Ibrahim Amini i hans bok: *Al-Imam Al-Mahdi: Menneskehetens Rettferdige Leder*. Når det gjelder dem som nekter å omvende seg til Islam og underkaste seg Mahdis lederskap over jorden, leser vi:

Denne gruppen vil ubestridelig stå imot all rettferdighet og aldri gi opp sin trasige motstand mot enhver autoritet. Slike mennesker vil gjøre hva som helst mot den lovede Mahdi for å beskytte sine hevdvunne rettigheter. Videre vil de gjøre hva som helst som er i deres makt for å demoralisere og bekjempe dem som støtter Imamen (Mahdi). For å knuse den negative innflytelsen til denne gruppen, er det ingen annen løsning enn krig og blodsutgytelse.¹

Slutten, den endelige seier som vil føles innenfor rekkevidde, vil utvilsomt rettferdiggjøre midlene. Alt, inkludert overlagt drap, vil kunne unnskyldes, så lenge målet om Islams oppreisning endelig blir oppnådd. Vi må ikke undervurdere psykologien i dette.

Et globalt tilfelle av stockholmsyndromet

Men i tillegg til det følelsesmessige løftet vi må forvente å se blant muslime-
ne, må vi også forvente å se en tilsvarende økning av terror blant dem som
ikke ønsker å bli muslimer. Dette fører oss til en annen viktig psykologisk
faktor som også vil kunne utspille seg i løpet av de siste dager – terror. Spe-
sielt det som psykologien har gitt navnet «Stockholmsyndromet.» La meg for-
klare. Den merkeligste egenskapen til Antikrists rike er kanskje at det er en
religiøs tilbodelsesbevegelse og en demoninspirert militærmaskin som er in-
nstilt på å knuse, sluke og trampe ned «hele jorden.» Disse to elementene
ser ved første øyekast ut som en helt uforenlig kombinasjon. I Vesten ser vi
med vår religiøse frihet på tilbedelse som en frivillig handling i ærefrykt og
kjærlighet rettet mot den ene vi anser som verdig til å motta slik tilbedelse.
Men i Åpenbaringsboken ser vi et glimt av mentaliteten til dem som tilber Sa-
tan og Dyret. Det sies at: «De tilba dragen fordi den hadde gitt dyret makt,
og de tilba dyret og sa: *‘Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?’*» (Åp.
13:4) Vi ser i tilbederne en «hvis du ikke kan slå dem, så slå deg sammen med
dem» mentalitet som er drevet av frykt og terror. Her ser vi et klart eksempel
på Stockholmsyndromet. Stockholmsyndromet viser i hovedsak til den psy-
kologiske dynamikken som gjentatte ganger har blitt observert, der de som er
holdt fanget eller blir mishandlet, tilslutt identifiserer seg med og støtter sine
fangevoktere eller plageånder. Et klassisk tilfelle i USA var kidnappingen av
avisarvingen Patricia Hearst. Hennes kidnappere ble kalt *Symbonesian Libe-
ration Army (Den symbonesiske frigjøringshær)*, og resultatet ble at hun tilslutt
støttet deres sak og slo seg sammen med dem. Når det gjelder de fremtidige
tilbederne av Dyret, vil de nedtrampede og undertvungne til slutt gi etter og
tilbe sin hersker. I ytterste ærefrykt vil de spørre: «Hvem er som ham?»

Det er derfor ingen overraskelse at mange psykologer setter likhetstegn
mellom reaksjonene hos offer for terrorhandlinger eller andre overgrep, med

oppførselen til disse fangene. Sammenligningen blir ganske fascinerende når den relateres til vårt tema. I en artikkel ved navn: «Stockholmsyndromet: Ikke bare for gisler,» leser vi:

Stockholmsyndromet er en følelsesmessig hengivenhet, et bånd av gjensidig avhengighet mellom den fangne og fangetakeren som utvikler seg «når noen truer deg på livet, tenker seg om, og ikke dreper deg ...» *Lettelsen som kommer av at dødstrusselen fjernes, skaper intense følelser av takknemlighet og frykt* som til sammen gjør den tilfangetatte uvillig til å vise negative følelser rettet mot fangetageren eller terroristen. «Offerets behov for å overleve er sterkere enn impulsen til å hate personen som har skapt dette dilemmaet ...» Offeret vil komme til å se på fangetageren som en «snill fyr,» *ja, til og med en frelser.* (Min kursiv)²

Burde vi da være overrasket over at Stockholmsyndromet er i virksomhet i den terroristplagede nasjonen Israel? George E. Rubin sier i mai 2000 i *Commentary Magazine*, at han ser symptomer på Stockholmsyndromet blant mange i Israel:

Etter femti sammenhengende år med konflikt, har de fleste jøder i Israel konkludert med at byrden med å opprettholde deres nasjon er for vanskelig å bære. Landets sekulære elite på venstresiden – som kontrollerer utdanning, kultur, nyhetsmedia og regjeringen – klandrer jøden for arabernes ønske om å ødelegge Israel, og flertallet ser ut til å være rammet av «Stockholmssyndromet»: Selv om de er ofre for arabisk hat, identifiserer de seg med sine undertrykkere.³

Rubin er ikke alene om denne observasjonen. Aharon Megged, en israelsk forfatter, speiler Rubins kommentarer:

Vi har vært vitne til et fenomen som sannsynligvis ikke har noen parallell i historien, flertallet av den israelske intelligentsiaens følelsesmessige og moralske identifisering med de menneskene som åpenlyst har forpliktet seg på å utslette oss.⁴

På samme måte som psykologer og intellektuelle har observert at Stockholmsyndromet finnes blant ofre av islamsk terrorisme i Israel og andre steder, vil dyrets rike, ledet av Antikrist, forårsake et verdensvidt tilfelle av dette syndromet. Folk vil bli overvunnet av en terror som til slutt vil føre til at man bokstavelig tilber dyret. Og undertrykkeren vil også bli frelseren.

Har det allerede begynt?

Denne dynamikken kan være en av de primære grunnene til eksplosjonen i nyomvendte til Islam i Vesten siden 11. september 2001. Mens sunn fornuft skulle fortelle oss at 11. september burde få mange til å føle avsky for Islam, har den i mange himmelstrøk fått den motsatte effekt. Vi ser dette fenomenet i vitnesbyrdet til en ung amerikansk kvinne som konverterte til Islam. Historien er fra *New York Times* som forteller om de «tusener» av konverteringer til Islam etter 11. september:

Shannon Staloch er ikke sikker på hvorfor, men da hun hørte om kapringene, grep hun umiddelbart en bok fra ryggsekken sin og siterte den arabiske trosbekjennelsen. Hennes konvertering ble gjort offisiell 12 dager senere.⁵

Den siden ved denne saken (og mange andre lignende saker) som forbløffer meg mest, er det fullstendige fraværet av noen intellektuell eller åndelig årsak som mange konvertitter oppgir når de gransker sin egen beslutning om å konvertere. «Ikke sikker på hvorfor.» Denne kvinnen følte ganske enkelt en overveldende trang til å konvertere til Islam, da hun hørte om det forferdelige drapet på tusener av mennesker i navnet til den samme religionen hun konverterte til. I Shannon Stalochs tilfelle hadde den islamske «terroren» sin ønskede effekt. Denne nyheten vil sannelig gjøre Osama bin Laden glad.

I de siste dager vil terroren øke til fryktelige høyder. Og Bibelen gjør det klart at terroren vil ha sin ønskede virkning på jordens innbyggere. «Hvem er som dyret? Hvem kan kjempe mot ham? Han er ganske enkelt for mektig,» vil de si. Og Bibelen sier: «Hver stamme, folk, tungemål og nasjon - alle som bor på jorden, skal tilbe dyret.»

Den voksende trenden vi ser i dag – der de terroriserte omvender seg til terroristenes religion – vil bli virkeliggjort i dagene som kommer når Dyret og hans rike vil terrorisere hele jorden i navnet til hans religion. Enda en gang ser vi altså at terrormetodene som skal brukes av Antikrist og terrormetodene som brukes av Islam er de samme. Vi kan ikke overse parallellene og psykologien.

Kapittel 18

En oppsummering av likhetene mellom de islamske og bibelske endetidsberetningene

Som oppsummering avslutter vi denne delen av boken med en oversikt over de mange forbløffende likhetene som finnes, mellom den bibelske beretningen om de siste dager og den islamske beretningen om den samme tidsperioden.

- Bibelen: Antikrist er en politisk, militær og religiøs leder uten sidestykke som vil fremstå i de siste dager.
- Islam: Mahdi er en politisk, militær og religiøs leder uten sidestykke som vil fremstå i de siste dager.
- Bibelen: Den falske profeten er en annen fremtredende skikkelse som vil fremstå i de siste dager og støtte Antikrist.
- Islam: Den muslimske Jesus er en annen fremtredende skikkelse som vil fremstå i de siste dager og støtte Mahdi.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten vil sammen ha en mektig hær som vil gjøre stor skade på jorden i et forsøk på å underlegge seg alle nasjoner og oppnå verdens-herredømme.

- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus vil ha en mektig hær som vil forsøke å kontrollere alle nasjoner og dominere verden.
- Bibelen: Den falske profeten er i hovedsak beskrevet som en drage i lammeklær.
- Islam: Den muslimske Jesus kommer i navnet til Ham som verden kjenner som «Guds Lam,» Jesus Kristus. Men den muslimske Jesus kommer for å drepe alle dem som ikke underkaster seg Islam.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten etablerer en ny verdensorden.
- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus etablerer en ny verdensorden.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten innfører nye lover for hele jorden.
- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus innfører islamsk lov over hele jorden.
- Bibelen: Det sies at Antikrist skal «forandre tider.»
- Islam: Det er ganske sikkert at hvis Mahdi etablerer Islam over hele jorden, vil han stanse bruken av lørdag og søndag som ukeslutt eller hviledager og endre det til fredag, Islams hellige dag. Han vil sannsynligvis også fjerne den gregorianske kalenderen og erstatte den med den islamske kalenderen som i dag benyttes i alle islamske land.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten vil begge være mektige religiøse ledere som vil forsøke å innføre en universell verdensreligion.
- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus vil innføre Islam som den eneste religionen på jorden.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten vil henrette alle som ikke underkaster seg deres verdensreligion.
- Islam: På samme måte vil Mahdi og den muslimske Jesus henrette alle som ikke underkaster seg Islam.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten vil spesielt bruke halshogging som den fremste metoden til å henrette dem som nekter å innordne seg.
- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus vil benytte den islamske praksisen med å halshogge sine motstandere.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten vil ha som særskilt dagsorden å drepe så mange jøder som mulig.

- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus vil drepe så mange jøder som mulig, inntil bare noen få som gjemmer seg bak trær og steiner er igjen.
- Bibelen: Antikrist og den falske profeten vil angripe Jerusalem for å erobre og innta byen.
- Islam: Mahdi og den muslimske Jesus vil angripe Jerusalem for å gjenerobre og ta byen for Islam.
- Bibelen: Antikrist vil sette seg selv i det jødiske tempelet og gjøre det til sitt hovedsete.
- Islam: Mahdi vil etablere det islamske kalifatet med hovedsete i Jerusalem.
- Bibelen: Den falske profeten vil gjøre mange mirakler for å forføre så mange som mulig til å støtte Antikrist.
- Islam: Mahdi sies å kontrollere været og avlingene. Det sies at hans ansikt gløder. Vi kan også anta at siden Jesus påstås å ha vært utrustet av Allah til å gjøre mirakler da Han var her på jorden første gang, vil det mest sannsynlig bli forventet at Han skal fortsette å gjøre det når Han kommer tilbake.
- Bibelen: Antikrist fremstilles ridende på en hvit hest i Åpenbaringsboken.
- Islam: Mahdi fremstilles ridende på en hvit hest i Åpenbaringsboken (ironisk nok i det samme verset).
- Bibelen: Antikrist vil inngå en syvårig fredsavtale med Israel.
- Islam: Mahdi skal inngå en fredsavtale med en jøde (mer spesifikt, en levitt) som skal vare i nøyaktig syv år.
- Bibelen: Jesus, den jødiske Messias vil komme tilbake for å forsvare jødene i Israel mot et militært angrep fra en stor koalisjon av nasjoner som ledes av Antikrist og den falske profeten.
- Islam: Dajjal, den islamske Antikrist, vil få en stor jødisk følgeskare og vil hevde å være Jesus Kristus. Han vil kjempe mot Mahdi og den muslimske Jesus.
- Bibelen: Antikrists ånd fornekter bestemt de mest unike og sentrale læresetninger i Kristendommen, nemlig treenigheten, inkarnasjonen og Jesu stedfortredende død på korset.

- Islam: Islam forneker bestemt både læremessig og åndelig de mest unike og sentrale læresetninger i Kristendommen, nemlig treenigheten, inkarnasjonen og Jesu stedfortredende død på korset.
- Bibelen: De fremste advarslene fra Jesus og Apostelen Paulus var til kristne om omfanget av forførelser og bedrag i de siste dager.
- Islam: Islam er kanskje den eneste religionen i verden som praktiserer bedrag som en av redskapene til å fremme sin egen innflytelse. Den har faktisk en spesiell lære som tillater, ja til og med oppfordrer, til å bruke falskheter for å oppnå dens ønskede mål.
- Bibelen: De nasjonene som i Bibelen spesifikt blir fremstilt som en del av Antikrists rike er i dag alle islamske nasjoner.
- Islam: Alle muslimer er befalt å gi sin troskap til Mahdi som den siste kalif og imam (leder) i Islam.
- Bibelen: Fra Bibelen og historien lærer vi at det siste Antikrists rike vil være en gjenopplivet versjon av det riket som etterfulgte Romerriket.
- Islam: Det riket som etterfulgte det romerske/bysantinske rike var det islamske Ottomanske rike.
- Bibelen: Når Antikrist står fram vil det allerede eksistere et system som er klar til å motta ham som frelser og derfor gi ham sin troskap.
- Islam: Islam er allerede den nest største religionen i verden og vil med dagens vekstrate bli den største religionen i løpet av noen få tiår. Det er en universell forventning til Mahdis komme i Islam.

I neste del av boken vil vi både analysere denne informasjonen og diskutere noen passende svar.

Kapittel 19

Potensielle problemer med påstanden

Antikrist vil selv kreve tilbedelse

Det sterkeste argumentet mot teorien om at Islam vil oppfylle rollen som Antikrists system, er kanskje at på tross av de spesielle paralleller og likheter mellom de to, vil Antikrist kreve personlig tilbedelse, og Islam tillater ikke tilbedelse av noe menneske.

Vil antikrist hevde å være Gud?

Etter å ha diskutert Antikrists teologi er det viktig at vi nå går over til en veldig viktig og beslektet diskusjon. I løpet av de siste få årene er den største innvendingen som har blitt reist mot den Islamske Antikrist-teorien at Antikrist vil hevde å være Gud, og at en muslim aldri ville følge en slik mann. Jeg innrømmer denne vanskeligheten, men mener det er to faktorer som kan løse dette spørsmålet. Det første er den kraftige forførende og bedrageriske innfly-

telsen til den Falske Profeten i Åpenbaringen 13. Det blir forutsagt at denne undergjørende assistenten til Antikrist skal utføre mektige falske mirakler for å forføre menneskene på jorden: «Det forfører dem som bor på jorden, med de tegn det får makt til å gjøre i dyrets tjeneste» (Åp. 13:14).

Den andre faktoren er selve tidspunktet for Antikrists krav om å bli tilbedt. Dette vil faktisk være flere år etter at han har etablert en betydelig lojal global etterfølgerskare, med identitet som den etterlengtede messiasfiguren i den islamske verden, kjent som Mahdi. Dette scenariet kan gjerne bli tilfelle, men det finnes også andre muligheter. Mens det virker tydelig at Antikrist vil drive en skamløs PR for seg selv, og vil kreve absolutt troskap, underkastelse og lydighet, er det også faktisk mulig at han vil unngå å erklære seg selv som Gud den Allmektige. Men for virkelig å forstå hva Bibelen sier om hans religiøse tro, må vi lete i alle de relevante tekstene. Det er tre avsnitt som har fått de fleste til å tro at Antikrist faktisk vil erklære seg selv som Gud. Det første avsnittet som vi har undersøkt tidligere, er Daniel 11:36: «Han er hovmodig og gjør seg større enn alle guder, og mot Den Høyeste Gud taler han uhørte ord.» Men som vi allerede har diskutert kan ikke dette utsagnet skilles fra den større sammenhengen i avsnittet som viser hva Antikrist faktisk gjør, nemlig å ære og ofre til en krigsgud. Mens vi må være forsiktige med å utelukke noe, er det vanskelig å se at Antikrist både kan ære sin egen gud og samtidig erklære seg selv å være en gud.

Antikrist sitter i Guds tempel

Det andre avsnittet som blir sett på som bevis på at Antikrist vil erklære seg selv som Gud finnes i Paulus' andre brev til Tessalonikerne: «La ingen bedra dere på noe vis! For først må frafallet komme og Den Lovløse komme til syne,

han som ender i fortapelse. Han er den som står imot og opphøyer seg mot alt som tilbes og kalles gud. Ja, han tar sete i Guds tempel og gjør seg selv til gud» (2. Tess. 2:3-4).

Dette avsnittet stemmer overens med flere andre avsnitt i Daniels bok. Det er tydelig at Antikrist vil være et arrogant, selvhøytidelig menneske som åpenlyst vil spotte Gud og alt som er hellig. Vi ser også at han faktisk skal sitte i Guds Tempel. Men hva er det teksten egentlig mener når den forteller at Antikrist vil vise seg selv som Gud? Vil han hevde å være Jahve, det jødiske folkets Gud? Det ser ikke slik ut. Tvert imot vil Antikrist:

- «Tale uhørte ord mot Den Høyeste Gud» (Dan. 11:36).
- «Tale store ord mot Den Høyeste» (Dan. 7:25).
- Spotte Gud, Hans navn og Hans Tempel verbalt (Åp. 13:6).

Summert er dette tilstrekkelige bevis på at Antikrist ikke vil hevde å være Jahve, den bibelske tros Gud. Det virker som Antikrists sete i Tempelet er en trasshandling, et hån og et tegn på overlegenhet over Tempelets Gud. Hevder så Antikrist å være en *annen* gud? Jeg er også skeptisk til denne oppfatningen, for som vi allerede har sett tilber Antikrist en kraftens eller krigens gud. Som jeg sa er det usannsynlig at Antikrist både vil *tilbe* en krigsgud og i tillegg hevde å *være* en gud.

Hvordan kan det da sies at Antikrist «gjør seg selv til gud,» slik teksten sier? Dette spørsmålet besvares ved å sette søkelyset på det faktum at i hebraisk, eller bibelsk tankegang, ble Tempelet betraktet som Guds autoritets forlengede arm ned til jorden. Tempelet er med andre ord Guds sete. Dette prinsippet ser vi gjennom hele Skriften. Esekiel hadde for eksempel et syn der Gud talte til ham fra et fremtidig Tempel, og erklærte at det var hans trone: «Da hørte jeg en som talte til meg inne fra templet, mens mannen stod ved siden av meg. Han sa til meg: Menneske, dette er stedet for min trone, ste-

det hvor jeg vil sette min fot; her vil jeg bo blant Israels sønner til evig tid» (Esek. 43:6-7).

Når han taler om Messias' rike henviser profeten Jeremia også til Tempelet som Guds trone: «På den tid skal de kalle Jerusalem for Herrens trone. Der skal alle folkeslag komme sammen – til Herrens navn, til Jerusalem. De skal ikke lenger følge sitt onde og harde hjerte» (Jer. 3:17). Jesus selv pekte på Tempelet som stedet der Hans trone en dag vil stå: «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin trone i herlighet» (Matt. 25:31).

Ved å forstå hvordan Gud ser på Tempelet, kan vi forstå at Antikrist erklærer seg selv å være lik eller større enn Gud når han sitter i Guds sete. Men dette betyr nødvendigvis ikke at han muntlig vil erklære seg selv å være Gud, eller *en* gud.

Det tredje avsnittet noen bruker til å støtte oppfatningen om at Antikrist vil erklære seg selv å være Gud, er Åpenbaringen 13. Her blir vi fortalt at Satan, dragen, vil gi dyret makt til å motta tilbedelse: «Folk tilbad draken fordi den hadde gitt dyret makt, og de tilbad dyret og sa: 'Hvem er som dyret, og hvem kan kjempe mot det?' ... Og alle som bor på jorden, skal tilbe dyret, alle som fra verdens grunnvoll ble lagt, ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet, som ble slaktet» (vv. 4, 8).

Bak Antikrist vil Satan, dragen stå, og vi vet at han ønsker å bli tilbedt (se Matt. 4:8-10). Senere blir vi fortalt at Antikrists assistent, «den falske profeten», vil sette opp et bilde, og alle som ikke vil tilbe dyret vil bli drept: «Det fikk makt til å blåse liv i dyrets bilde, så det til og med kunne tale, og til å la drepe alle som ikke tilbad dyrets bilde» (Åp. 13:15).

De fleste trekker den slutning at fordi dyret mottar tilbedelse, må han sees på som en gud. Men det er nødvendigvis ikke slik. Det ordet som her brukes for «tilbedelse» er det greske *proskyneô*, som kan bety alt eller noe av det følgende:

- Å kysse hånden, som et tegn på ærefrykt,
- å falle på knærne og berøre marken med pannen som et uttrykk for dyp ærefrykt,
- å knele eller legge seg flat for å gi hyllest (til en) eller vise ærbødighet, enten for å uttrykke respekt eller komme med en forespørsel, eller
- å gi hyllest til mennesker eller vesener av overordnet rang.

Så mens *proskyneô* som oftest betyr «tilbedelse», som til Gud eller en gud, betyr det ikke eksklusivt dette. *Teologisk Leksikon for det Nye Testamente (Theological Dictionary of the New Testament)* definerer den jødiske forståelsen av *proskyneô* som: «betegnelsen på flere ord som betyr 'å bøye,' 'å kysse,' 'å tjene,' og 'å tilbe.' ... De fleste tilfellene har med høyaktelse for Israels Gud eller falske guder å gjøre. (Men det) kan også rettes til engler, til de rettferdige, til herskere og til profetene.»¹

Det er flere avsnitt i det Nye Testamente hvor *proskyneô* er brukt der det ikke er ment å bety direkte tilbedelse, men ganske enkelt ære, respekt og underdanighet. Ta for eksempel en lignelse fortalt av Jesus om en tjener og hans herre. I denne historien «kastet tjeneren seg ned for ham og bad: Vær tålmodig med meg, så skal jeg betale alt sammen» (Matt. 18:26). Det er klart at tjeneren ikke tilbad sin herre som om han var Gud. Han bøyde seg ganske enkelt ned for ham i underdanighet og bønnfallelse. Men ordet som er brukt for denne handlingen er *proskyneô*, det samme ordet som blir brukt i sammenheng med det som blir gitt til dyret (Antikrist og hans rike).

Et annet eksempel på at *proskyneô* blir brukt på en måte som tydeligvis ikke betyr direkte tilbedelse er i Åpenbaringen 3: «Se, jeg skal la noen komme fra Satans synagoge, av dem som lyver og sier de er jøder og ikke er det. De skal komme og kaste seg ned for dine føtter, og de skal forstå at jeg har elsket deg» (v. 9). Her talte Jesus til menigheten i Filadelfia om en bestemt gruppe som forfulgte de troende. Jesus lovte at han ville få disse falske jødene til å komme og *proskyneô* foran de troende som et tegn på anger og omvendelse. Jesus sa ikke at en gruppe mennesker skulle tilbe en annen gruppe mennesker.

Vi oppsummerer derfor at må vi være forsiktige med å erklære dogmatisk at Antikrist vil bli tilbedt som Gud eller en gud, i lys av det spekter av betydninger ordet *proskyneô* har. Disse versene i Åpenbaringen 13 som uttaler at Antikrist vil motta tilbedelse, kan ganske enkelt bety at folkene på jorden vil vise den største underdanighet til ham og hans rike. Med dette i tankene kan vi behandle det faktum at islamsk teologi lærer at alle muslimer må avlegge en trokaps-ed, kjent som *bay'ah*, til enhver sittende kalif (leder av den islamske verden). Nekter man å gjøre dette straffes det med døden. En islamsk forfatter beskriver *bay'ah* slik: «Bay'ah betyr å avlegge en lojalitets-ed. Enhver som avlegger bay'ah sier seg enig i å legge hele sitt liv under denne lederen ... Han vil ikke handle imot denne lederen i saker det på forhånd hersker enighet om, og vil være lojal mot ham i alle saker uansett sine egne sympatier eller antipatier.»²

I en annen islamsk tradisjon som gjelder lydighet mot Muhammed og kalifen, står det skrevet: «Muhammed sa: De som adlyder meg, adlyder Allah, den Allmektige. De som ikke adlyder meg adlyder heller ikke Allah, den Allmektige. De som adlyder min leder adlyder meg, og de som ikke adlyder min leder, adlyder heller ikke meg.»³

Hvis Antikrist ganske enkelt var en muslimsk kalif som spottet jødernes Gud og krevde absolutt lydighet fra sine etterfølgere, mens han samtidig krevde at alle tilba Islams Allah, ville ikke dette på noe vis komme i konflikt med noen av de relevante tekstene som beskriver Antikrists handlinger, ord og krav. Han ville få absolutt underdanighet fra sine etterfølgere, mens Satan, dragen som bærer tittelen Allah, ville motta tilbedelse.

Konklusjon

Det populære synet at Antikrist muntlig vil erklære seg selv som Gud, og krevde tilbedelse fra hele verden, er problematisk uansett hvilken innfallsvinkel man velger. Det er vanskelig å se for seg en humanistisk, materialistisk, ateistisk Antikrist som på den ene siden spotter Gud og forkaster alle andre guder, men på den annen side hevder å *være* Gud. Dette vil være en selvmotsigelse. En ateist eller humanist ville opphøre å være ateist eller humanist hvis han faktisk erklærer seg selv å være Gud. På samme måte er det hvis man tror at Antikrist skal være en slags universalist, en religiøs pluralist, la-oss-alle-slå-oss-sammen-ist. Da blir det også vanskelig, fordi det står at Antikrist ikke bare spotter Bibelens Gud, men heller ikke bryr seg om noen annen gud. Universalister fester lit til og aksepterer en hvilken som helst gud. Religiøse pluralister fester like stor lit – men ikke like stor respekt – til enhver gud. Men på tross av den utfordring som faktisk skapes av alle syn vi tar for oss, er det merkelig nok den islamske Antikrist-teorien som har møtt mest skepsis de senere årene. Når jeg reflekterer over dette faktum, har jeg ofte følt at det er langt enklere for folk å tro at Bibelen forutsier noe som bare eksisterer i deres egen fantasi, enn å tro at den forutsier noe som ligger *rett foran øynene* på dem.

Uansett hvilket syn vi har må vi til slutt spørre oss selv: Hvis Antikrist ikke er muslim, hvordan vil han overtale de 1.6 milliarder (og flere blir de)

muslimene på jorden til å følge ham? Mange har hevdet at Islam ikke lenger vil eksistere på den tiden. Men intet scenario eller mekanisme har blitt fremstilt, som på en tilfredsstillende måte kan forklare et slikt globalt demografisk jordskjelv. Som vi har sett vil Antikrists rike komme fra Midtøsten og Nord-Afrika, nasjoner der muslimene utgjør et stort flertall. Hvordan kan en humanistisk eller universalistisk eller religiøst pluralistisk Antikrist tvinge verdens stadig mer radikaliserede muslimske befolkning til å følge ham? De som forkaster den islamske Antikrist-teorien må være i stand til å gi et godt svar på dette. Så langt kan vi bare spekulere på disse sakene. Gud vet best når det gjelder alle ting.

Problemet med uoppfylte tegn

En annen innvending som kan fremføres, er problemet med tegn som ikke er oppfylt. Noen vil argumentere med at hvis muslimene ikke får se oppfyllelsen av *alle* de Store og Små tegn i den apokalyptiske tradisjon i Islam, inkludert den enøyde Dajjal, eller flere andre viktige tegn, vil de ikke akseptere en falsk Mahdi. Dette argumentet virker fornuftig, men kan løses på en enkel måte.

For det første er den primære faktoren som virker her, fleksibiliteten rundt tradisjonen hadith. Når vi undersøkte noen av hadithene om Dajjal, oppdaget vi at selv om det er klart at Dajjal skal være «enøyd,» kunne ikke hadith'ene bli enige om hvilke øye han var blind på. En hadith sa at han var blind på det venstre øye, mens andre sa at det var det høyre øyet. Fordi tradisjonene rundt hadith åpenbart er forfalsket og usammenhengende, er det ganske enkelt å overse dem. Personlig har jeg opplevd dette utallige ganger når jeg har diskutert Islam med muslimer. En muslim kan sitere en hadith som et bevis for å underbygge sitt poeng, for bare å benekte «troverdigheten» til den samme hadith i neste diskusjon. Mange muslimer føler seg fri til å erklære en ha-

dith for upålitelig når det passer dem, og ved en annen anledning erklære den som fullt ut pålitelig. Det finnes ingen felles godkjenning av hvilke hadith'er som er absolutt autoritativ lære og hvilke som ikke er det. For dem som befinner seg innenfor Islam, skaper hadith-tradisjonen det perfekte smutthull for nesten hvert argument som kan reises mot Islams autoritet. Fleksibiliteten i hadith-tradisjonen skaper den perfekte dunkle atmosfære som en falsk religion kan trives i. Det er en bedragers oppfylte drøm – å tillate dens tilhengere å forbli i en tåke av argumenter som biter seg selv i halen, uten noensinne å bli klar over det.

Så lenge Mahdi er på arenaen og har oppnådd alt det vi har snakket om for Islam, vil jeg innrømme at noen muslimer vil være på vakt for å få se flere av tegnene bli oppfylt. Jeg tror ganske enkelt ikke at noen muslimer vil avvise Mahdi fordi ett eller flere av de spesielle «tegnene» som gjelder de siste dager ikke har materialisert seg. For å si det enkelt er det veldig få muslimer som vil protestere når Jerusalem faller for Antikrist.

Den beste måten kristne bør forholde seg til dette på, er å forestille seg hvordan de fleste kristne ville reagere hvis Jesus kom tilbake fra himmelen og opprettet sitt verdensstyre fra Jerusalem. Forestill deg at nesten hele verden blir kristen når Jesus begynner å undervise i Skriftene fra sin trone i Jerusalem. Forestill deg at gjenopprettelsen av alle ting gradvis finner sted – det er massevis av mektige helbredelser, jødene blir gjenforent med sin Messias og alt ser helt fullkomment ut. Men midt i alt dette har det aldri stått frem noen Antikrist eller vært en «trengselstid» eller noe av det slaget. Vil de fleste kristne forkaste Jesus av den grunn? Eller vil de ganske enkelt trekke på skuldrene og si: «Vel, jeg tror min endetidslære hadde noen huller»? Jeg tror du vet svaret på dette.

Dette er en fremragende parallell, fordi Mahdi på så mange måter er for muslimene det Jesus er for de kristne. Selv om jeg er ganske sikker på at de fleste kristne ikke ville protestere under et slikt scenario, men i stedet omfavne Jesus, vil også muslimer over hele verden omfavne Antikrist/Mahdi på tross av mangelen på flere av de tegn som skulle bekrefte hans autentisitet.

Konklusjon

Selv om jeg er sikker på at teoriene i denne boken vil stå overfor andre utfordringer, tror jeg per i dag at vi på en tilstrekkelig måte har tatt opp de to viktigste innvendingene som kan oppstå. I neste kapittel vil jeg dele min personlige analyse og tanker rundt den informasjonen vi har gått gjennom så langt.

Kapittel 20

Noen flere tanker

V*i har nå prøvd å løse* noen potensielle utfordringer til påstandene som blir presentert i denne boken, og vil til slutt sette ord på noen avsluttende tanker.

Rene tilfeldigheter?

Da jeg første gang ble kjent med islamsk endetidslære, og de mange likhetene mellom den bibelske Antikrist og den islamske Mahdi, ble jeg rent forferdet. Men da jeg begynte å se at disse likhetene gikk mye lenger enn å handle om Mahdi og Antikrist, visste jeg at dette emnet fortjente en langt mer omfattende studie. Jeg måtte bare «se hvor dypt dette rottehullet gikk.» Etter som likhetene mellom de to endetidssystemene falt på plass, det ene emnet etter det andre, var min personlige konklusjon at disse mange likhetstrekkene ikke var rene tilfeldigheter. Det ligger et klart bevis i dette, og det har med hensikt og plan å gjøre. I kapittel atten listet jeg opp tjueto slående paralleller mellom det bibelske og det islamske endetidsbildet, og jeg er sikker på at denne listen kunne ha vært lenger. Flere av parallellene er i seg

selv ganske imponerende. Tenk for eksempel på dette faktum: Bibeleksperter og granskere av Bibelens profetier har konkludert med at Antikrist vil inngå en syv år lang «fredsavtale» med Israel. Mange tror at denne avtalen vil inneholde en innrømmelse som tillater Israel å gjenoppbygge det jødiske Tempelet. Nøyaktig det samme scenariet gis det et speilbilde av i den islamske tradisjonen, der Mahdi vil forhandle frem en «fredsavtale» med de kristne gjennom en jøde av Levi presteslekt. En levitt vil være en nødvendig representant for det jødiske folk i gjenoppbyggingen av Tempelet. Utrolig nok er den islamske tidsrammen for denne avtalen *akkurat syv år*. Dette er en altfor detaljert og spesiell parallell til å avskrives som en ren tilfeldighet. Og dette er i tillegg kanskje den mest uviktige delen av alle parallellene som finnes.

Når man tenker gjennom konsekvensene av det faktum at Antikrist, den største skurken i Bibelen, er blitt forvandlet til Islams kommende frelser, mens den største helten i Bibelen, nemlig Jesus, er blitt forvandlet til den største skurken i islamsk endetidslære, må man være villig til å stille det opplagte spørsmålet: *Har Satan vært innblandet i å inspirere Islams endetidslære?* Har Satan, gjennom den islamske tradisjonen, klekket ut dette på forhånd for å kunne utføre sin endelige plan? I det naturlige historieførløpet var det selvfølgelig virkelige menn og utallige omstendigheter som bidro til å forme disse tradisjonene slik vi har dem i dag. Men jeg taler om usynlige, åndelige faktorer og vesener som ligger bak utformingen av disse tradisjonene. Særpreget og detaljene, samt graden av paralleller, krever at vi innrømmer et design bak det hele, mens den forvrengte og kyniske natur til disse «anti-parallellene» peker klart på den ondsinnede «personen» som står bak. Jeg forstår at det til slutt vil høres ut som en paranoid uttalelse. Men tenk gjennom fakta. Da Gud åpenbarte innholdet i Åpenbaringsboken for Apostelen Johannes, løftet Han samtidig lokket av Satans grandiose plan om å forføre verden. Satans plan ble avdekket *a priori*. Fordi han befant seg i en slik situasjon, besluttet da Satan, listig som

alltid, at det var nødvendig å skape en sterk tradisjon som inneholdt en «anti-parallell» til Guds plan? Hvis det var slik, kunne Satan bråkjekt utføre det Gud allerede hadde sagt at han skulle gjøre, og samtidig forføre en stor del av verden mens han gjorde det. Er dette tilfellet, har Satan sørget for at minst 1.5 milliard muslimer vil tro på fjorten hundre år gamle profetier om en vidunderlig «frelser» som skal komme, i stedet for å gjenkjenne Antikrist for den han virkelig er når han står frem slik det er profetert i Bibelen. Ved å sørge for at en slik antikristelig tradisjon har slått rot i en levende verdensreligion, har Satan allerede forberedt en femtedel av verden på å ta imot hans kommende Antikrist med åpne armer. Det ser ut som den hurtig voksende muslimske verden har blitt lurt på en måte som det er kalkulert med i de ondsinnede planene til Guds største fiende. Hvis så er tilfelle, kan det ikke bare sies at «Satan er i live og trives på jorden,» men mer spesifikt: «Satan er i live og trives godt i den hurtigst voksende religionen i verden.»

Islams gode side

Før vi nå beveger oss videre, må jeg peke på at selv om denne boken på mange måter har fokusert på Islams negative sider, må det i tillegg understrekes at Islam som religion også er fylt av mange veldig gode, gudfryktige, beundringssverdige og edle trekk. Man kan peke på Islams sterke vektlegging på bønn og nøkternhet, eller Islams betagende vakre arkitektur og kunst. Personlig finner jeg faktisk mange ting med Islam og islamsk kultur som er utrolig attraktivt og tiltrekkende. Å fornekte denne siden ved Islam direkte, ville være å stikke våre hoder kollektivt i sanden. Men som Oswald Chambers har sagt det i sin klassiske kristne Andaktsbok, *Mitt ytterste, til hans ære* (*My Utmost for His Highest*): «Det gode er alltid det bestes verste fiende.»¹ Det er viktig at vi griper dette vesentlige konseptet. Grunnen til dette er at Satan har skjønt dette for lenge siden, og på en effektiv måte utnyttet dette konseptet til et av sine viktigste redskap for å lede mange vill.

Islam har mange indre og ytre religiøse uttrykk som er ganske gode, mange har en sterk likhet med flere uttrykk jeg har erfart i Kristendommen. Islam som religion, uten det sanne evangeliet om Jesus, vil selvfølgelig aldri kunne lede noen inn i et sant forhold til Gud. Uansett hvor mange beundringsverdige trekk og tradisjoner som finnes i Islam, vil den til slutt komme til kort og ikke være i stand til å gi det som betyr aller mest. Jesus er ikke bare nok en profet, men han er faktisk «veien, sannheten og livet» (Joh. 14:6). Igjen ser vi altså i denne saken Islams antikristelige karakter. På hvilken måte? For di ordet *antikrist* har en dobbel mening. *Antikrist* betyr ikke bare «mot Kristus,» det betyr også «i stedet for Kristus» – *en erstatning*. I Islam ser vi en mesterlig utformet erstatning for Kristendommen. Islam likner så mye som mulig på det ekte uten at det viktigste elementet faktisk er tilstede – nemlig et ekte levende fellesskap med universets eneste sanne Gud gjennom Jesus Kristus. Dette er den grunnleggende måten Gud har valgt å ha med menneskene å gjøre på. Islam prøver å gå utenom dette. Det ville være vanskelig å skape et bedre eksempel på en Kristus-løs versjon av Kristendommen enn Islam. I denne betydning er Islam det «gode» som er «det bestes» ytterste fiende. Slik er faren ved Islam ikke bare den åpenbare mørke siden, men også den lyse siden. For det er de sidene ved Islam som likner på et sant fellesskap med Gud som får den til å virke akseptabel for mange mennesker, de som bygger sin beslutning om å bli muslimer på en manglende undersøkelse av begge religionene. Satan er utspekulert og vis. Uten en ferniss av gudsfrykt ville Islam være uakseptabelt for alle, men Satan har alltid hatt sukkerbelegg på giftpille sine. Satan var fullkomment lykkelig for den lidelse han måtte påføre seg selv ved å tillate mange gudfryktige elementer i religionen Islam. Dette i bytte for fraværet av det mest vesentlige og fundamentale i ethvert sant fellesskap med Gud, som er den virkelige Jesus – verdens eneste Frelser.

Hvis det ikke er islam, hva er det da?

Etter at vi har undersøkt all informasjonen, er dette det siste viktige spørsmålet vi må stille: *Hvis Islam ikke er det antikristelige systemet, hva kan da være det?*

I Amerika er vi beryktet for å være Amerika-sentrert. Som amerikanske kristne leser vi vår egen amerikanske erfaring inn i Bibelen. I Amerika og andre steder blir den største «fienden» til Kristendommen pr. i dag vanligvis betraktet å være den progressive sekularismen – den politiske venstresiden og de forskjellige former for alternative religioner, såkalt New Age. Den sosiale og politiske kommentatoren David Limbaugh beskriver i sin tidsaktuelle bok *Persecution: How Liberals are Waging War against Christianity (Forfølgelse: Hvordan de liberale fører krig mot Kristendommen)*, i detalj den stadig voksende trenden med fordommer, diskriminering og hat mot kristne i Amerika. Mange amerikanske kristne ser for seg en dag da hatet mot kristne fra progressive sekularister vil koke over i et frådende raseri, slik at noen mennesker faktisk vil mene at det er rett å drepe kristne.

Selv om jeg har sett et ganske sterkt hat rettet mot kristne, og selv om Limbaughs analyse er ganske treffende, finner jeg det personlig ganske vanskelig å tro at ren liberalisme, eller sekulær humanisme, skal stå for den verdensvide morderiske oppførselen som Bibelen sier skal finne sted i de siste dager. Kanskje har amerikanske kristne vært alt for nærsynte når de har prøvd å se for seg, og spekulere rundt, hvem deres virkelige forfølgere vil bli i de siste dager.

Når Jesus sier: «det kommer en tid da de som slår dere i hjel, skal tro at de utfører en tjeneste for Gud,» vil det ikke bare være nødvendig med en tro på Gud, men også for et religiøst system der det finnes en mentalitet som sier at

det er fornuftig å drepe i Guds navn. Jeg kan personlig ikke se at ren liberalisme, humanisme eller okkultisme er nok til å stå for de spesielle beskrivelsene som Jesus gir i denne advarselen. Hvis vi i løpet av de neste årtier får se at humanisme, okkultisme og flere av New Age religionene på en eller annen måte smelter sammen i en slags sammenhengende verdensvid bevegelse, og opplever en form for vekkelse av noen størrelse, kan det kanskje tenkes at et slikt system kan bli ansvarlig for en verdensvid forfølgelse av kristne. Man akkurat nå eksisterer ikke et slikt system. Jeg kan ganske enkelt ikke se nok beviser til å godta forestillingen om at noen av de «ismene» vi nettopp har nevnt, kan være kandidater til å oppfylle Jesu profetier om mennesker som dreper kristne, og tror med seg selv at de tjener Gud ved å gjøre det.

Islam passer derimot perfekt inn i Jesu profeti. Og som vi har diskutert i foregående kapittel, oppfyller Islam også Johannes' profeti om et verdensomspennende system som vil bruke halshogging som sin primære metode, eller modus operandi, for å håndheve dette systemet. Men hvorfor har vi oversett dette? Islam er tross alt verdens nest største og hurtigst voksende religion. Er vi virkelig så blinde?

For å være ærlig var Islam for det meste borte fra radaren til de fleste amerikanske kristne før 11. september. Og på mange måter har Islam som religion til en viss grad vært sovende som verdensmakt i mesteparten av det forrige århundre. Men Islams sakte og jevne vekst opp gjennom det tjuende århundre begynte å kverne og syde på slutten av århundret med fremveksten av radikal Islam i Iran og Egypt, og har allerede i dag vokst til et verdensvidt nettverk av jihad-bevegelser som aldri tidligere har eksistert, verken i Islam eller i verden.

Mange erklærer nå at det «tjueførste århundre vil bli Islams århundre.»² Mens mange spekulerer på om Amerika er involvert i den Tredje Verdenskrig, erklærer muslimer over hele verden at de er i begynnelsen av den tredje store jihad.³ Derfor har Islam nå fanget vår oppmerksomhet, på et tidspunkt som kanskje er i seneste laget. Og når vi undersøker Islams karakter i lys av de bibelske profetiene, ser vi at den ikke bare passer til beskrivelsen i profetiene ned til minste detalj, men at det også i vår tid har hatt over fjorten hundre år på seg til å infiltrere alle hjørner av verden. Jeg tror at veien nå er banet for Islam.

Kapittel 21

Hvordan bør vår reaksjon være?

Jeg er sikker på at mange opplever en følelse av håpløshet etter å ha lest denne boken. «Hva så?» kan du spørre, «hvis dette sataniske/islamske riket kommer til å ta over verden og drepe millioner av mennesker, hva kan vi da gjøre? Det virker så forutbestemt, så håpløst.» Dette kapittelet tar for seg Guds fremste gave og motgift mot denne tilsynelatende håpløse situasjonen: bønn.

Bønn er den absolutt mest betydningsfulle kraft som er tilgjengelig for menneskeheten. Men dessverre er den i vesentlig grad forsømt, selv innenfor kirken.

Derfor er dette det spørsmålet vi må stille oss: Hvis Bibelen sier at all disse tingene vil skje, hvorfor skal vi ikke da bare gi oss selv over til «Guds vilje» og ganske enkelt la Islam ta over våre nasjoner og bli ferdig med det? Hvorfor skal vi forlenge det uunngåelige? Dette er ærlige og berettigede spørsmål. Men de er basert på noen veldig feilaktige antagelser. La meg forklare.

Er vår skjebne allerede bestemt?

Noen bibellærere har spekulert på om alle nasjoner i verden vil bli overtatt av det antikristelige systemet. Vi har allerede sett på noen av bibelversene som antyder dette. Min tilnærming til dette emnet er litt annerledes. La meg forklare hvorfor. La oss først se på noen av versene som brukes for å trekke den slutning at absolutt alle nasjoner på jorden vil falle under Antikrist, og være med ham i det siste angrepet på Jerusalem:

Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkene rundt omkring. Også Juda må være med og beleire Jerusalem. Den dagen skal det skje at jeg gjør Jerusalem til en løftestein for alle folkeslag. Hver den som prøver å løfte den, skal bare rive seg opp. Men *alle jordens folkeslag* skal samle seg mot byen. (Sak. 12:2-3, min kursiv)

Jeg vil samle *alle folkeslag* til krig mot Jerusalem. (Sak. 14:2, min kursiv)

Da vil jeg samle *alle folkeslag* og føre dem ned i Josjafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om Israel, mitt folk og min eiendom, som de spredte blant folkene. (Joel 3:7, min kursiv)

Det fikk også lov til å føre krig mot de hellige og vinne over dem, og det fikk makt over *alle stammer og folk, tungemål og nasjoner*. (Åp. 13:7, min kursiv)

La oss først se på de tre øverste versene. Siden disse versene bruker ordet *alle* og spesielt *alle folkeslag* når angrepet mot Jerusalem i slaget ved Harmageddon nevnes, da er det sikkert allerede bestemt at alle nasjoner på jorden vil falle inn under Antikrists rike og støtte ham i dette slaget. Jeg kan fullt ut forstå hvordan mange kommer til denne konklusjonen.

Men, det er minst to problemer med denne fortolkningen. For det første finnes det andre vers i Bibelen som bruker akkurat samme språk, men som helt klart ikke taler om hver eneste nasjon på jorden. Disse versene, i tillegg til

dem vi har sitert, benytter alle en hebraisk grammatikalsk konstruksjon – en slags overdrivelse eller en slags understrekning av en uttalelse – for å kunne overbringe sitt poeng. Grammatikere kaller denne konstruksjonen for *hyperbol*. Det er en uttalelse i slekt med «Alle elsker iskrem!» eller «Du rengjør aldri etter deg på kjøkkenet» eller det eldgamle «Kreterne er alltid løgnere, onde villdyr, glupske og late!» (Tit. 1:12). For å si det kort, virkningen av uttalelsen ville fullstendig miste sin brodd hvis man skulle utdype alle unntakene. Ta følgende eksempel: Forestill deg en fartsgrense med et underskilt hvor flere forskjellige unntak sto skrevet: «Fartsgrense 80, unntatt er ambulanser, brannbiler, politi under utrykning osv.» Det ville ganske enkelt ikke fungere. Unntak kan altså ikke utelukkes selv om man bruker et eksklusivt språk. Denne slags språkbruk finner vi ganske hyppig i Bibelen. Profeten Daniel sa for eksempel dette til Kong Belsasar:

Konge! Gud, Den høyeste, ga rike og makt, ære og herlighet til din far Nebukadnesar. Fordi Gud hadde gitt ham så stor makt, skalv *alle folk og nasjoner og tungemål* for ham og var redde. Den han ville, lot han drepe, og den han ville, lot han leve; den han ville, opphøyde han, og den han ville, fornedret han. (Dan. 5:18-19, min kursiv)

Jeg stiller deg derfor følgende spørsmål: Fryktet absolutt alle nasjoner på jorden Nebukadnesar? Eller var det bare de nasjonene som hadde hørt om Nebukadnesar som fryktet ham? Talte Daniel om hver eneste nasjon på jorden? Eller bare om de nasjonene som var så nærme Babylon at de ble påvirket av det? Levde de innfødte på Papua Ny-Guinea i frykt for Nebukadnesar? Jeg tror at Daniel brukte utsagnet: «*alle folk og nasjoner og tungemål*» mer som en understrekende uttalelse for å klargjøre sitt poeng. Eller hva med et annet lignende eksempel:

De kom fra *alle folkeslag* for å høre Salomos visdom, *fra alle kongene på jorden* som hadde hørt om hans visdom. (1. Kong. 4:34, min kursiv)

Var Salomos visdom så imponerende at det ikke fantes en eneste konge på hele jorden som ikke hadde hørt om den? Eller er dette verset et annet uttrykk for å understreke hvilken utbredt berømmelse Salomo hadde? Hva med dette: «Han fanget amalekittkongen Agag levende. *Hele folket slo han med bann* og hogg dem ned med sverd.» (1. Sam. 15:8)

Burde vi ikke finne det merkelig at folket det her fortelles om, som ble «hogd ned med sverd,» kom tilbake og laget trøbbel for Israel bare noen få kapitler lenger ut i 1. Samuelsbok? Det finnes tallrike eksempler som dette i hele Bibelen. Skjønner du poenget mitt?

Hvis vi igjen ser på versene hos Sakarja, ser vi at det er nevnt mer spesifikt hvilke nasjoner som primært vil være med i angrepet: «Se, jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for *alle folkene rundt omkring.*» (Sak. 12:2, min kursiv).

De nasjonene som er rundt omkring Israel er de muslimske nasjonene som omgir landet på alle kanter. Profeten Joel bekrefter også dette når han taler om det siste angrepet mot Jerusalem:

Da vil jeg samle alle folkeslag og føre dem ned i Josjafats dal. Der vil jeg holde rettergang med dem om Israel, mitt folk og min eiendom ... Så, hva vil dere meg, Tyros og Sidon og alle filisterbygder? ... Rop dette ut blant folkene, lys hellig krig, vek krigere! La alle stridsmenn møte fram og dra ut. Sni plogskjærene om til sverd og vingårdsknivene til spyd! Den svake skal si: «Jeg er en helt.» Skynd dere og kom! Kom sammen, alle folkeslag, fra alle kanter, Herre, før dine krigere ned! Folkeslagene skal bryte opp og dra til Josjafats dal, for der vil jeg sitte til doms over *folk fra alle kanter.* (Joel. 3:7, 9, 15-17, min kursiv)

New American Standard Bible bruker ordene «alle dere omkringliggende nasjoner,» der jeg har brukt kursiv i verset over. Hvem er så de omkringliggende nasjonene? Er New Zealand medregnet? Eller Canada? Kanskje. Men i den sammen-

hengen versene står i, henvises det til de islamske nasjonene som omringer Jerusalem/Israel på alle sider.

Den andre grunnen til at det er umulig at alle nasjoner skal falle inn under Antikrist, er ganske enkelt fordi Skriften sier klart at ikke alle nasjoner vil falle inn under ham. Det er noen nasjoner som faktisk vil stå imot Antikrist etter at han angriper Jerusalem. Se på følgende vers fra Daniels bok:

I endetiden skal kongen i sør støte sammen med ham, og kongen i nord skal storme mot ham med vogner og ryttere og mange skip. Han trenger inn i landene og farer fram som en stormflod. Så drar han inn i det herlige landet, og titusener skal falle. *Men disse skal unnslippe hans hånd: Edom, Moab og de fremste av ammonittene. Han rekker hånden ut **mot mange land** (NSAB), heller ikke Egypt slipper unna. Han skal råde over skatter av gull og sølv og over alle kostbarheter i Egypt. Selv libyere og kusjitter må følge ham. Da skal rykter fra øst og fra nord skremme ham, og han drar ut med stor vrede for å slå mange med bann og utrydde dem. Han slår opp sitt kongelige telt mellom havet og det herlige, hellige fjellet. Men han går mot sin undergang, og ingen hjelper ham. (Dan. 11, 40-45, min kursiv)*

Som et minstemål sies det tydelig her at Edom, Moab og lederne i Ammon vil unnslippe Antikrists hånd. Dette gjelder dagens Jordan. Jordan vil i det minste ikke falle under Antikrist eller underlegges hans kontroll. Verset fortsetter med å definere de nasjonene som vil falle under ham. Det sier «mange land (NASB).» Ikke alle. Motsier Bibelen seg selv? Jeg tror ikke det. Jeg tror at alle stammer, folkeslag, tungemål og nasjoner i høy grad vil bli påvirket av Antikrists innflytelse. Jeg tror at Antikrist vil bli gitt et mål av innflytelse og myndighet over absolutt alle nasjoner og at han vil ha tilhengere i alle nasjoner. Mange nasjoner vil være fullstendig dominert av ham, men ikke alle nasjoner vil bli beseiret av ham. Jeg tror at det er den eneste måten vi helt og fullt kan forene alle versene som omtaler dette emnet på.

Så la oss nå si at jeg har bevist at ikke alle nasjoner på jorden vil angripe Jerusalem sammen med Antikrist, men tilstrekkelig med nasjoner til å rettferdiggjøre at Sakarja og Joel kunne bruke slike bestemte uttrykk. Hvorfor bruker jeg så mye tid på å klargjøre dette punktet i et kapittel om bønn? Det er enkelt. Grunnen til at jeg tror det, er at selv om Bibelen gir oss et generelt profetisk rammeverk av det som vil skje i de siste dager, *er det fortsatt mange detaljer som ennå ikke er på plass*. Det er en bestemt grunn til at Gud ikke har åpenbart alle de endelige detaljene. Det er sjelden Han gjør det. Hvis Han hadde gjort det, da kunne det rettferdiggjøres at vi ganske enkelt satte oss ned og ventet på at Antikrist skulle komme og ta oss. Det ville være helt rettferdiggjort at vi gravde oss gjemmedsteder under jorden for å lagre vårt overlevelsesutstyr. Men i stedet ønsker Gud at vi faktisk kjemper med Ham i bønn, ikke bare for våre egne liv og familier, men også for selve nasjonen vi bor i og kaller vårt hjem. Gud advarte for eksempel ikke David Pawson om at Islam til slutt ville ta over England for å gi ham nok tid til å flykte, men for å advare kirken i England, og få den til å samle seg og kjempe for sitt hjemlands sjel i utholdende bønn! Islam kan kanskje ha en fatalistisk holdning om total overgivelse til Allahs vilje: «*Inshallah*» (Hvis det er Allahs vilje ... så la det skje), sier de. Men vi tjener en Gud som ber oss om å delta sammen med Ham når Han påvirker nasjonene. Vi tjener en Gud som forventer at vi skal spre *Hans* vakre rike på jorden gjennom forkynnelse (invitasjon) og *bønn*.

Poenget er, at hvis du kjenner litt håpløshet etter å ha lest scenariet som er åpnet opp for deg i denne boken, så frykt ikke, det er alltid noe du kan gjøre. Du kan be, du kan be, og du kan be litt til. Og du kan slå deg sammen med dem som gjør det samme. Ikke undervurder den evne utholdende bønn har til å påvirke virkeligheten og utkommet av *en hvilken som helst* sak. Husk at historien ikke er over før alt har skjedd. Jeg tror at mangelen på, eller tilstedeværelsen av, en overflod av utholdende bønn, vil bestemme det siste kapittel i historien til *mange* nasjoner. Herren har gitt oss mulighet til å

påvirke i hvilken grad Hans nåde og hans dom vil berøre våre hjem, våre byer, våre landsdeler og våre nasjoner. Alle nasjoner vil få sitt eget mål av Guds dom. Ja, hvert eneste menneske på jorden vil gjennomgå en dyp renselsesprosess under de siste tre og et halvt år av denne forferdelige perioden. *Alt som kan rystes vil bli rystet.* Derfor er tiden inne til å rope på Guds barmhjertighet for de dagene som kommer.

Jeg burde også nevne en annen veldig viktig side ved bønn. Jeg tror også at bønn kan komme Guds dom i forkjøpet og kjøpe mer tid til å oppnå positive forandringer. Vi må huske på at grunnen til at Herren har holdt sin gjenkomst tilbake, er for at flere mennesker skal bli kjent med Ham og bli frelst. *«Herren er ikke sen med å oppfylle sitt løfte, som noen mener. Nei, han er tålmodig med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til omvendelse.»* (2. Pet. 3:9).

Det skjer i dag mange dramatiske vekkelser i mange nasjoner som ville blitt avbrutt hvis enden kom nå, og det kan godt være fremtidige vekkelser som aldri ville skje hvis enden kom nå. Selv om jeg personlig tror at dagen virkelig kommer da alle de forferdelige profetiene i Bibelen vil skje, tror jeg også at vi kan bønnfalle Gud om å gi oss mer tid og øse ut vekkelse over våre nasjoner før disse mørke dagene kommer. Bønn kan utsette Hans vrede, slik at Hans nåde vil få mer tid til å virke i en nasjons hjerte.

Gud kom og talte til Moses. Han sa at Han var i ferd med å dømme og ødelegge Israels barn. For de fleste av oss ville det ha vært nok. Gud sa det – saken var klar. Men Moses ville ikke godta det. Han gikk i forbønn til Gud:

Herren fortsatte: «Jeg har holdt øye med dette folket, og se, det er et stivnakket folk! Bland deg nå ikke inn, for min vrede skal flamme opp mot dem og fortære dem. Men deg vil jeg gjøre til et stort folk.» Da ba Moses om velvilje for Her-

ren sin Guds ansikt. Han sa: «Herre, hvorfor skal din vrede flamme opp mot folket ditt, som du har ført ut av Egypt med stor kraft og sterk hånd? Hvorfor skal egypterne kunne si: Det var med onde hensikter han førte dem ut, for å drepe dem i fjellene og utrydde dem fra jorden. Vend om fra din brennende vrede, og la være å gjøre ondt mot folket ditt! Husk på dine tjenere Abraham, Isak og Israel, og det du sa til dem da du sverget ved deg selv: Jeg vil gjøre dere til en ætt så tallrik som stjernene på himmelen, og hele dette landet som jeg har talt om, vil jeg gi deres ætt. De skal eie det for alltid.» Da angret Herren det onde han hadde sagt han ville gjøre mot folket. (2. Mos. 32:9-14)

Gå nå bakover i tid og spol denne scenen tilbake. Først taler Gud til Moses og sier: «Bland deg nå ikke inn, for min vrede skal flamme opp mot dem og fortære dem. Men deg vil jeg gjøre til et stort folk.» OK, trykk på pauseknappen. La oss nå sette noen teologer inn i scenen på dette tidspunktet for å diskutere om Gud vil ødelegge israelittene eller ikke. «Selvsagt vil han det,» er de alle enige om, «Gud sa det og det avgjør saken.» Mange ville bruke de samme argumentene i dag. Kanskje du føler at dommen er uunngåelig over vår nasjon. OK, det er greit. Hva gjør du med det? Klager du virkelig høyt? Eller ber du om nåde slik Moses gjorde? Kanskje Gud virkelig vil øse ut sin dom over vår nasjon. Eller kanskje Han vil avstå fra det.

Søk Herren, alle ydmyke i landet, dere som følger hans bud! Søk rettferd, vær ydmyke, så finner dere kanskje ly på Herrens vredesdag. (Sef. 2:3)

Men selv nå, sier Herren, vend om til meg av hele deres hjerte, med faste og gråt og klage. Riv hjertet i stykker, ikke klærne! Vend om til Herren deres Gud! For han er nådig og barmhjertig, sen til vrede og rik på miskunn, og han kan angre på ulykken. *Hvem vet* om han vender om og angrer og legger velsignelse etter seg grødeoffer og drikkoffer for Herren deres Gud. (Joel 2:12-14, min kursiv)

Personlig tror jeg at vi nå lever i en avgjørende tid da mange nasjoners fremtid ligger i vekstskålen. Det er ikke nå som er tiden til å frykte. Heller ikke er det tid til å sutre og klage. Nå er det tid for å be!

Jeg ønsker å avslutte dette kapittelet med å sitere en del av en artikkel som er skrevet av en fremstående bibellærer og forfatter, Francis Frangipane. Jeg følte meg spesielt inspirert av Francis' artikkel da han tok opp nettopp det temaet vi diskuterer, og det tror jeg du også vil. Tittelen på artikkelen er «I dag kjemper vi!» (This Day We Fight!)

Konflikten vår generasjon står overfor er ikke mindre truende enn nazismen og Sovjet-kommunismen. Radikal Islam er en demonisk makt som søker verdensherredømme. Vi kan ikke tape kampen mot terrorismen eller det moralske forfallet. Vi må ikke åpne opp for frykten eller vantroen, for vi ble født for å kjempe og vinne vår tids kamper. Igjen møter vi argumentene: «Jeg har lært at ondskaper bare skal bli verre og verre til Kristus kommer tilbake.» *Ja, en slik dag vil komme, men vi må ikke anta at den er her allerede. I hver tidsalder forventer Gud at vi vandrer som seierherre.* Selve det faktum at det finnes nasjoner i dag som opplever en stor innhøsting og gjennombrudd for evangeliet, minner oss på at det fremdeles er en tid for våre nasjoner. En av våre lesere sendte oss følgende utdrag av en tale av Aragon, Gondors konge, fra boken (og filmen) *Atter en Konge*. (3. del og 3. film i serien Ringenes Herre o.a.). Bokens forfatter J.R.R. Tolkien, en engelskmann, benekter at hans verk har noe å gjøre med den Store Krigen. Men mye av hans manuskript ble skrevet i løpet av de verste kampene under 2. Verdenskrig. Boken er en liknelse over alle de kamper en hver ny generasjon må kjempe for å overvinne det onde ...

Håpløst underlegne søkte Aragon å inspirere sine menn foran det som virket å være et sikkert nederlag mot de veldige hordene av demoniske fiender. Mens han red i spissen av sin samlede, men heller beskjedne hær, ropte han: «Jeg ser den samme frykt i deres øyne som ville knuse mitt eget hjerte. Det kan komme en dag

da menns mot vil svikte, da vi svikter våre venner, og bryter alle vennskaps bånd.
Men dette er ikke den dagen. I dag skal vi kjempe ... for alt dere holder for kjært og godt på denne Jord, ber jeg dere om å stå ved min side, dere menn fra Vesten!»¹

Til dette kan jeg bare legge til et hjertelig *Amen!*

Kapittel 22

Vi bør reagere med evangelisering

Selv om det er et udiskutabelt behov for bønn og dens kraft, er det en annen dimensjon i vår reaksjon som er absolutt nødvendig. Vi må også nå ut til muslimer med det overlegne kristne budskapet om de gode nyhetene. Det er et budskap om frihet for dem som er fanget i frykt av det falske islamske evangeliet. Det er et budskap om kjærlighet og aksept til dem som aldri har følt hvordan det er å bli godtatt og elsket betingelsesløst av Gud. Det er budskapet som sier: «Gud elsker deg så mye, og her ser du hvordan han har bevist det for alltid ...» Vi må aldri ta evangeliets budskap for gitt. Vi må aldri undervurdere dets kraft. Det er virkelig *«en Guds kraft til frelse for hver den som tror.»* Rom. 1:16.

Å nå de unådde

Men hvordan kan de påkalle en de ikke tror på? Hvordan kan de tro på en de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at noen forkynner? (Rom. 10:14).

Hensikten med dette kapitlet er ikke å diskutere metoder for hvordan man når ut til muslimer, men det handler om hvilken ånd Gud ønsker at vi skal nå ut til muslimene i, slik at vi begge kan bli forvandlet. Jeg ønsker uansett å komme med noen få kommentarer om å nå ut til muslimer. Det finnes to viktige måter kristne kan nå ut til muslimer på, både hjemme og ute. Da de fleste kristne antar at massevis av misjonærer allerede arbeider blant muslimske folkeslag, bør de se på denne statistikken: Bare 2 prosent av den protestantiske misjonærstyrken er rettet mot verdens muslimer. Disse utgjør praktisk talt halvparten av den ikke-kristne verdens befolkning.¹ Det er forbløffende, og mangt kunne sies om dette. Men selv om flertallet av dem som leser denne boken aldri kommer til å flytte med sine familier for å bli misjonærer i muslimske land, betyr ikke dette at det ikke er mulig å nå ut til muslimene. Med sine åtte millioner muslimer er Amerika i dag en del av den muslimske verden. Det samme kan sies om mange andre vestlige land. De fleste muslimer har flyttet hit fra land der du eller jeg ville risikere fengselsstraff eller døden for å dele Evangeliet med dem. Men her er de – i det frie demokratiet – og de fleste kristne tenker ikke på at de er her. Har det noen gang vært en tid da Jesu' ord har virket mer sanne? «Høsten er stor, men arbeiderne få.» (Luk. 10:2).

Hvis du er en Jesu etterfølger vil jeg oppmuntre deg til å tenke over Jesu' ord, da han ga oss alle samme befaling: «Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere.» I hvilken grad adlyder du denne befalingen?

Kanskje tenker du at det er umulig å nå ut til muslimer. Du er kanskje mer redd for muslimer enn du var tidligere etter å ha lest denne boken. La oss snakke om disse følelsene.

En muslim, et menneske akkurat som meg.

Etter å ha lest denne boken kan du bli overrasket over å oppdage at jeg faktisk elsker muslimer. Og hvis du er en som har opplevd å bli omsluttet av Guds kjærlighet i Kristus, burde du elske dem også. Min største frykt ved å skrive denne boken var at den kunne skape en negativ holdning til muslimer. Den naturlige reaksjonen etter å ha lest så mye negativ informasjon, er selvfølgelig å rygge tilbake i frykt for muslimer. Men når vi står overfor en slik frykt, ønsker ikke Herren at vi skal trekke oss tilbake, men heller med frimodighet la hans kjærlighets lys skinne for dem som er i mørke, *på tross av vår frykt*. La meg erklære høylydt: «*For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod, men mot makter og åndskrefter, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.*» (Ef. 6:12.) Med andre ord: *Muslimene er ikke fienden!* Denne boken handler ikke om muslimer – den handler om Islam. Den handler om onde åndelige makter og forførende læresetninger som holder folk i fangenskap. På tross av det faktum at jeg sier at muslimene følger en «antikristelig» religion, ønsker jeg å gjøre det klart: som Kristi etterfølgere må vi aldri se på en muslim som en fiende, men som et menneske skapt i Guds bilde – *akkurat som oss*.

Når det kommer til saken er dette kanskje en av de tingene som overrasker mange fra Vesten når de lærer muslimer å kjenne. I stedet for å møte et trangsynt, sint folkeslag, blir mange forbløffet når de oppdager at de fleste muslimer er som folk flest. Jeg har møtt mange veldig varme, snille og veldig intelligente muslimer. Og grunnen til at de ser ut som oss, er at de *er* som oss. Flertallet av muslimene du møter ønsker oppriktig å leve et godt liv for Gud, og gjøre det som behager Ham. Derfor burde vi se på de fleste muslimer som ekte Guds-søkere.

Finn havet i hver eneste dråpe

Jalal al Din al Rumi var en av Islams største mystikere. Han praktiserte en mystisk form for Islam kjent som Sufisme. Rumi omtalte ofte Gud som «den Elskede» eller «Vennen.» Sufister, slik som Rumi, la også større vekt på Jesus som et forbilde for livet enn andre muslimer. Man har ikke lest mange av Rumis skrifter før man føler at han ikke var langt fra å være en kristen. Det er minst ett sitat av Rumi som jeg virkelig har lært å sette pris på. Rumi sa: «En dag gikk jeg omkring for å finne «Vennens» gjenskinn i mennesker, slik at jeg kunne gjenkjenne havet i hver dråpe.» Rumi forsøkte å se Gud i hele Hans skaperverk, og spesielt i hver eneste av Hans skapninger. Du vil kanskje si at man ikke kan finne godhet og lys i Antikrists religion. Men tro det eller ikke, det kan du. Og her er grunnen: Islam er skapt av muslimer, og muslimer er mennesker som er skapt i Guds bilde. Mange av dem søker oppriktig etter Gud, og kristne har ting å lære av dem. Og hvis det er tilfelle med et antikristelig religiøst system som ikke fører noe sted, hvor mye mer kan vi da ikke finne i dets tilhengere, som alle er Guds skapninger! Mens den naturlige tendensen er at våre hjerter snører seg sammen i frykt, ønsker Herren i stedet at vi møter muslimer med en holdning som viser tillit og ydmykhet, som ikke ser en «annen,» men i stedet en annen av Guds skapninger. Denne holdningen av ydmykhet, frimodighet og tillit er det Gud ønsker for sitt folk hele tiden, men spesielt i de siste dager. *Han ønsker at vi skal være seierherrer.*

Seierherrer

En seierherre er en som ikke tillater frykten å overvinne ham eller henne, men i stedet overvinner frykten med kjærlighet. En seierherre tillater ikke hatet å overvinne ham eller henne, men overvinner i stedet hatet med forsoning. Det var en mann som i en slik ånd rakte ut hånden til muslimer. Han gjorde

de det i den mørkeste tiden av den kristne historien. Forholdet mellom Islam og Kristendommen var på den tiden kanskje sammenlignbar med dagens atmosfære. Det var under det tredje Store Korstog at Frans av Assisi bestemte seg for å gå ut og forkynne Evangeliet til muslimer. Den ånd som Frans viste er et mektig forbilde for Kristuslikhet i dagens kristne misjon blant muslimer.

Historien til Frans

I 1291 e.Kr. reiste Frans av Assisi og tolv av hans ordensbrødre sammen med korsfarerhæren til frontlinjen i krigen mellom korsfarerne og de muslimske sarasenerne til sultan al-Kaamil i Egypt.² Frans og vennene hans slo leir inne i korsfarernes leir, da hæren forberedte en beleiring av havnebyen Damietta. Frans forkynnte evangeliet blant korsfarerne og mange av dem som ble truffet av Frans' budskap la ned våpnene og la seg til Fransiskanerordenen. Frans' tilnærming gikk ut på at man aldri skulle gjøre forskjell på folk når man forkynnte evangeliet. Han forkynnte på samme måte for de «kristne» korsfarerne som han gjorde det til de muslimske sarasenerne. Frans fulgte Jesus helt inn i leiren til sultanen, som var leder for de muslimske troppene. Blant de kristne ble sultan Al-Kaamil betraktet som et brutalt dyr. Men Frans fant en mann som var vennlig, oppriktig, veldig åpen og en som ærlig søkte Gud.

Frans og hans nære venn Illuminato gikk direkte inn i «fiendens» leir. Frans ble umiddelbart tatt til fange, og til å begynne med mishandlet, av de muslimske soldatene. Frans forlangte å få treffe sultanen for å kunne forkynne evangeliet for ham. Frans hilste sultanen med et «måtte Gud gi deg fred.» Ironisk nok hadde Frans selv tenkt ut denne hilsenen, som tilfeldigvis samsvarte med standardhilsenen som ble brukt av muslimer: *As-salamu Alaikum* (Fred være med deg.)

I sin vidunderlige bok, *Å føre fred mot Islam (Waging Peace on Islam)*, går Christine Mallouhi gjennom de forskjellige historier og legender som omgir dette møtet mellom Frans og Kaamil. Selv om det finnes flere forskjellige fortellinger, er det noe vi kan vite for sikkert om dette møtet. Vi vet at Frans ble godt mottatt av sultanen. De fleste tradisjoner støtter beretningen om at Kaamil ble så forbløffet av Frans, at han inviterte ham til å bli i en lengre periode sammen med muslimene. Historien viser også at Frans aksepterte invitasjonen. Vi vet til og med at sultanen ga Frans og hans menn en skriftlig tillatelse til fritt å forkynne evangeliet i muslimske land.

Men hva skjedde egentlig med de to mennene som et resultat av deres møte? Basert på intervjuer av broder Illuminato, siteres det at sultanen sa til Frans: «Jeg tror at din tro er god og sann,» og da de skiltes, ba han Frans om å be for ham at han skulle finne den rette vei. Om sultanen omvendte seg eller ikke er ikke avklart, men selv de muslimske beretningene nevner at Kaamil virkelig var forandret etter møtet med Frans. Men her kommer den interessante delen, som også er til lærdom for oss. Frans forandret seg også. Frans ble så berørt av muslimene at da han returnerte hjem til Europa, tok han til seg noen elementer av muslimsk praksis i sitt religiøse liv. For eksempel kan vi nevne at i samsvar med muslimenes kall til å be fem ganger om dagen, erklærte Frans til de overordnede i Fransiskanerordenen at de skulle «kunngjøre og forkynne til hele folket ... fortell dem om Hans herlighet, slik at hver gang klokken kimer skal lovprisning og takk bli gitt til den Allmektige Gud av alle mennesker over hele jorden.» Det sies også at Frans begynte å bøye hodet ned til marken, slik muslimer gjør når de ber. Han skrev til ledelsen i ordenen: «Ved lyden av hans navn skal dere falle til jorden og beundre Ham med frykt og beven. Lytt med begge ørene og adlyd Guds Sønn. Dette er selve grunnen til at Han har sendt dere ut over hele verden, slik at dere kan bære vitnesbyrd om Hans budskap gjennom ord og gjerning og overbevi-

se alle at det ikke finnes noen Allmektig Gud foruten Ham.» Denne siste delen er forresten veldig lik den muslimske trosbekjennelsen: «Det finnes ingen gud foruten Gud [Allah].»

I den siste vurderingen finner vi altså at både sultanen og Frans ble forandret som et resultat av møtet dem imellom. Grunnen til dette er at i ethvert møte med mennesker hadde ikke Frans som eneste mål å omvende «den andre,» men også seg selv. Frans så ikke den største fienden i andre, men i stedet i sitt eget «selv.»

Hensikten med å peke på denne fortellingen om Frans er at vi i dag, som den gangen, lever i en tid da muslimsk/kristne spenninger, misforståelser og frykt er sterk. Hvor mye mer vil ikke slike følelser nå sin fulle høyde i de siste dager? Frans er et vidunderlig forbilde for oss i måten å nå ut til muslimer på. Han kom til muslimene med tillit, uten frykt, men allikevel ydmyk, åpen for å lære og med en ånd av absolutt fred. Frans gikk ikke til den antikristelige/vantro fienden med en ånd av fordommer, men ganske enkelt til et folk som var i behov for Jesus. På samme måte gikk ikke Frans ut for å forsvare evangeliet, men for å dø for det. Det temaet vil vi diskutere i neste kapittel.

Personlige fordeler

Mens den viktigste hensikten med evangelisering er å tilby budskapet om frelse og liv i overflod til våre muslimske brødre og søstre, finnes det også noen ganske sterke fordeler for oss når vi går ut til muslimene. Uansett hvor moden man er som kristen, vil alle som går inn i en dyp, religiøs dialog med muslimer bli utfordret. Du skjønner, de fleste muslimer tilbringer mye tid på å øve seg opp i å diskutere med kristne. Til slutt vil du oppdage at dine innerste trossan-

nheter blir utfordret. Men de gode nyhetene er at gjennom utfordringer blir vi styrket. Mine personlige møter med muslimer har gitt en enorm vekst i det som har med min personlige åpenbaring og forståelse av min egen tro å gjøre. Jeg har aldri meditert mer over inkarnasjonens under, treenigheten eller korset, enn jeg har i de periodene jeg har vært engasjert med muslimer som står voldsomt imot nettopp disse doktrinene. Er det derfor overraskende at mange av dem som har gått ut til muslimer har vandret i en mektig åpenbaring av nettopp de elementene som Islam fornekter. Et vidunderlig eksempel er Samuel Zwemer. Zwemer var en foregangsmann i misjon til muslimer. Han levde rundt forrige århundreskifte. En av Zwemers bøker, *The Glory of the Cross, (Korsets herlighet)*, er en klassiker som burde leses av alle kristne. Tittelen sier egentlig alt – som et resultat av sitt møte med muslimer, vandret Zwemer i en dyp åpenbaring av Korsets herlighet. Og slik vil det også være med oss. Når vi møter muslimer, er det ikke bare for å presentere dem for den virkelige Jesus, slik at de kan bli omvendt, men likeså mye for at vi også skal leve i en vedvarende og uavbrutt tilstand av «omvendelse» og forvandling.

Kapittel 23

Forberedelse til martyriet

Å bli en del av den forfulgte kristne verden

Selv om de fleste av oss i Vesten ikke lever i et miljø der martyriet er en reell trussel eller virkelighet, tror jeg det er veldig viktig for oss alle å være i kontakt med våre brødre og søstre som lever under dette. I dag er det mange land i verden der forfølgelse og martyrdød er vanlig. Jeg tror vi alle kan ta praktiske steg for å koble våre hjerter til dem som lever i frontlinjen av krigen. Det er sikkert at den kristne kirke på jorden fortsatt trenger å strebe etter å bygge sterkere bånd av enhet, felles støtte og kontakt. Og vi i Vesten, som «bor trygt på kystene,» kan sannelig dra fordel av å koble oss nærmere på den virkeligheten våre trossøsken lever under litt oftere.

Jesus lærte oss prinsippet om at «der skatten din er, vil også hjertet ditt være» (Matt. 6:21). Vår «skatt» kan defineres som mer enn våre penger. I tillegg til vår økonomi er vår tid og våre krefter også en del av vår skatt. Hvis vi ønsker å bygge hjerte til hjerte relasjoner med dem som bor i land med

forfølgelse, da er det noen enkle ting vi kan gjøre. Til å begynne med kan vi selvfølgelig få vite hvem de er og hvor de er, deretter kan vi regelmessig begynne å be for dem. Hvis du er leder eller pastor, da oppmuntrer jeg deg til å sette av en kort stund i hver gudstjeneste til å be for de forfulgte brødre og søstre rundt om i verden. Ved å gjøre dette, vil du gjøre det lettere å utvikle bånd mellom hele forsamlingen og den forfulgte kirke. Dette er en god kontakt med virkeligheten for de av oss som lever i Vesten i en tilstand av komfort og trygghet.

For det andre kan vi begynne å utvikle relasjoner med virkelige mennesker som lever under trussel av forfølgelse. Å skrive brev, eposter eller til og med besøk er enkle måter å knytte bånd og bygge gjensidig støtte på. Din familie kan utveksle brev og barna kan lage tegninger og små gaver til hverandre, og lignende ting. Som familie kan dere regelmessig be sammen for deres venner i Pakistan, Kina, Irak eller hvor de nå måtte befinne seg.

Og sist men ikke minst kan dere selvfølgelig sende penger. Ikke føl at dere nødvendigvis må sende store beløp, men velg ganske enkelt et beløp, sett det tilside hver måned, og send det når du føler deg ledet til å gi. Selv om du sender bare fem dollar i måneden vil du så en sæd og bygge en bro.

Hvordan kan du bli kjent med den forfulgte kirke? For det første finnes det forskjellige organisasjoner over hele verden som direkte tjener den forfulgte kirke. Hver enkelt tjeneste har sin spesielle fokus. Jeg vil bare nevne fire veldig gode organisasjoner: *Voice of the Martyrs* (*Martyrenes røst. Ingen kjent norsk avdeling* o.a.) på <http://www.persecution.com>, *Operation Nehemiah* på <http://www.operationnehemiah.org>, *Barnabas Fund* på <http://www.barnabasfund.org>, og *Open Doors* på www.opendoorsusa.org, (*Åpne Dører* på <http://www.opendoors.no> o.a.)

Hver av disse har nyhetsbrev som gir oppdateringer om aktuelle begivenheter, i tillegg til bønnetema og praktiske måter å støtte deres arbeid på. De har også epost-rapporter som de sender ut med bønnebegjær og daglige oppdateringer. Kontakt en av disse organisasjonene og be dem om å hjelpe deg til å etablere en kontakt, slik vi har diskutert over.

Å forberede seg på martyriet er ikke valgfritt

Å tenke på martyriet er ikke bare for dem som bor under fjerne himmelstrøk. Alle som bekjenner kristennavnet burde forberede sitt hjerte på et mulig martyrium. Dette er ikke en valgfri forberedelse kun for kristne som bor i land i den Tredje Verden, eller de som lever i bestemte perioder av verdenshistorien. Å forberede seg på martyriet har alltid vært en del av hva det innebærer å være en sann kristen. Kristendommen er den eneste religionen med en mann som ble torturert og drept offentlig som sitt høyeste eksempel. Som kristne er vi hans etterfølgere. Men begrepet martyrium er i hovedsak fremmed for de fleste av oss i vår vestlige, kristne kultur. Men i mange deler av dagens verden, slik som i Kina, Pakistan eller Midtøsten, er alle som velger å følge Jesus klar over at de sier ja til en mulig martyrdød. Dette var også tilfellet for kristne i de tre første århundrene av kirkehistorien. Forfølgelser og martyrdød var vanlig, spesielt blant dem som hadde tatt på seg lederoppgaver.

Martyriet og mirakler

Men under den første menighets tidsalder og etter at kommunistene tok over i Kina, da martyrdøden var utbredt, har kirken vokst og trivdes. Kirken ikke bare vokser i en slik atmosfære, men den erfarer også den største grad av åndelig kraft. Mirakler, profetier, englebesøk, syner, dette er erfaringer som vil

leser om og som er vanlige i en atmosfære med sterk forfølgelse. Derfor er det ikke overraskende når Bibelen forteller at det også vil være slik i de siste dager, når forfølgelsen når sitt høydepunkt over hele verden. Da skal den levende Guds menighet erfare den samme åndelige kraft:

I de siste dager skal det skje, sier Gud, at jeg øser ut min Ånd over alle mennesker. Deres sønner og døtre skal profetere, de unge skal se syn, og de gamle skal drømme drømmer. Selv over mine slaver og slavekvinner vil jeg i de dager øse ut min Ånd, og de skal tale profetisk. Jeg setter varsler oppe på himmelen og tegn nede på jorden, blod og ild og røykskyer. Solen skal forvandles til mørke og månen til blod før Herrens dag kommer, den store og strålende. (Apg. 2:17-20)

Bibelen gjør det klart, at de siste dager vil være en tidsepoke som ikke bare er preget av alvorlig forfølgelse og martyrium, men kanskje også den største grad av felles salvelse av den Hellige Ånd til mirakler og demonstrasjoner av Guds kraft. Gud vil vise mektige tegn og under, ikke bare i himmelen, men også «nede på jorden.» I løpet av de siste dager vil kirken samtidig både skinne på sitt sterkeste og oppleve sitt mørkeste nederlag.

Seire ved å bli beseiret

I Daniels bok og Åpenbaringsboken ser vi det tydeligste uttrykk for dette paradokset. Da Herren åpenbarte bilder av de siste dager til Daniel, ble han fullstendig forvirret og helt knust. Daniel sa faktisk at han ble syk i flere dager etter å ha hatt disse synene. Hva var det Daniel så? Da Herren besøkte Daniel med syner om de siste dager, så han korsets mysterium og paradoks i menighetens liv. Daniel så hvilke midler de siste dagers kirke skulle seire over Satan og hans horder med, og tilslutt få sin belønning – Guds rike:

Jeg så på mens dette hornet [Antikrist] *førte krig mot de hellige og vant over dem*, inntil den gamle av dager kom. Da fikk Den høyestes hellige sin rett, og tiden kom da de hellige tok over riket. Dette sa han: «Det fjerde dyret betyr at det skal komme et fjerde rike på jorden, et som er forskjellig fra alle de andre rikene. Det skal sluke hele jorden, trække den ned og knuse den. De ti hornene betyr at det skal stå fram ti konger fra dette riket. Og etter dem skal det stå fram enda en konge, som er forskjellig fra de andre. Han skal tvinge under seg tre konger. *Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige*. Han skal bestemme seg for å forandre tider og lover, og *de hellige skal overgis i hans hånd én tid, tider og en halv tid*. Da skal retten bli satt. Herskermakten skal tas fra ham, bli ødelagt og gå under for alltid. *Riket, herredømmet og makten over rikene under himmelen skal bli gitt til folket av Den høyestes hellige*. Riket deres skal være et evig rike, og alle herskermakter skal tjene og lyde dem.» Her slutter fortellingen. Jeg, Daniel, ble skrekkslagen av tankene mine, og ansiktet mitt bleknet. Men jeg gjemte alt dette i mitt hjerte. (Dan. 7:21-28, min kursiv)

Dette avsnittet er gjengitt i Åpenbaringsboken:

Dyret fikk en munn som talte store og spottende ord, og det fikk makt til å holde på i 42 måneder. Det åpnet munnen for å spotte Gud og begynte å håne hans navn og hans bolig og dem som bor i himmelen. *Det fikk også lov til å føre krig mot de hellige og vinne over dem*, og det fikk makt over alle stammer og folk, tungemål og nasjoner. Og alle som bor på jorden, skal tilbe dyret, hver den som fra verdens grunnvoll ble lagt, ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som ble slaktet. *Den som har ører, hør! Den som skal i fangenskap, må gå i fangenskap. Den som skal drepes med sverd, må dø for sverd. Her gjelder det at de hellige har utholdenhet og tro.* (Åp. 13:5-10, min kursiv)

På slutten av denne tidsalder vil Antikrist «vinne over» de hellige. De vil falle for sverdet. Antikrists hærer vil ta de hellige til fange og mengder vil bli martyrer. Åpenbaringsboken sier at de som kommer seg gjennom trengselstiden vil være en stor skare

Deretter så jeg *en skare så stor at ingen kunne telle den, av alle nasjoner og stammer, folk og tungemål*. De sto foran tronen og Lammet, kledd i hvite kapper, med palmegreiner i hendene. Og de ropte med høy røst: Seieren kommer fra vår Gud, han som sitter på tronen, og fra Lammet ... En av de eldste tok da ordet ... : «*Dette er de som kommer ut av den store trengsel*, de har vasket sine kapper og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor står de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem. De skal ikke lenger sulte eller tørste, solen skal ikke falle på dem, og ingen brennende hete.» (Åp. 7:9-16, min kursiv)

I disse versene ser vi mønsteret som beskriver de siste dagers kirke. Det er korsets paradoks: på samme måte som sin Herre og Mester er det de som har lidt nederlag og er overvunnet *som er de faktiske vinnerne*. Mens de som er i Antikrists hær vil tro at de oppnår seier ved å vinne både fysisk og militært over de som taler ondt om dem, er det de siste som vil vinne, de første vil gå i sin egen snare. Ved Guds visdom er det i stedet de som ser ut til å bli ydmyket, slått ned og overvunnet som knuser Satan under sine føtter (Rom. 16:20), akkurat slik det skjedde på Korset. Men hvordan overvinner de ham? «De har seiret over ham ved Lammets blod og ved det ordet de vitnet, og de hadde ikke livet så kjært at de ikke ville gå i døden» (Åp. 12:11).

Overvinnerne vil feste sitt blikk på Jesus, som ikke bare er troens opphavsmann og fullender (Hebr. 12:2), men også vårt forbilde. Jesus har satt standarden. Martyriet for dem som har valgt å følge Jesus fyller sidene til Kristendommens historiebøker. Kirkehistorikere hevder at alle unntatt én av apostlene døde martyrdøden for å ha forkynt det kristne budskapet.

Martyrene stefanus og andreas

Hvis du har lest Apostlenes Gjerninger, da har du lest historien om Stefanus, en av de første lederne i kirken. Stefanus var slik som de troende i de siste dager vil være, «Stefanus var full av nåde og kraft og gjorde store under og tegn blant folket» (Apg. 6:8). Og på samme måte som sin Herre, ba Stefanus for sine mordere. «Mens de steinet Stefanus, ba han og sa: «Herre Jesus, ta imot min ånd.» Så falt han på kne og ropte høyt: «Herre, tilregn dem ikke denne synden!» Med disse ordene sovnet han inn» (Apg. 7:59-60).

Stefanus var bare en vanlig fyr, men han var en overvinner. Mens Jesus er vårt ypperste eksempel, er Stefanus et bevis på at det er mulig for oss alle å bli overvinnere også.

Andreas var Peters bror og en av de tolv apostlene. Andreas døde også martyrdøden. Beretningen om hans død er nedtegnet i kirkehistorien. Jeg har aldri vært i stand til å lese historien om Andreas' død uten å gråte.

Peters bror ble korsfestet av Aegeas, en romersk guvernør i byen Sebastopolis. Andreas hadde ført så mange til tro på Kristus at guvernøren kom til provinsen for å tvinge de nye kristne til å ofre til avgudene og avsi seg troen. Andreas utfordret Aegeas opp i ansiktet, ba ham om å avsi seg sine falske guder og avguder, og erklærte at gudene og avgudene til romerne ikke var guder, men djevler og menneskehetens fiender. I raseri befalte Aegeas at Andreas ikke skulle undervise og forkynne, og advarte ham at hvis han ikke adlød ville han bli spikret til et kors. Andreas svarte: «Jeg ville ikke forkynne korsets ære og herlighet, hvis jeg fryktet døden på korset.» Han ble dømt øyeblikkelig. Da Andreas ble ført til sitt rettersted så han korset på avstand og ropte: «O kors, du er høyst velkommen og savnet! Med et villig sinn, med glede og lyst kommer jeg til deg, jeg en elev av Ham som hang på deg: fordi jeg alltid har elsket deg og har lengtet etter å omfavne deg.»¹

Hver gang jeg leser dette ber jeg om at jeg, hvis og når mine ene anledning melder seg, på samme måte må eie en slik villig ånd. Det er klart at Andreas faktisk hadde ventet på og sett frem til dette øyeblikket. Andreas hadde ikke oversett muligheten for martyriet før det var over ham, han hadde faktisk meditert over tanken. Kirkehistorien forteller talløse historier om dem som døde en ærefull død i Guds nåde. Jeg oppmuntrer deg til å lese slike historier fra tid til annen og snakke med Herren om dine følelser som gjelder martyriet. Mange slike beretninger er tilgjengelige i bøker som *Foxe's Book of Martyrs* (*Martyrenes bok av John Foxe*) og den mer moderne *Jesus Freaks* utgitt av Voice of the Martyrs (av DC Talk og Martyrenes røst, Tanum forlag o.a.).

Er martyriet ærefullt? En omfavnelser av korsets vanære

Mens det på den ene siden er oppmuntrende å høre historier om dem som døde med et slikt mot og en slik nådens ånd, tilsynelatende uten frykt og i noen tilfeller uten smerte, tror jeg personlig at ikke all martyrdød er slik. Selv om vi liker å lese tapre historier om martyrer opp gjennom kirkehistorien, tror jeg ikke at all martyrdød er ærefull eller herlig. Virkeligheten er sjelden som beskrevet i disse bøkene. Mine tanker glimter tilbake til Kim Sun-ils nylige martyrdød, en koreansk kristen som ble halshogd av muslimske ekstremister i Irak. Rapporten forteller at Kim Sun-il døde fordi han aktivt delte sin kristne tro med irakere.

Kim Sun-il hadde alltid drømt om å bringe evangeliet til muslimer. Av den grunn lærte han seg arabisk og jobbet som tolk i Irak. Hele tiden delte han det evangeliske budskapet med dem han møtte. Etter Kims død, kom den gruppen som tok på seg ansvaret, Tawhid wa al-Jihad, med følgende uttalelse på sin nettside: «Vi har drept en vantro som prøvde å spre Kristendommen i Irak ... denne vantro studerte teologi og forberedte seg på å bli

misjonær i den muslimske verden.»² Mens de fleste muligens antok at Kim kun var nok en politisk henrettelse, sa de som drepte ham at det var fordi han talte om Jesus til det irakiske folk.

Selv om Kim åpenbart hadde hørt Guds kall over sitt liv og i flere år hadde forberedt seg, brøt han helt sammen da han befant seg i hendene på de onde mennene som ønsket å drepe ham. Han gråt og ba for sitt liv. Opptak av dette ble spilt i nyhetssendinger over hele verden. Tre dager senere ble han halshogd og videoopptaket ble sendt til nyhetsmedia over hele verden. De som så opptaket sa at Kim ikke gråt eller tagg for sitt liv da hans kidnappere leste opp sitt budskap for hele verden og deretter halshogget ham. I stedet døde Kim med en fast beslutning og uten noen protester – med stort mot.

Hvorfor gjenforteller jeg denne forferdelige begivenheten? Fordi det er virkeligheten. Da Kim døde, så det ut til at han ved Guds nåde hadde akseptert sin skjebne og møtte den med styrke og mot, selv om virkeligheten var at han få dager før han døde gråt og tagg for sitt liv. Og den nakne sannhet er at de fleste av oss sannsynligvis ville gjøre det samme.

Når vi forbereder våre hjerter på martyriet tror jeg det er viktig at vi kvitter oss med våre falske oppfatninger om at martyriet er en rent tapper, herlig og ærerik begivenhet som vi leser på sidene i noen kristne historiebøker. Vi trenger å huske på det viktige faktum at martyriet har som hensikt å la martyren ta seg godt ut. Martyriet handler ikke om den kristnes ære, men om Guds herlighet.

Jeg ønsker å være veldig rett på sak et lite øyeblikk. Poenget jeg prøver å overbringe er at jeg mistenker at vi kristne – og da spesielt menn – kan ha et heller macho eller idealistisk bilde av martyriet i våre tanker. Jeg frykter at

mange unge menn i dagens kirke har en tendens til å tenke på martyriet som et middel til i hovedsak å «ta seg flott ut.» Vi forestiller oss hvordan vi vil bli husket hvis vi skulle dø som martyrer. Det er slik vi kan oppnå status som en kristen legende.

Men hvis martyriet er en identifikasjon med vår Herres død – Jesu død på Korset, er ikke martyrdøden også en skambelagt hendelse? Er ikke martyriet bare begrenset til en rask død? Eller er store lidelser, tortur og total ydmykelse også en del av martyriet? Hva var det Jesus gikk igjennom? Jesus utholdt ikke bare smerte, men også stor skam og ydmykelse under rettergangen og korsfestelsen. Og ikke bare skam og ydmykelse, men den ytterste fortvilelse grep hans sjel til han faktisk begynte å svette blod. Jeg tenker på alle historiene som kom fra Irak etter at krigen var slutt. Jeg hørte historier om mennesker som ble gitt valget mellom å tilstå en forbrytelse de aldri hadde begått eller å se på at medlemmer av deres familier ble utsatt for voldtekt, tortur og drap.

Hva om du ble gitt valget mellom å frasi deg Jesus eller å se dine barn bli misbrukt og sakte torturert til døde? Hva ville du velge? Jeg forstår at det er et mareritt bare å tenke på noe slikt. Tilgi meg for å ha gått så langt, men dette er et poeng som trenger å bli påpekt. Martyriet er ikke macho. Martyriet er ikke ærefullt. Martyriet er ikke bare å holde ut en masse smerte. Martyriet betyr også en uverdigg død. Martyriet er den ytterste forlegenhet, skam, forvirring og fortvilelse hinsides det de fleste av oss har opplevd. For meg personlig tar det ikke lang tid før selv de minste av vanskelige omstendigheter i mitt liv får meg til å klage til Gud og overgir meg til syndige holdninger. Så hvordan forbereder man sitt hjerte på martyriet? Vi begynner i dag. Martyriet er ikke en engangsbegivenhet. Martyriet er å identifisere seg med Jesus på Korset. Å ta opp vårt kors er ment å være en *daglig øvelse*. «*Så sa han til alle: Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg*» (Luk. 9:23).

Er det dette vi har meldt oss på til? En livslang øvelse i å dø daglig for oss selv, leve til Guds ære og ikke for vår egen? Vi må ikke forvente at vi kan vandre på våre egne veier i dag og i tillegg dø for Gud i morgen. Martyriet er noe vi må begynne å leve ut nå. *«Den som seirer, vil jeg la sitte sammen med meg på min trone, slik jeg selv har seiret og satt meg med min Far på hans trone. Den som har ører, hør hva Ånden sier til menighetene!»* (Åp. 3:21-22).

Appendiks A

Vær åpen for bibelsk eskatologi

I denne delen blir dette diskutert: Hvorfor studere endetidslære (eskatologi)? Men før vi tar for oss dette spørsmålet, ønsker jeg å ta tak i noen av grunnene til at folk *ikke* studerer eskatologi.

Grunner til at folk ikke studerer eskatologi

Grunn nr. 1.: Folk som studerer eskatologi er snåle.

Jeg vet ikke hvordan det er med deg, men jeg tror at en av grunnene til at mange ikke studerer eskatologi, er at mange av de menneskene jeg kjenner som studerer eskatologi virker snåle. Har du personlig lagt merke til dette? Opp gjennom årene har jeg vært med i flere «bibelgrupper,» i hovedsak små ukentlige samlinger av kristne som vanligvis møtes i hjemmene for fellesskap og gjensidig oppbyggelse. Og det virker som om det aldri slår feil – det er alltid én person i hver gruppe som er oppslukt av endetiden. Uansett hva diskusjonen dreier seg om, ser det ut som de alltid ønsker å snakke om endetiden.

Det kan være en sann festbrems. Det kan få folk til virkelig å føle seg utilpass. Har du opplevd dette? En del av min frykt for å skrive denne boken var at jeg ikke ønsket å bli sett på som «en av dem.» Kanskje har du det som meg, du ønsker heller ikke å bli betraktet som en småling, og har av den grunn skygget unna studier av endetiden. Det er helt forståelig. Men får jeg lov til å forsikre deg om noe? De menneskene vi snakker om var litt annerledes *før* de begynte å studere eskatologi, var de ikke? Eskatologien er ikke ansvarlig for at en person er rar eller har dårlige sosiale evner. Hvis du er av en mennesketype som ikke støter mennesker fra deg nå, vil du heller ikke støte mennesker fra deg etter at du er blitt kjent med eskatologien. Og i tillegg, hva andre mennesker mener om en bør ihvertfall ikke være noe grunnlag å ta beslutninger på. (Ord. 29:25). Paulus sa en gang at hvis hans handlinger og oppførsel var motivert av en frykt for hva andre mennesker tenkte om ham, da var han ikke lenger en Kristi tjener (Gal. 1:10). Jeg håper at vi er enige på dette punktet.

Grunn nr. 2.: Eskatologi er umulig å forstå.

En annen grunn til at mennesker ikke studerer eskatologi, er at de føler det er så forvirrende eller umulig å forstå, så hvorfor bry seg? La meg ubetinget si det veldig tydelig, at den antagelsen er ren løgn. Jeg er enig i at eskatologiens verden kan være forvirrende. Men det har egentlig blitt sånn på grunn av støy fra mennesker som ikke liker det Bibelen klart og tydelig sier om disse begivenhetene, og derfor prøver å klemme ut tolkningsmetoder for å komme seg unna de tydelige ordene. Men den spekulative teologiske ordforvrengningen i slike teologiske systemer er åpenbar for alle som prøver å følge slike fornuftsresonnementer. Det finnes flere veldig forskjellige perspektiver på endetiden. Noen har et heller allegorisk eller symbolsk syn på de eskatologiske delene (og noen ganger hele bøker!) av Skriften, mens andre prøver ganske enkelt å forstå Bibelen slik den står. Dette betyr, at hvis vi leser deler av Bibelen som er, la oss

si, historiske beretninger, så leser vi det som det. Er det lyrikk, leser vi det som lyrikk. Er det en lignelse, leser vi det som en lignelse. Men er det historie leser vi det ikke som allegori. Dette er bare sunn fornuft. Boken du har i hendene er ikke allegorisk. Det kreves ikke en teolog for å forklare deg dette. Gud har ikke satt informasjon inn i Bibelen som det er umulig å forstå. Ja, noe er vanskelig å forstå, men at det er vanskelig må ikke være en unnskyldning for å unngå å prøve. Med litt flittig lesning og en bønnens holdning (mer om det senere), vil Skriften bli åpnet opp for deg, og selv de mest komplekse tema vil bli helt forståelige.

Grunn nr. 3.: Eskatologi er irrelevant, det finnes langt mer relevante emner å prøve seg på.

Noen mennesker føler at det finnes mer aktuelle saker å prøve seg på enn å studere eskatologi. De synes at vi skulle betjene behovene til menneskene rundt oss i stedet for å stirre opp i skyene, dvele ved fremtidige begivenheter som alltid ligger i horisonten. Noen vil si at evangeliets budskap handler om frelsens gode nyheter, ikke om dårlige nyheter som Antikrist, falske profeter, forfølgelser og så videre. Igjen må jeg si at jeg virkelig forstår slike følelser. Men hvis vi koker ned «bibelsk eskatologi» til sin enkleste form, sitter vi i hovedsak igjen med studien om Jesu gjenkomst. Studien om slike merkelige og skremmende begrep som Antikrist og den Falske Profeten er ikke de primære grunnene til å studere eskatologi. Men det handler om noen av de tegnene som tilfeldigvis kommer før det som er det sanne fokus i en sunn eskatologi, nemlig, «Kongen vender tilbake.» Selv om Jesus og apostlene brukte masser av tid på å snakke om hverdagslige emner som sunne relasjoner, takknemlighet, tungetale og valg av diakoner osv., kan det ikke nektes for at eskatologien sto veldig tydelig frem i deres forkynnelse og undervisning. Og disse mennene levde to tusen år forut for vår tid. Jeg husker en viss forkynner som kom med

en dum, men allikevel veldig sann kommentar, at vi er nærmere de siste dager nå enn noen annen gang i historien. Hvis da Jesus og apostlene ikke opplevde at eskatologi var uaktuell for to tusen år siden, hvorfor skulle vi mene noe annet i dag? Hvis de gjorde disse fjerne, fremtidige begivenhetene til en integrert del av sin forkynnelse, hvorfor skal vi unnlate å gjøre det samme? Hva var de de forsto som vi kan ha oversett?

Positive grunner til å studere eskatologi

Grunn nr. 1.: Endetidslære og forkynnelse om helvetes ild
frelste meg.

Den første boken jeg noensinne leste var av John Walvoord, en fremtredende endetidslærer. Jeg kan ikke helt huske hva som motiverte meg til å kjøpe boken. Av en eller annen grunn er mange ikke-kristne mennesker fascinert av eskatologi, og jeg var en av dem. Da jeg ga mitt liv til Herren noen få måneder senere, var det de versene som inneholdt eskatologi/Guds vrede som talte sterkest til meg og la en ny tyngde til mine tanker da jeg tok den viktigste av alle beslutninger: å omvende meg fra mine tidligere livsmønster og tankemønster, og i bytte få noe langt bedre å leve for. De versene som påvirket meg til å ta dette valget, var ikke de versene de fleste kristne i dag ville bruke når de i respekt skal forsøke å dele evangeliets budskap med noen. I mange av dagens kristne miljøer er det slik at hvis en predikant sa noe som: «La dere frelse fra denne vrang slekt!» (Apg. 2:40, NBS 1978), ville han bli sett på som en radikal eller gammeldags helvetespredikant. Det jeg prøver å si er at eskatologi er en del av evangeliets budskap. Det var en del av budskapet i det Nye Testamente og det burde være en del av evangeliebudskapet også i dag. Hvis det ikke virker «søkersensitivt» nok, hva så? Vi har vårt eksempel fra det Nye Te-

stamente. Mange pastorer trenger å spørre seg selv: Hvorfor har jeg kommet bort fra den nytestamentlige modellen? Tror vi som kristne at vi kan gjøre det bedre enn Johannes døperen, Jesus og apostlene? Så selv om jeg forstår at det er mengder av aktuelle tema å studere og forstå innenfor det som angår det normale, daglige, sunne kristenlivet – slik som relasjoner og givertjeneste og fellesskap og mye mer – så kan bibelsk sett eskatologien ikke utelates. Å fjerne eskatologien fra evangelisering eller disippelskap eller fra den vanlige dietten til de troende, er å utvanne det komplette nytestamentlige/apostoliske evangeliske budskapet. Videre vil jeg presentere enda seks viktige grunner til å omfavne en sunn bibelsk eskatologi.

Grunn nr. 2.: Vårt forbilde Jesus, studerte eskatologi. (Hva ville Jesus ha gjort?)

Dette kan høres for opplagt ut, men vær så snill å tenke på dette enkle faktum. Jesus studerte eskatologi. De eskatologiske delene av Skriften var selvfølgelig ikke det eneste av Skriften Jesus studerte, men uansett studerte han dem. Hvis du er en kristen, da har du bestemt deg for å bli en Jesu etterfølger (Matt. 28:19-20). I Evangeliene ser vi ofte at Jesus siterer fra de eskatologiske delene av Skriften. Det var tydelig at Jesus ikke bare kjente til de eskatologiske tekstene, men Han forsto dem også og tolket de rike profetiske betydningene av dem. I begynnelsen av sin jordiske tjeneste ser vi at Jesus står opp i synagogen for å lese fra profeten Jesajas bokrull:

Han kom også til Nasaret, hvor han var vokst opp, og på sabbaten gikk han inn i synagogen som han pleide. Da han reiste seg for å lese av Skriften, rakte de ham profeten Jesajas bok. Han åpnet bokrullen og fant det stedet der det står skrevet: Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet og blinde få

synet igjen, for å sette undertrykte fri og rope ut et nådens år fra Herren. Så rullet han bokrullen sammen, rakte den til tjeneren og satte seg. Alle i synagogen stirret spent på ham. Han begynte da med å si: «I dag er dette skriftordet blitt oppfylt mens dere hørte på.»¹ (Luk 4:16-21)

I et av sine siste budskap til disiplene besvarte Jesus et av spørsmålene deres: «Si oss: Når skal dette skje, og hva er tegnet på ditt komme og verdens ende?» (Matt. 24:3). Da han besvarte spørsmålene henviste Jesus direkte til Daniels bok, en av de mest gjennomgående eskatologiske bøker i Bibelen:

«Den ødeleggende styggedom», som profeten Daniel har talt om, skal da stå på det hellige sted – forstå det, den som leser! Når dere ser det, må de som er i Judea, flykte opp i fjellene. (Matt 24:15-16, NBS 1978)

I det samme kapittelet siterer også Jesus enda en gang fra Jesaja, og gir også henvisninger til profeten Jona. Mitt enkle poeng er at Jesus hadde grundig oversikt over de eskatologiske delene av Skriften. La meg gjenta mitt poeng: Jesus studerte eskatologi. Men mange av dagens troende overser av forskjellige grunner de eskatologiske delene av Skriften. Hvis vi ikke tror at vi på et vis er mer avansert eller mer i kontakt med virkeligheten enn Jesus, da må sannelig vi, som er hans etterfølgere, på samme måte som Ham søke etter å skaffe oss en grundig oversikt over bibelsk eskatologi.

Grunn nr. 3.: Gud har satt det i Bibelen.

Jeg ønsker ikke å lyde som en smarting nå, men jeg håper at styrken i dette argumentet er opplagt. Hvis den Hellige Ånd fant det passende å fylle Bibelens sider med en overflod (og jeg mener overflod) av henvisninger til de siste dager, hvorfor hopper da det store flertallet av kristne over disse delene av Skriften? Hvorfor har så mange kristne en tendens til å bli litt kyniske eller avvi-

sende når det gjelder, for eksempel Åpenbaringsboken? Selv om Gud aldri har sagt: «Du skal studere eskatologi,» kan han ha sagt det i kraft av det faktum at han gav eskatologien en slik fremtredende plass i Bibelen. Vi må spørre oss selv, «hvis Gud ikke ønsker at jeg skal studere og forstå dette stoffet, hvorfor er det da her?» Tenk over dette faktum: Over 25% av versene i Bibelen inneholder fremtidsrettet / profetisk innhold.² Hvis vi ser bort fra de 25 prosentene (selvfølgelig sammen med de beryktede og plagsomme åttetavlene), da kan vi skjære ned Bibelen ganske betraktelig. Men før vi gjør det, antar jeg at vi først må kaste ut verset som sier: «Hver bok i Skriften er innblåst av Gud og nyttig til opplæring, tilrettevisning, veiledning og oppdragelse i rettferd.» (2. Tim. 3:16). Unnskyld, jeg antar jeg allikevel prøvde å være en smarting ... jeg beklager.

Grunn nr. 4.: Dette stoffet er altfor alvorlig til ikke å bry seg om det.

Alle som har lest Åpenbaringsboken vet at de begivenhetene som mange av oss kan få oppleve er alvorlige. Først har du beskrivelsen av at en tredjedel av innbyggerne på jorden skal dø (Åp. 9:18). Vi leser om pest, kriger og jordskjelv (Åp. 6). Åpenbaringsboken inneholder det meste av det som er «dine verste mareritt». Men vi trenger ikke å lese mye i Åpenbaringsboken for å forstå hvor alvorlige disse begivenhetene er. Når vi leser det tjuelfjerde og tju-efemte kapittel i Matteusevangeliet, ser vi at Jesus kommer med en av de mest forferdelige og tragiske uttalelser i hele Skriften. Tenk et øyeblikk eller to over virkeligheten i, og vekten av det, som Jesus sier her:

Da skal de utlevere dere til forfølgelse og slå dere i hjel; ja, dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld. Da skal mange falle fra, og de skal angi hverandre og hate hverandre. Mange falske profeter skal stå fram og føre mange vill. Og

fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Men den som holder ut til enden, skal bli frelst. (Matt 24:9-13)

Hvis dette ikke gjør deg trist og skremmer deg, da kan jeg ganske enkelt ikke forholde meg til deg. Jeg er ganske trygg i Guds kjærlighet. Jeg har tillit til at Jesus døde for mine synder. Jeg har ingen tvil om at ingenting i universet kan skille meg fra Guds kjærlighet. Men jeg er også fullstendig klar over min synd. Jeg er klar over min tendens til å gli inn i en tilstand av selvbedrag som kan sammenlignes med å være beruset. Uttrykket sier ikke «mange skal slutte å gå i kirken,» men det sier: «mange skal falle fra troen,» og «kjærligheten skal bli kald hos de fleste.» Dette er helt skrekkelig. Dette er mennesker vi kjenner. Dette er mennesker vi har opplevd vakkert fellesskap med. Dette er våre brødre og søstre. Dette stoffet er virkelig, og det er dødsens alvorlig, og vi har ganske enkelt ikke råd til å overse det.

Grunn nr. 5.: Det kan godt være at vi vil leve og få oppleve disse begivenhetene

Dette punktet kan ikke understrekes nok. De begivenhetene Bibelen beskriver er virkelige. Mange av oss som leser dette materialet kan muligens leve når Jesus kommer tilbake. Du kan kanskje si at alle generasjoner har trodd at de var den siste generasjon. Mens mange vil argumentere med at den universelle følelsen av forventning om Jesu gjenkomst alltid har vært tilstede i kirken, vil jeg forkaste den forestillingen fullstendig. Det har selvfølgelig vært tallrike grupper, mange av dem perifere, som har forventet Jesu gjenkomst i sin generasjon, men langt flere hadde ikke denne forventningen om Jesu snarlige gjenkomst. Det kan faktisk føres et hederlig argument for at denne generasjonen er den første siden den apostoliske generasjon som har hatt et slikt universelt vitnesbyrd om at den siste tid er umiddelbart forestående. Når jeg hører noen som fremmer tanken at alle generasjoner i kirkehistorien har trodd at Jesus

ville komme tilbake i deres generasjon, lytter jeg for å høre hva de kommer til å unnskyldes seg og andre fra. Når dette poenget blir hevdet, skjer det alltid sammen med en bortforklaring av at man lever et liv som ikke forventer hans snarlige gjenkomst. På ny er spørsmålet vi alle trenger å stille oss selv, spesielt de som er ledere i kirken: Er dine holdninger i samsvar med den medlemmene av den første menighet hadde? Eller har vi adoptert en holdning som ligner mindre på det eksempel vi finner i det Nye Testamente, og mer på ånden i den tidsalder vi nå lever i?

Grunn nr. 6.: For å gi oss forståelse og forberede våre hjerter.

En av de primære grunnene til at vi alle trenger å gjøre læren om endetiden til en del av vår daglige åndelige diett, er at vi på den måten blir forberedt. Dette er ikke snakk om bare en fysisk forberedelse. Det handler ikke om lagring av matvarer eller å finne en trygg fluktrute fra hjemmet ditt og ut av byen (selv om det til en viss grad også kan være det). Men det er i hovedsak en åndelig forberedelse. Denne forberedelsen eller «å være rede» skjer av to grunner og begge er like viktige og må ikke overses.

Den første og viktigste grunnen er basert på den åndelige virkningen studiet av eskatologi har på hjertene våre. Disse åndelige virkningene påvirker våre handlinger og måten vi lever på. En av disse virkningene er et ønske om personlig hellighet (Hebr. 12:14). Når vi leser om de begivenheter som er beskrevet i Bibelen, og de forferdelige og skremmende hendelsene som skal skje, etterfulgt av Jesu herlige tilsynekomst på himmelen, opplever vi at vi går med et ønske om å kaste av oss all synd og fokusere på håpet om at vi en dag skal se Ham ansikt til ansikt. Det er virkelig slik at «enhver som har dette håp til ham, renser seg, slik Kristus er ren» (1. Joh. 3:3). Når vi leser beskrivelsen av

oss som Kristi brud, ønsker vi å rense oss og bevare vår dyd for vår fremtidige ektemann:

Kristus elsket kirken og ga seg selv for den, for å gjøre den hellig og rense den med badet i vann, i kraft av et ord. Slik ville han selv føre kirken fram for seg i herlighet, uten den minste flekk eller rynke. Hellig og uten feil skulle den være. (Ef. 5:25-27)

For jeg vokter dere med Guds brennende sjalusi. Jeg har lovet dere bort til Kristus, og bare til ham, for å føre dere til ham som en ren jomfru. (2. Kor. 11:2)

Vi vil også høyst sannsynlig utvikle en dyp trang til å be og evangelisere og kanskje plante menigheter. Vi kan oppdage et dypere behov for fellesskap med medtroende i Kristus (Hebr. 10:25). I tillegg finnes det også mange andre positive fordeler ved å studere eskatologi. Alle disse virkningene er en del av den samlede effekt som vil gjøre oss «rede» til å gå gjennom de store og forferdelige dagene som ligger foran, helt til den dagen da Jesus endelig kommer tilbake.

Den andre måten eskatologien gjør oss forberedt på, er gjennom den forhåndskunnskap og forståelse som den gir oss. For å si det enkelt, å være forberedt er det samme som å være beredt til strid. Hvis vi virkelig er den generasjonen som lever rett før Jesu gjenkomst, da kan ikke denne faktoren være for viktig. Studien av eskatologi gjør ikke bare våre hjerter beredte, men den gir oss også en spesiell beskrivelse av de fremtidige begivenhetene vi skal være på utkikk etter. Ting vil skje på jorden som vi trenger å gripe med vår forstand, slik at vi kan flykte eller unngå dem. (Matt. 24:15-16; Åp. 14:9). Skal vi være virkelig rede, må vi ha et samfunn med Ham som er preget av bønn og kontinuerlig fellesskap som en sunn reaksjon på de tegnene som er i ferd med å utfolde seg omkring oss. Det er fellesskapet med Herren som er den «Ene Tin-

gen» som har prioritet fremfor noe annet i det kristne livet (Mark. 12:29-30; Sal. 27:4; Luk. 10:42), men Han forventer også at vi ikke skal være uvitende om det som skjer. Det er grunnen til at Han delte så mye informasjon med oss. Jesus sa: «Nå har jeg sagt dere det på forhånd!» (Matt. 24:25).

Derfor vil både det å ha kunnskap, og være åndelig på vakt, smelte sammen i våre hjerter og i våre liv, så det gjør oss virkelig «rede.» Denne graden av å være rede er beskrevet i Bibelen med ord som «edruelighet,» «vaksomhet,» «aktsomhet,» osv. Og vi blir advart mange ganger om at vi alltid skal være i en slik tilstand. I Matteus 24 og 25 finner vi at Jesus gjentatte ganger sier slike ting som «så våk da!» (Matt. 24:42), «Pass på at ikke noen fører dere vill!» (Matt 24:4). Alltid når vi nærmer oss de eskatologiske delene av Skriften, finner vi denne type advarsler/formaninger.

Vi blir befalt å være i en ånd av vaksomhet:

Men jeg vil speide etter Herren, vente på Gud, min frelser. Min Gud vil høre meg! (Mika 7:7)

For det er gått mange forførere ut i verden, slike som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjøtt og blod. Dette er forføreren, Antikrist! *Vær på vakt* så dere ikke mister det dere har arbeidet for, men får full lønn. (2. Joh. 1:7-8, min kursiv)

Vi blir befalt alltid å være årvåkne:

Så våk da! For dere vet ikke når husherren kommer, enten det blir om kvelden, midt på natten, ved hanegal eller om morgenen ... Det jeg sier til dere, sier jeg til alle: Våk! (Mark 13:35,37)

Våk hver tid og stund og be om å få kraft til å komme velberget fra alt det som skal hende, og bli stående for Menneskesønnen. (Luk. 21:36)

Ja, blant deres egne skal det stå fram menn som farer med falsk lære for å få dratt disiplene med seg. *Våk derfor* og husk på at jeg natt og dag i tre år aldri holdt opp med å rettlede hver eneste en av dere med tårer. (Apg. 20:30-31, min kursiv)

Gjør dette i bønn, og legg alt fram for Gud! Be alltid i Ånden! *Våk og hold ut* i bønn for alle de hellige. (Ef. 6:18, min kursiv)

Skriften sammenligner det å leve i uvitenhet i de siste dager med å sove eller å være beruset:

Så la oss ikke sove som de andre, *men være våkne og edru!* (1. Tess. 5:6, min kursiv)

Vær edru og våk! Deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve for å finne noen å sluke. (1. Pet. 5:8, min kursiv)

Drukkenskap er faktisk tilstanden som beskriver dem som har gjort kompromiss med den «babylonske skjøge» i Åpenbaringsboken: «Falt, falt er Babylon den store! ... For alle folkeslag har drukket vredens vin fra hennes horeri» (Åp. 18:2,3). Disse uttrykkene: «vær edru,» «vær på vakt,» «våk derfor,» «vær forsiktig,» taler alle om en villet handling. Så la oss alle ta hensyn til disse advarslene. La oss alle jage etter et dypere kjærlighetsforhold og daglig fellesskap med vår vidunderlige Konge, og la oss ikke forsømme den informasjonen han i sitt veldige Ord har vist oss før tiden.

Grunn nr. 7.: Som grunnlag for en profetisk tjeneste.

En annen grunn, som etter min oppfatning har blitt kraftig oversett av de fleste med profetisk tjeneste i kirken, er at et skikkelig grep på bibelsk eskatologi er det vesentlige grunnlaget for enhver sann profetisk tjeneste. Jeg sier dette med henvisning til alle som er kalt til den spesielle tjenesten som profet, og til

alle kirker som føler seg kalt til å være en profetisk forsamling. Det jeg mener med profetisk i denne sammenhengen, er ikke bare gaven og evnen fra Gud til å tale et oppmuntrende, oppbyggende eller et veiledende ord til et annet menneske. Jeg taler om de profetiske tjenestene eller menighetene, som føler seg kalt til å profetere inn i og rundt spesielle begivenheter sett fra Guds perspektiv. Jeg taler om enkeltindivider og menigheter, som føler seg kalt til å bli en kraft av betydning på jorden eller i sin by og sitt lokalsamfunn. Det er min overbevisning, at på grunn av en manglende visjon om fremtiden, som burde være bygd på en riktig forståelse av bibelsk eskatologi, lider kirken og er langt mindre effektiv som et sant profetisk folk. Det samme kan sies om et hvilket som helst individ som er kalt til profetisk tjeneste.

La meg prøve å uttale dette litt klarere. Bibelen gir oss en veldig spesiell og detaljert informasjon om denne verdens fremtid. Disse begivenhetene vil ha sosiale, økonomiske, religiøse og viktigst av alt, åndelige konsekvenser, uten sidestykke for hele jorden. Hvis noen tror at han eller hun er kalt til å være en profetisk stemme som taler til verden, og den lunkne vestlige kirken, med dagsaktuell innsikt og kraft fra Gud (et flertall av profetiene i det Gamle Testamente var rettet mot et lunkent Israel), da er det absolutt nødvendig at man først forstår det profetiske ord som allerede står skrevet.

For å demonstrere mitt poeng: Et godt eksempel fra vår tid er det faktum at Gud selv har gjenopprettet det jødiske folk i landet Israel. Han gjorde det klart for mange tusen år siden at Han ville gjøre det. Tilbakekomsten av det jødiske folk til sitt hjemland er utvilsomt en del av den klare oppfyllelsen av bibelske profetier. Gjenfødselen av Israel er et nødvendig steg i Guds plan om å oppfylle alle sine gode løfter og pakter med det jødiske folk. Et nytt massivt oppsving av antisemittisme sprer seg i disse tider over hele jorden. Men denne gangen kalles ikke antisemittismen for antisemittisme, men er tilslørt un-

der begrepet «anti-sionisme.»³ Som et resultat av en manglende forståelse av Guds klare hensikter for nasjonen Israel og det jødiske folk, slik det er fremstilt i Skriften, har mange kristne støttet antisemittiske saker og teologi uten å vite det (eller til og med helt medvitende). Dette er et fryktelig feilgrep. Kirken har gjort denne feilen om og om igjen opp gjennom historien. Det var nettopp på grunn av en manglende forståelse av det fremtidige Guds rikes karakter, og Israels del i det, at kirken uten tvil har gjort sine aller største feil opp gjennom historien. Dannelsen av kirkestaten under Konstantin og Klostogene var begge deler et direkte resultat av dårlig teologi om Guds rike og det jødiske folks status, bygd på en falsk eskatologi. Tenk på hvor annerledes verden ville ha vært om kirken ikke hadde falt for disse feilgrepene. Nasjonen Israel er langt fra perfekt og virkelig ikke hevet over kritikk, det samme kan sies om enhver nasjon. Men uten å ha det klare profetiske Ordet om Israel i Bibelen som grunnlag, vet ikke mange kristne hvordan de skal bedømme kilden til, og innholdet i, mange av de begivenhetene som i dag dreier seg om staten Israel og det jødiske folk.

Dette er spesielt sant i lys av den voksende skyen av desinformasjon og renspektet propaganda som søker å demonisere dagens Israel. Dette er bare ett eksempel på hvordan mangel på forståelse av den profetiske tidsskala i Bibelen som gjelder begivenheter i de siste dager, kan få velmenende, intelligente kristne til å gå glipp av det som utfolder seg rett foran øynene deres. I stedet for å være en relevant kraft i verden, i harmoni med Guds tanker, kan faktisk en slik person i stedet støtte planene til dem som er inspirert av Satan. Jeg forstår at dette temaet er kontroversielt, men jeg står ganske fast på det.

Åpenbaringene en profet kommer med, må være bygd på det solide fundamentet til det etablerte, Profetiske (stor-P) Ord i Bibelen. De som ønsker å være profetiske (liten-P) uten først å ha inntatt og tilegnet seg det Profe-

tiske Eskatologiske Evangelium i sitt innerste vesen, vil bli betraktelig hemmet i sin tjeneste. Folk som tror de kan være sanne effektive profetiske røster, uten faktisk å forstå Evangeliets budskap, vil bli betraktet som villedere av de fleste kristne.

Men evangeliets budskap er det profetiske eskatologiske budskap. Budskapet er ikke bare at Jesus døde på Korset for våre synder. Jesu Kors er fundamentet for evangeliets budskap, men avslutningen av budskapet er Hans gjenkomst. Det sentrale høydepunkt i bibelsk eskatologi er Jesu gjenkomst, da Han bokstavelig skal herske over jorden fra Jerusalem! Evangeliets budskap om Jesus som dør for våre synder er ikke hele evangeliet, hvis vi utelater Hans gjenkomst. Den bibelske eskatologien fullfører evangeliets budskap. «Jesu vitnesbyrd er Ånden i profetordet» (Åp. 19:10). Eller omskrevet: Budskapet om Jesus til verden (evangeliets budskap om Guds Kongerike) og bibelsk eskatologi (profetordets Ånd) er ett og det samme. For å kunne flyte i den profetiske ånd, forventer Gud at Hans profeter skal forstå hele det evangeliske budskapet som er intet mindre enn hele «Jesu vitnesbyrd.»

Hvordan studere eskatologi: et bibelsk mønster

Som sine samtidige, studerte Jesus Skriftene fra tidlig alder. Men jeg tror også at Han gikk regelmessig frem for Faderen i ydmyk bønn og ba Faderen om å åpne Skriftene for seg (Mark. 1:35, Luk. 5:16, Matt. 14:23). Jeg tror det er trygt å si at Jesus fikk forståelse for sitt kall til verden og til sist om sin død på korset. Ikke bare fordi Han var det inkarnerte Guds Ord, men også ved en grundig studie av Skriftene, kombinert med disiplinert tid i bønn sammen med Faderen gjennom den Hellige Ånd. Og selv om Bibelen ikke uttrykkelig sier hvor ofte Jesus fastet, er jeg sikker på at Han fastet regelmessig (Joh. 4:32, Matt. 17:21, Hebr. 5:7). Jesus levde sitt liv på jorden i full avhengighet

av den Hellige Ånd (Luk. 4:1). Hvis vi ønsker å bli sanne etterfølgere av Jesus, og forstå hva Skriftene sier om fremtiden til vår verden, vårt land, våre byer, våre liv og våre familier, da trenger vi å studere Skriftene flittig i bønn og med jevne fasteperioder. Så enkelt er det. Det finnes ingen snarveier. Gud lover oss at hvis vi søker Ham med iver, vil Han svare:

Rop på meg, så vil jeg svare deg og fortelle deg store, ufattelige ting som du ikke kjenner til. (Jer. 33:3)

Jeg sier dere: Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det lukkes opp for dere. For den som ber, han får. Den som leter, han finner. Og den som banker på, skal det lukkes opp for. (Luk. 11:9)

Dere skal søke meg, og dere skal finne meg. Når dere søker meg av et helt hjerte. (Jer. 29:13)

Bønn og faste, kombinert med en holdning av desperasjon, vil bevege Guds hjerte til å svare. Jeg tror, at når det gjelder de siste dager, er dette mønsteret vi må følge. Vi finner dette mønsteret i livet til profeten Daniel. La oss se hva det står i Daniel 9:1-4:

I det første året Dareios, sønn av Ahasveros, var konge – han var av medisk ætt og var blitt konge over kaldeerriket – i det første regjeringsåret hans la jeg, Daniel, merke til i bøkene hvor mange år Jerusalem skulle ligge i ruiner ifølge Herrens ord til profeten Jeremia. Det var sytti år. Jeg vendte meg til Herren Gud for å søke ham med bønn og rop om nåde, for å faste i sekk og aske. Jeg ba til Herren min Gud og bekjente ... (Dan. 9:1-4)

Legg merke til mønsteret. Daniel leser fra Skriften om den tidligere profeten Jeremia og skjønner at han lever i de dager det er skrevet profetisk om. Hans svar er vårt mandat: «Jeg vendte meg til Herren Gud for å søke ham med bønn og rop om nåde, for å faste i sekk og aske. Jeg ba til Herren min Gud og bekjente ...»

Daniel hadde ikke før sluttet å be før engelen Gabriel åpenbarte seg for ham:

Mens jeg ennå talte og ba og bekjente min egen synd og synden til Israel, mitt folk, mens jeg bar fram for Herren min Gud en bønn for min Guds hellige fjell, ja, mens jeg ennå ba min bønn, fløy Gabriel, den mannen jeg tidligere hadde sett i et syn, helt fram til meg. Det var ved tiden for kveldsofferet. Han ville lære meg og sa: «Daniel, nå er jeg kommet for å gi deg innsikt. Da du begynte å be, gikk det ut et ord, og jeg er kommet for å fortelle det til deg, for du er høyt elsket. Legg merke til ordet, så du forstår synet!» (Dan. 9:20-23)

Veldig flott! Hvis du føler deg forvirret eller hjelpeløs når det gjelder å forstå endetiden, da skal du fatte mot gjennom denne historien og mønsteret den formidler. Når vi gjør vår del ved å studere, faste og ber om innsikt, forståelse og åpenbaring, da har Gud lovet å gjøre sin del og svare med overnaturlig hjelp og støtte. Han vil komme og åpne opp Skriftene, og til og med opplyse oss, så vi forstår verdensbegivenhetene. Og det er spesielt denne type overnaturlig opplysning vi vil trenge i dagene som kommer. Men fatt mot – selv om fremtiden kan se skremmende ut, trenger vi ikke å gå den i møte alene. Jesus har lovet at han vil være med oss (Matt. 28:19-20). Han har lovet å ikke la oss bli tilbake som foreldreløse, og at Han vil være med oss og hjelpe oss:

Og jeg vil be min Far, og han skal gi dere en annen talsmann, som skal være hos dere for alltid: sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot. For verden ser ham ikke og kjenner ham ikke. Men dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere. Jeg lar dere ikke bli igjen som foreldreløse barn. Jeg kommer til dere. (Joh. 14:16-18)

Han har spesielt lovet at det i de siste dager vil være troende som skal utstråle Hans lys, og gi innsikt og opplysning til andre.

De som er kloke skal skinne som den strålende himmelhvelvingen; og de som har ført de mange til rettferd, skal skinne som stjernene til evig tid. (Dan. 12:3)

De kloke i folket hjelper de mange til innsikt. Men en kort tid faller de som offer for sverd og ild, fangenskap og plyndring. (Dan. 11:33)

Han svarte: «Gå bort, Daniel, for ordene skal holdes skjult og være forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset, lutret og vasket rene. Men de urettferdige skal gjøre urett, og ingen av dem skal forstå. Men de kloke skal forstå.» (Dan. 12:9-10)

Nå finnes det dessverre også en åpenbar bakside, som også nevnes her, at mange vil falle og bli rensset gjennom «lutring» og prøvelser, men poenget her er at i de siste dager vil Gud reise opp dem som skal «skinne som stjernene.» De vil lede «mange til rettferd» og vil «hjelp mange til innsikt.» Vi har allerede diskutert det bibelske mønsteret for å oppnå slik innsikt. Fellesskap med Gud, bønn og faste, og en ydmyk og grundig studie av Guds Ord. Ved hjelp av dette mønsteret vil Gud få mange til å unngå nederlag eller å bli forvirret av mørket. Isteden vil de «skinne som den strålende himmelhvelvingen; og føre de mange til rettferd og skinne som stjernene til evig tid ...»

Appendiks B

Epost fra en amerikansk muslim

Fra: Tamim

Emne: Gi opp. Dere taper for oss.

Wa'laikum.

Jeg leste grundig gjennom ditt patetiske lille forsøk på å føre Guds Religion og hans Store Profet i vanry. Det er virkelig trist at jeg ikke er en apologet. Ja, profeten Muhammed (fvmh) begikk voldelige handlinger, jeg har ingen problemer med det. Vi er muslimer, ikke pasifister. Noen ganger i livet må du kjempe. Du trenger ikke å være så høy, men du må stå oppreist. Jeg forsvarer ikke terroristenes voldshandlinger, jeg forsvarer heller ikke voldshandlingene utført gjennom 2000 år med kristent tyranni og vold. Dens ødeleggelse av polyteistiske kulturer, dens 1000 år med folkemord av jøder, og forfølgelse av fritenkere som Galileo, Bruno og Kopernikus. De europeiske og amerikanske hekserettsakene og den «kristne terrorismen» av irene, Ku Klux Klan (en hvit anglosaksisk KRISTEN terroristorganisasjon). Vi burde spørre de nomadiske Avarerne hvor mye de elsker religionen til «Fredsfyrsten» ... men vent, vi kan ikke det. De ble fullstendig utslettet av Charlemagne i et forsøk på folkemord fordi de nektet å omvende seg til den paulinske Blodsekten dere latterlig nok kaller «Veien.» Kristendommen har vært denne planetens svøpe. Den har forårsaket

mer smerte, tortur og død enn noen annen fanatisk bevegelse som noensinne er kokt sammen. Så ta en titt i speilet neste gang du begynner å kritisere oss. Islam STØTTER vold under de rette omstendighetene. Hvis du truer vårt samfunn, vår tro eller vårt hjem og vår livsstil, da har Gud BEFALT oss å forsvare det som er vårt. Vi vender ikke det andre kinnet til, vi sparker dere i ræva – og alt i Guds navn. Men Islam gir oss veldig strikse retningslinjer, regler for hvordan vi skal stride, for å si det sånn. Du kan ikke drepe en ikke-stridende, en kvinne, et barn eller en eldre person. Du kan ikke ødelegge trær, bygninger eller brenne åkrer. Og under ingen omstendigheter kan du drepe en muslim. Dette er helt svart hvitt og ikke gjenstand for «tolkning.» Alle som bryter dem går til Helvetes ild og forbryter seg mot Islam. Din vurdering er korrekt. Vi muslimer spiller ikke dataspill. Gud gav oss lover og regler akkurat som til jødene og vi følger dem uansett hva en gruppe med «opplyste» filosofer tenker. Det er menneskelaget, ikke guddommelig lov. Å spotte profeten Muhammed (eller noen annen profet) i Islam er det samme som å bli tatt av dage. Slik bør det være. Dessverre kan vi ikke gjøre dette i Amerika, ellers ville dere få den belønning dere fortjener på grunn av deres internettfremstøt. Men vi makter fremdeles fra tid til annen å lære dere litt respekt og manerer. Den siste mannen som spottet den hellige Profeten opp i ansiktet mitt måtte svelge begge fortennene sine tre sekunder etterpå. Jeg frydet meg stort over det faktum at neste gang han spottet ville han lespe. Hedninger skal omvende seg eller dø. Punktum. Slik skal det være. Folk slik som hekser, newagere og hinduer er parasitter på guds planet. Enten må de omvende seg eller godta sin rettfærdige straff. Kristne og jøder er Bokens Folk og skal tolereres og til og med beskyttes. Men de er ført vill og må skattlegges for at våre land skal holde ut med dem. Hvis de taler imot Islam i våre land, bør de straffes. Homoseksuelle. I dette mitt fødeland får de lov til å paradere skamløst frem og tilbake i gatene foran våre barn. Noen stater prøver til og med å gi dem lov til å gifte seg. Straffen for homoseksualitet i Islam er døden. Slik det bør være. Kalif Omar ibn Kattaub(ra) brukte å få dem kastet ut fra toppen av minaretene. Gjør dette fra toppen av skyskraperne med 25% av befolkningen i San Francisco og denne nasjonen vil bli dramatisk forbedret. Tyver burde få hendene kappet av og mordere hodet kappet av, slik det en gang var i vårt land, da vi

hengte og skjøt hestetyver og drapsmenn. Ikke lås dem inne og gi dem mat på vår bekostning for resten av livet. Styr dette landet etter lovene fra pionertiden og kriminaliteten vil avta. Og kanskje det kan bli slik en dag om ikke altfor lenge. Dere skjønner det, dumme paulinske seloter, at religionen deres er i ferd med å bli i mindretall. Innen 2025 vil Islam være den største religionen i verden. Vi er doblet i antall i løpet av de siste 20 år, og i Amerika er vi nå flere enn jødene. Hvor det i noen få byer fantes én moské for bare ti år siden, spretter de nå opp i nesten alle småbyer og forsteder. Oppropet til bønn kan høres over høyttalerne i de fleste byer i dag, mens det i 1980 var nesten ingen som hadde hørt det. Vi er den hurtigst voksende religionen i verden, med 20.000 nyomvendte i dette landet (USA) alene. 8 av 10 er kvinner som vil gifte seg med muslimske menn og få muslimske barn og derfor ytterligere øke vårt antall med to eller tre ganger i løpet av de neste 20 år. Enten du liker det eller ikke, er Islam fremtiden for denne planeten, og en fremtid som nærmer seg med stormskritt. Priset være Allah! Dette var uunngåelig. Kristendommen er en falsk religion som dyrker Jesus som en avgud i en merkelig og makaber blodofring som har hedenske overtoner. Den kommer ikke fra Gud eller Jesus, men fra en falsk profet som het Paulus som øvde vold på Mose lov og gjorde et menneske lik Gud. Bibelen deres er en fordervet tekst som har blitt omskrevet, lagt til og redigert helt fra begynnelsen av for å passe til deres syke tro. Dette er blasfemi og alle som tror på den er dømt til helvetes ild. Det har tatt oss 1425 år å overvinne denne blodssektens kvelertak på menneskeheten, men til slutt vil vi gjøre den til en oppfatning delt av et mindretall. Endelig kommer Guds sanne vei til å seire. Så du liker oss ikke? Du ønsker at vi skal bli «holdt under kontroll i Amerika,» sier du? Så synd. Vi har religionsfrihet i dette landet og den er beskyttet av det 2. grunnlovstillegg og av Menneskerettssloven (the Civil Rights Act) fra 1964. Spark oss, vi saksøker dere. Forfølg oss, vi får sympati og enda flere nyomvendte. Brenn ned våre moskéer, vi bygger en ny med midler samlet inn i sympati (ofte fra kirkegrupper) og de skyldige havner i fengsel. Og hele tiden blir vi flere, rikere og får mer og mer innflytelse i dette landet. Vi er politiet, slakteren på hjørnet, sekretæren på jobben, legen din, advokaten din, læreren til barna dine og naboene dine. Barna deres går på skolen sammen med våre barn. Omar og Muhammed er nå nesten like

vanlige navn på skolen som Brenda og Michael. Vi er her. Vi vokser hvert minutt. Vi tar over denne planeten. Og det er INGENTING du kan gjøre med det. Så begynn og klag og gråt, jeg vil fryde meg over å være vitne til de patetiske raserianfallene deres når vi begynner å herske over fremtiden. Eller slå deg sammen med oss. Godta Islam for din frelse. Fordi det vil dine barn og/eller dine barnebarn sannsynligvis gjøre.

Fred være med deg, Tamim.

Appendiks C

Intervju med Harun Tara, 10. januar 2009

Ser du på Kristendommen som et vantro system som skal bli ryddet av veien under styret til Mahdi og Jesus?

Ekte kristne er mennesker som tror på Allah (Gud), har stor kjærighet til profeten Jesus (fred være med ham), og som tror på englene og livet etter dette. Det er umulig for en muslim å se på en kristen som en vantro. Ifølge Koranen er de kristne og jødene, Bokens Folk. I Koranen blir muslimer oppmuntret til å opprette siviliserte relasjoner basert på respekt og medlidenhet med Bokens Folk. Det er lov for Bokens Folk og muslimene å dele mat som den andre har laget, og muslimske menn kan gifte seg med kvinner av Bokens Folk (Sure 5). Disse bestemmelsene viser at vennskapelige nabo og familierelasjoner kan etableres mellom muslimer, kristne og jøder, og at de derfor bør nyte ekte, levende sosiale relasjoner med kjærighet og hengivenhet. Hengivne muslimer ser på Bokens Folk som en arv etter profetene Abraham, Moses og Jesus (fred være med dem alle). De beskytter dem og passer på dem og sørger for et miljø der de kan tilbe som de ønsker og leve fritt og bekymringsløst. Profeten Muhammed (må Allah velsigne ham og gi ham fred) er muslimenes rollemodell i denne saken. Han behandlet alltid jøder og kristne med stor rettferdighet og medfølelse og søkte å etablere et

klima basert på kjærlighet og enighet mellom medlemmer av de abrahamittiske trosretninger og muslimene.

På råd fra profeten Muhammed (må Allah velsigne ham og gi ham fred) søkte noen muslimer, som var utsatt for forfølgelse fra avgudsdyrkerne i Mekka, ly hos Kong Najashi i Etiopia. I Medina utviklet de en modell for sameksistens med jøder, noe som representerte en modell til etterfølgelse for alle fremtidige generasjoner. Det finnes beretninger om at Allahs Budbringer (må Allah velsigne ham og gi ham fred) besøkte bryllupsfester holdt av Bokens Folk og viste dem gjestfrihet. Da kristne fra Najran kom på besøk, spredte profeten Muhammed (må Allah velsigne ham og gi ham fred) ut sin kappe av ull slik at de kunne sitte på den. Vår profets (må Allah velsigne ham og gi ham fred) giftermål med Maryie (eller Maria), en egyptisk kristen, er et annet eksempel på denne holdningen. Etter Profetens (må Allah velsigne ham og gi ham fred) død var muslimenes rettskafne holdninger mot Bokens Folk basert på bestemmelsene i Koranen og den toleranse som Profeten Muhammed (må Allah velsigne ham og gi ham fred) viste disse samfunn mens han levde.

Den kristne troen på treenigheten må endres. Det finnes bare én Gud. Og profeten Jesus (fvmh) er Allahs tjener. Hans moralske verdier gjør ham til en overlegen og hellig tjener, men som fremdeles måtte ete, drikke og sove, og som hadde andre menneskelige behov. Ifølge læren om treenigheten finnes det Gud Fader, profeten Jesus (fvmh) og den hellige Ånd. Men kristne ber bare til Jesus (fvmh). Hvorfor unngår de å be til Allah? Hvorfor ber de ikke til den Hellige Ånd? Hvis det finnes tre guddommer (men Allah er hinsides noe slikt), hvorfor ber de ikke til dem alle tre på en gang? Det er opplagt at det er en feil og noe ulogisk i en slik tro. Men profeten Jesus (fvmh) vil rette opp denne feilen. Når profeten Jesus (fvmh) kommer tilbake til jorden, vil han fortelle sannheten til de kristne og lede dem mot den rette tro.

Er du enig med de andre muslimske forfattere, jurister og lærde i at under Mahdis og Jesu styre vil kristne og jøder stå overfor valget om å omvende seg til Islam eller dø?

Styret under Hazrat Mahdi er et velmenende og rasjonelt system basert på mellommenneskelig kjærlighet, respekt og medlidenhet. Det finnes hundrevis av fullstendig troverdige Hadith'er om Hazrat Mahdis (fvmh) komme og gjenkomsten til profeten Jesus (fvmh), men ikke ett eneste av dem sier noe om blodsutgytelse under Mahdis styre. Hvis noen antyder noe slikt tar de feil, og har mistolket hadith'ene og andre beretninger. En av Hazrat Mahdis (fvmh) utpregede karakteristikk er at han vil få religiøs moral til å vokse ved bruk av fred og kjærlighet. I hadith'ene står det at under Mahdi vil ingen så mye som blø neseblod og den som sover vil ikke bli vekket opp:

De som sverger troskap til ham (Hazrat Mahdi) vil gjøre det mellom Søylen og Klippen (nær Kaaba i Mekka). Han vil ikke vekke opp den sovende, og vil aldri utgyte blod. (al-Haytamî, Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar, 24)

Folk vil flokke seg om Hazrat Mahdi (fvmh) som bier rundt sin røkter. Han vil fylle jorden med rettferdighet der den før var full av undertrykkelse. Så stor vil hans rettferdighet at ingen som sover vil bli vekket opp, og ikke så mye som én dråpe blod vil bli spilt ... (Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar, 29, 48)

Det er også fortalt at rettferdighet, fred og kjærlighet vil herske over verden etter at Hazrat Mahdi (fvmh) og profeten Jesus (fvmh) har kommet:

Han vil utrydde hat og fiendskap ... han vil fylle verden med fred som man fyller en bolle med vann. Det vil bli religiøs enhet og ingen uten Allah vil bli tilbedt. Krigene vil legge av seg sin byrde. (Sunan Ibn Majah, 10/334)

Det vil ikke være fiendskap mellom noen. Og all fiendskap, alle konflikter og feider vil forsvinne. (Imam Sha'rani, *Death - Doomsday – Hereafter and the Portents of the End Times (Døden – Dommedag – det Hinsidige og Varslene om Endetiden*, 496)

Som det sies i uttrykket «krigen vil legge av seg sin byrde,» vil alle former for vold, undertrykkelse, tyranni og konflikter opphøre på denne tiden.

Hvis den dagen skulle komme at Mahdi og Jesus er her på jorden, vil jeg ikke omvende meg til Islam. Vil det være noe annet valg for meg enn døden? Og hva vil være hensikten med å avskaffe jizyah (dhimmi-skatten) annet enn for å fjerne muligheten for å være en beskyttet dhimmi?

Når Hazrat Mahdi og profeten Jesus (fvmd) kommer, vil de fortelle menneskene om de eksisterende feil i Kristendommen. Hvis noen kommer og sier: «Jeg er sønn av Allah» (Allah er hinsides dette), må vi gi akt på hvordan det går med den personen. Det er umulig for ham å lykkes i sine forsett. Bare noen som kommer og sier: «Det er én Gud og jeg er Hans tjener,» kan lykkes. I motsatt fall vil de åpenbart mislykkes, fordi profeten Jesus (fvmh) sa også at det er en Gud og han ber til Ham. Allah (Gud) kan ikke be til Allah (Gud). Bibelen inneholder flere tilfeller der Jesus (fvmh) ber til Allah (Gud):

På denne tiden gikk han en gang opp i fjellet for å be, og hele natten var han der i bønn til Gud. (Luk. 6:12).

Tidlig neste morgen, mens det ennå var mørkt, sto Jesus opp, gikk ut og dro til et øde sted og ba der. (Mark. 1:35)

Da han hadde gjort det, gikk han opp i fjellet for å være for seg selv og be. Da kvelden kom, var han der alene. (Matt. 14:23)

Hvorfor ber de kristne bare til Jesus (fvmh) og ikke til den Hellige Ånd? Hvis de også regner dem for å være Gud, (Allah er hinsides dette) er det tydelig at det er en feil her. Siden de regner alle tre for å være Allah (Gud) (Allah er hinsides dette), hvorfor ber de da bare til Jesus (fvmh), når de burde be direkte til Allah (Gud)? Bibelen sier flere steder at det bare er én Allah (Gud) og at de troende må tjene Ham:

Jesus svarte: «Det første budet er dette: ‘ Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én. Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn og av all din kraft.’ Det andre er dette: ‘ Du skal elske din neste som deg selv.’ Ikke noe annet bud er større enn disse.» Den skriftlærde sa til ham: «Du svarer godt, mester! Det er sant som du sier: Herren er én, og det er ikke noen annen enn han.» (Mark. 12:29-32)

Da sa Jesus til ham: «Bort fra meg, Satan! For det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.» (Matt. 4:10)

Han som er konge i evighet, den uforgjengelige, usynlige, eneste Gud, ham være pris og ære i all evighet! (1. Tim. 1:17)

De byttet ut Guds sannhet med løgn og tilba og dyrket det skapte i stedet for Skaperen, han som er velsignet i evighet. (Rom. 1:25)

Hazrat Mahdi (fvmh) vil gjøre alt dette klart når han kommer, og når profeten Jesus kommer vil han undervise sannheten.

På denne tiden vil de kristne og jødene bli muslimer ved hjelp av et vunderlig mirakel. I Koranen sier Allah at absolutt alle vil tro på profeten Jesus (fvmh) før de dør:

Alle blant skriftfolkene skal tro på ham før enden. På dommens dag vil han være vitne overfor dem. (Sura Annisaa, 4:159)

Allah henviser her til sanne troende. Det finnes her ingen henvisning til en hyklersk tro påført under tvang. *Hykler* er navnet på en som tror under press, og Allah har åpenbart at hyklere er de mest foraktelige mennesker i verden og vil bli kastet ned i den laveste, mest ydmykende og voldelige delen av helvete. Allah ønsker ikke at mennesker skal være hyklere. Men hvis noen beskriver seg selv som muslim når han ikke er det, da er han en hykler. Islam går sterkt imot slikt. Som vers 256 i Sura Albaqarah sier (2:256), «Det er ingen tvang i religionen ...»

Alle på den tiden vil være sanne troende gjennom sin hengivenhet mot profeten Jesus og Hazrat Mahdi (fvmd) og under deres innflytelse. Alle mennesker vil tro villig, lykkelig og med full viten ut fra sin kjærlighet til profeten Jesus og Hazrat Mahdi (fvmd). Allah vil få alle til å tro, som et mirakel.

Når det gjelder skatten som er pålagt ikke-muslimer, er det ingen tvang. Hvis noen ønsker å leve under beskyttelse av en islamsk stat, da er det helt normalt og vesentlig for ham å bidra til statens utgifter. Som alle andre borgere må han bidra til å dekke statens utgifter. Men hvis han ikke ønsker statens hjelp og beskyttelse da er det selvfølgelig ingen grunn til å betale. På samme måte som landene i EU har dannet et felles fond, på samme måte som alle innbyggerne i ethvert land betaler noe for felles utgifter og kostnader slik som veier, vann og elektrisitet og lignende, er dette samme slags skatt, men ikke tvungen.

Hvor ofte får du rapporter om at kristne eller jøder har lest bøkene dine og omvendt seg til Islam som en følge av det?

Jeg vet at det er hundrevis av mennesker over hele verden som har blitt muslimer etter å ha lest mine verk. Du kan til og med se dette ved et kort søk på internett. Det har vært stor framgang, spesielt i Russland, Storbritannia, Kina, Amerika, Tyskland og Frankrike. Det gjenspeiler seg også fra tid til annen i pressen,

men mange mennesker kontakter oss hver dag via websiden www.harunyahya.com og sender meldinger om at de har omvendt seg til Islam.

Mange av sjiamuslimene tror at når al-Mahdi Muntadhzar står frem, vil alle sunnier omvende seg til Sjia-Islam. Hvordan oppfatter du at Mahdi vil samle sunnier og sjaer? Hvordan vil dette ta seg ut? Tror du at sjaene vil bli sunnier?

Det som det vises til her er en økende kjærlighet til *alh al-bayt* [ættelinjen fra profeten Muhammed] under styret til Hazrat Mahdi (fvmh). Det vil bli en stor kjærlighet til etterkommerne av profeten Muhammed (må Allah velsigne ham og gi ham fred). Og dette skjer allerede. At muslimene øker sin kjærlighet til den velsignede Ali, Hasan og Hussein, etterkommerne etter profeten Muhammed (må Allah velsigne ham og gi ham fred), betyr selvfølgelig ikke at de nødvendigvis blir sjia. Sjia og sunni er to adskilte læreretninger. Når Hazrat Mahdi kommer (fvmh) vil både sjaer og sunnier sverge troskap til Hazrat Mahdi (fvmh). Det betyr med andre ord at det handler ikke om at sjaer blir sunni eller sunnier blir sjia.

Ifølge islamsk tradisjon sies det at ad-Dajjal er blind på ett øye og har ordene KUFR skrevet på sin panne. Tror du at dette skal tolkes bokstavelig eller tror du at disse beskrivelsene skal forstås på symbolsk og åndelig vis?

Det er sant at han vil ha et blindt øye, og vil hevde å være guddommelig (Allah er i sannhet hinsides dette) på tross av at han er blind på et øye, men det er ikke sikkert at ordet *kafir* (vantro) vil stå skrevet på hans panne.

Forestill deg at det sto frem en mann i Israel som hevdet å være gudommelig og Sønn av Gud, og som hevdet å være Jesus Kristus med evner til å gjøre mektige mirakler. Hvis denne mannen hevdet at Islam ikke var sannheten og i stedet lærte at Bibelen ikke var fordervet og at Kristendommen var den sanne religion, ville denne mannen, etter din mening, oppfylle de nødvendige betingelsene til å bli betraktet som ad-Dajjal?

For det første, etter Allahs vilje, når profeten Jesus (fvmh) kommer vil ingen forveksle ham med noen annen, på grunn av hans ekstraordinære skjønnhet, utstråling, klarhet i troen, renhet, majestet, ydmykhet og derfor gjenkjenne ham. Når profeten Jesus (fvmh) kommer, vil det også stå fram noen som hevder å være Jesus og til og med (Allah er i sannhet hinsides dette) utføre mirakler og hevde å være Allah (Gud) selv. Denne personen vil forårsake forferdelig strid og fordervelse på jorden, men etter Allahs vilje vil profeten Jesus (fvmh) ødelegge hans falske mirakler og den fordervelse han skaper. Han vil oppløse seg og forsvinne som salt i vann. Hvis denne personen var den ekte Jesus (fvmh), ville han forhindre at hans mirakler ble hindret. Det virkelige Jesus (fvmh) vil være sterk nok til å forhindre det. Det vil derfor bli avslørt at han ikke er den ekte Jesus. Den falske Jesus vil ikke ha den ekte Jesus' (fvmh) styrke. Og det vil umiddelbart bli klart hvem som er den ekte Jesus (fvmh).

Den falske Jesus vil uansett ha et unormalt utseende. Du vil ikke føle noen kjærlighet for ham. Allah vil skape ham med ett blindt øye for å identifisere ham. Man kan si at han er en bedrager, at han er ubalansert og aggressiv ut fra ansiktet hans. Den sanne Jesus er vakker og har to friske øyne. Han er høyreist, rødhåret, smal om hoftene med et uskyldig ansiktsuttrykk, ser høflig ut og er veldig logisk og rasjonell i sin fremferd. Han vil umiddelbart bli gjenkjent som den sanne Jesus (fvmh) på grunn av sitt ærlige språk, renhet, kjærlighet til menneskene, varme, ekstraordinær intelligens og fredfulle natur. Og han vil rydde alle de falske miraklene fra den falske Jesus av veien.

Kort sagt vil det ikke bli noen vanskeligheter eller forvirring rundt å identifisere den ekte Jesus (fvmh). Det vil ikke være noen vanskeligheter med å gjenkjenne noen av dem, verken den falske eller den ekte Jesus (fvmh). I vers 185 i Sura Albaqarah sier den Allmektige Allah: «*Allah vil gjøre det lett for dere, ikke vanskelig.*» I et annet vers (Sura Albaqarah 286) sier han: «*Allah forlanger*

ikke mer av noen enn det han kan make.» Derfor vil det være veldig lett for sanne troende å gjenkjenne den ekte Jesus, *insha'Allah*.

Islamsk tradisjon sier at Jesus vil stige ned ved den Hvite Moskéen i Damaskus. Tror du heller ikke at dette skal tas bokstavelig, men i stedet symbolsk?

Jesus (fvmh) kan stige ned i Damaskus, eller i Jerusalem, eller i Istanbul. Flere steder er nevnt i Hadith. Det kan til og med være i USA. Når profeten Jesus (fvmh) vender tilbake, vil han gjøre det som en veldig likendes person som ikke har noen minner om sin tidligere fortid, og ha på seg klær og fottøy fra den tiden. Han vil deretter lære seg fremmede språk, Koranen, Toraen og Evangeliene. I kristne områder vil han minne folk på Islam. Han vil være muslim og skal kalle hele den kristne verden til å vende om til Islam.

Kan du dele litt om hvordan du tror den Islamske Union vil vokse frem i årene som kommer?

Den tyrkisk-islamske Union er en kjærlighetens forening, en forening av hjerter der alle land vil opprettholde sin egen identitet. Den vil være av demokratisk og sekulær natur. Den vil respektere menneskerettighetene. Den vil etablere en atmosfære, et miljø der folk av alle trosretninger – kristne, jøder, buddhister og ateister – fritt kan uttrykke sin tro. Dens fundament vil være kjærlighet, uegennytte, gjensidig støtte, medlidenhet, toleranse, forståelse og forsoning. Den tyrkisk-islamske Union vil stå opp i mot alle bevegelser som hisser til krig og konflikter og representere en makt som står i mot all utvikling som provoserer til krig. *Med grunnleggelsen av den tyrkisk-islamske Union vil Amerika, Europa, Kina, Russland, Israel og kort sagt hele verden, bli i stand til å slappe av.* Terrorproblemet vil ta slutt, det vil bli garantert adgang til råmaterialer, økonomisk og sosial orden vil bli opprettet og alle kulturkonflikter vil ta helt slutt. Amerika vil ikke mer ha behov for å sende sine tropper tusener av kilometer bort, Israel vil ikke

lenger leve bak murer, nasjonene i EU vil ikke møte på flere økonomiske hindringer, Russland vil ikke ha flere sikkerhetsbekymringer, og Kina vil ikke mangle råvarer. *Med opprettelsen av Unionen vil verdens forsvarsbudsjetter bli kraftig redusert.* USA står på toppen av listen av nasjoner med militære budsjetter med en utgift på 400 milliarder dollar. Så kommer Russland med 60 milliarder og Kina med 40 milliarder dollar. Den tyrkisk-islamske Union vil etablere en global fred og sikkerhet som vil eliminere alle konflikter og spenninger som gjelder den islamske verden. Det vil få mange av verdens nasjoner, ikke bare de muslimske, til å redusere sine militærutgifter. Investeringene til militæret og våpenproduksjon vil derfor bli omdirigert til slike områder som utdanning, medisin, vitenskap og kultur. *Den tyrkisk-islamske Union vil styrke handel og stramme opp økonomien.* Den nye enheten dannet av muslimske nasjoner på det politiske, økonomiske og kulturelle område vil få de som er minst utviklet til å få større fremgang, og de som har nok av midler og infrastruktur vil bruke dem på den mest produktive måte. Økonomisk vekst vil øke investeringene i vitenskap og teknologi. Med økonomisk vekst vil utdanningsnivået i unionen naturlig heves og samfunnet vil utvikle seg i mange retninger.

Hvorfor tror du at Tyrkia vil stå frem som leder for denne Unionen?

Det finnes mye informasjon i vår profets (fvmh) hadith'er om at den tyrkiske nasjon vil få en veldig spesiell rolle i endetiden. Istanbul er mye nevnt i hadith. Den tyrkiske nasjon er den som er best egnet til oppgaven når det gjelder moralske verdier og karakter, og alle du spør vil være enige om det. Kjentetegnet på den tyrkiske nasjon er dette: den er rettskaffen og religiøs. Den har alltid vært bærer av Islams standarder. En slik nasjon har rett til å bli en ledende nasjon. Den vil utføre denne oppgaven på rettfærdig vis og bli en fremragende leder. Men dette er ikke en påstand om noen som helst rasemessig overlegenhet. Det er umulig for en muslim å hevde noe slikt. Vi er Allahs tjenere. Overlegenheten ligger i

taqwa (ærefrykt eller frykt for Allah, som inspirerer en person til å være på vakt mot gale handlinger og ivrige etter å gjøre handlinger som behager Ham). Allah vil reagere mot alle som tenker slik, og resultatet vil være katastrofalt for dem.

Når jeg snakker om en tyrkisk-islamsk Union under tyrkisk lederskap og støttet av de tyrkiske statene, viser jeg til de moralske verdiene til den tyrkiske nasjon. Allah har skapt denne nasjonen til å være fremragende og pålagt den å spre rettferdighet til menneskeheten og verden. Den er en naturlig leder, har motstandskraft mot lidelse, vanskeligheter og sult, den er lojal, tapper, religiøs, moralsk rettskaffen og ærlig. De anatiske folkeslag er veldig ærbare. Dra til områdene ved Svartehavet og du vil bli forbløffet over deres moralske verdier, eller dra til Anatolia. Dra til syd-øst og du vil bli forbløffet. Ord kan ikke beskrive deres gjestfrihet, hengivenhet, respekt, godhet og ære. Du kan ikke finne dette noe annet sted i verden. For å oppsummere vil Tyrkia for det første ta på seg denne plikten som en arv fra det ottomanske Imperium. For det andre er formen for Islam, slik den leves ut i Tyrkia, et eksempel til etterfølgelse. Den rasjonelle, opplyste og ærlige oppfatningen av Islam i Tyrkia som er varm, tolerant og ikke radikal på noe vis, er av den største viktighet. Dette er både et fremragende eksempel for den muslimske verden og også et ideelt forbilde som vil fjerne all tvil i vestlige sinn. For det tredje befinner alle de hellige relikviene seg i Tyrkia. For det fjerde ligger vi sentralt til. Vi er i en nøkkelposisjon til å knytte de tyrkiske statene og de islamske nasjonene til Europa. Vi har et veldig velutdannet og opplyst potensiale og er ivrige etter å påta oss jobben. Vi er veldig entusiastiske i så måte. Ingen er så ivrige på dette som oss.

Hvordan oppfatter du at folket og lederne i Iran vil reagere på en islamsk Union ledet av Tyrkia? Tror du at de er villige vil gå med på en slik ordning?

Våre iranske brødre er helt ut villige. Hvis Tyrkia foreslo dette i dag ville de samtykke med én gang. Iran vil aldri bekymre seg over tyrkisk lederskap, og det er ty-

delig ut fra nylige begivenheter. Som du vet besøkte president Ahmadinejad nettopp Istanbul, der han ba bak en sunni imam ved Sultanahmad Moskéen. I sin uttalelse sa han: «Det politiske budskapet jeg sender herfra er veldig betydningsfullt.» Hva betyr det at en sjia-leder ber bak en sunni imam? Det betyr: «Hvis den tyrkisk-islamske unionen blir opprettet vil jeg gå sammen med sunniene, jeg vil be bak sunniene og akseptere deres lederskap.» Og det betyr: «Jeg støtter den tyrkisk-islamske Unionen.» En annen viktig begivenhet var at iranske og amerikanske tjenestemenn møttes i Ankara med Tyrkia i en meglerrolle. Iran har sagt at de ønsker at Tyrkia skal megle og har uttrykt at de er glade for dette. Det betyr at de stoler på Tyrkias rettferdighet, ærlighet, oppriktighet og nøytralitet. Folk som stoler på dette vil også stole på tyrkisk lederskap og ønske at den skal være i front. Fordi den tyrkisk-islamske Unionen også vil bety redningen for Iran. Den vil bringe sikkerhet og velvære til Islam og fullstendig eliminere alle spenninger.

Når kalifatet er etablert, vil det være akseptabelt for ummah å føre krig mot enhver nasjon som nekter å godta Islam?

Lederskapet som vil stå fram ved opprettelsen av den tyrkisk-islamske Unionen er åndelig, et lederskap som vil sørge for en åndelig leder for hele den islamske verden. Det er ikke et spørsmål om å opprette et kalifat i den historiske betydning av ordet. Islam er ikke en krigens og voldens religion. Det er en fredens religion. Allah uttaler i et vers i Koranen at:

Dere som tror, søk hen til fred og harmoni alle sammen. Følg ikke i Satans fotspor. Han er deres erklærte fiende. (Sura Albaqara 208).

Det finnes ingen tvang i Islam. Den inviterer mennesker til å slutte seg til moralske dyder kun ved å bruke kjærlighet, medfølelse og vennlige ord. Muslimer må gi invitasjoner og ikke tvinge mennesker til å ta imot troen. Enhver er ansvarlig for sitt eget begjær. Koranens moralske verdier krever at muslimene unngår krig og alle former for konflikter og å være forsonende og løse uenigheter gjen-

nom forhandlinger og diskusjoner. Krig skal i følge Koranen bare benyttes i ytterste nødsfall og er en «uønsket plikt» som skal utkjempes innenfor humane og etiske grenser. Troende foretrekker alltid fred og forsoning når problemer oppstår og har bare ansvar for å utkjempe krig når det er i selvforsvar, hvis man blir angrepet av den andre parten.

Et annet vers beskriver hvordan det finnes onde mennesker som starter kriger, og hvordan Allah ikke liker slike fordervede mennesker:

Men så ofte de tenner krigens flamme, så slukker Gud den. De tilstreber vold og ufred på jorden, men Gud liker ikke urostiftere. (Sura Almaidah 64).

Det fremtredende trekk ved islamske samfunn er at de er moderate og velbalanserte og bruker vennlige ord for å befale folk til å gjøre det gode og unngå det onde. Det grunnleggende målet til den tyrkisk-islamske Unionen er å etablere et klima av fred der uenigheter kan løses gjennom forsoning og rasjonelle midler. Når den tyrkisk-islamske unionen er etablert, vil terror og konflikter stoppe i løpet av et øyeblikk og hele verden vil leve i fred.

Oppfatter du at den nåværende globale økonomiske nedturen vil bidra positivt til at Islam vil stige fram som en verdensmakt?

En stor økonomisk krise er et av forvarslene til Hazrat Mahdis (fvmh) komme. Dette er åpenbart i vår Profets (må Allah velsigne ham og gi ham fred) hadith'er:

(Før Hazrat Mahdi (fvmh) kommer, VIL MARKEDENE FRYSE OG PROFITTEN VIL AVTA. (*Portents of Doomsday [Forvarsler om Dommedag]*, 148)

Før Hazrat Mahdi (fvmh) kommer, VIL HANDEL OG VEIER MELLOM NASJONENE BLI STENGT AV, og strid mellom menneskene vil vokse. (*Al-Qawl Mukhtasar fi Alamat-al Mahdi al-Muntazar*, 39)

Alle vil klage over DÅRLIG FORTJENESTE og de rike vil bli respektert for sine penger. (*Portents of Doomsday* [*Forvarsler om Dommedag*], 146)

Forretninger vil gå dårlig. Alle vil klage: «Jeg kan ikke selge noe, jeg kan ikke kjøpe eller tjene noen ting.» (*Portents of Doomsday* [*Forvarsler om Dommedag*], 152)

Den økonomiske krisen er et av de viktigste tegnene i endetiden og vil ifølge hadith og Koranen være langvarig. Det finnes mange henvisninger til endetiden i Sura Yousuf (12) i Koranen. Måten profeten Yousuf (fvmh) la vekt på landbruk og husdyrhold på, har også en billedlig side. Det understreker også tallet syv. Krisen begynte i 2007, et årstall som ender på syv, og kan fortsette i syv år og slutte i 2014. I kjernen av krisen ligger høye renter, mangel på tillit til Allah, og frykt – med andre ord tanken om at i morgen vil det skje forferdelige ting som gjør at folk sparer penger og gjemmer unna gods, bruker mindre, ikke hjelper de fattige, ikke sprer penger og generelt er gjerrige. Hvis pengene spres vil pengestrømmen stimuleres og produksjonen øker. Men når pengene holdes tilbake blir varene også holdt tilbake, produksjonen stopper opp og hele systemet dør ut. Dette stammer fra noen menneskers egoisme. Renter på lån må avskaffes, rentene har faktisk falt til nesten null prosent stort sett over hele verden. *Bank of England* har annonsert at de tenker på å gå over til et system uten renter. Skattene må også ned. Vi trenger en høy etterspørsel i markedene og folk trenger å bli fridd i fra denne tilstanden av panikk. De må med andre ord oppmuntres til å bruke de pengene de har lagt tilside. Hvis så blir tilfelle, vil markedene automatisk bli styrket, produksjonen vil bli lettere fordi rentene har falt, og fabrikkasjonen vil bli lettere med lavere skatter. Slike vanskelige og harde tider fører selvfølgelig til at folk vender seg til religiøse, moralske verdier. De fører med seg et klima av solidaritet, kjærlighet og uselviskhet. Det er noe godt i alt Allah skaper, og det er også mye visdom i denne krisen. En av dem kan være at folk vil vende seg til religiøse, moralske verdier. Allah kjenner sannheten, *insha'Allah*.

Hvilke forandringer føler du at USA vil gå gjennom de neste ti år?

Jeg forventer at USA vil bli mer religiøs de neste ti år. Kjærlighet til profeten Jesus (fvmh) vil vokse. Tro på skapelsen vil dominere i USA. Det kan være en nedgang i industrialiseringen. De økonomiske vanskelighetene kan fortsette, men det er også noe godt i dette, *insha' Allah*.

For tiden er det forskjellige fredssamtaler på gang som involverer Israel og andre parter. Tror du at Tyrkia kan være den nasjonen som til sist blir i stand til å få igjennom en slik fredsavtale?

Tyrkia har nylig fulgt en veldig aktiv og vellykket politikk, *masha' Allah*. Det er et tegn på at Tyrkia vil bli et viktig element, en leder i den fremtidige verdenspolitikken. Møtene mellom Syria og Israel, stegene som er tatt for å opprette en allianse i Kaukasus, møtet i Istanbul mellom lederne i Afghanistan og Pakistan, og all slik utvikling er et bevis på at Tyrkia vil lede veien mot kjærlighet og fred. Men frelsen til Syria, Israel og Palestina vil hovedsakelig bli muliggjort ved grunnleggelsen av den tyrkisk-islamske Union. Og det er også dette de ønsker. Ledende israelere iser: «Under det ottomanske rike regjerte dere over området med ti menige og en sersjant, mens vi ikke er i stand til å gjøre det med alle våre soldater.» De ser tilbake til de gamle ottomanske dagene. Syria ønsker åpent å slå seg sammen med Tyrkia, og hvis det kom en offentlig henvendelse ville Syria undertegne i løpet av en uke. Irak er allerede en elv av blod. Men hvis Tyrkia tok på seg rollen som storebror ville det umiddelbart bli ett himmelsk sted. Problemet ville bli fullstendig løst. Alle kan se det. Delegasjoner som kommer fra Palestina foreslår alltid dette og de krever det alle sammen. At Tyrkia spiller rollen som storebror har blitt av den største viktighet for regionen. Det er et vakuum i regionen, et vakuum bare Tyrkia er i stand til å fylle. Og det er en menneskelig, etisk og religiøs plikt. Det er en plikt som Tyrkia ønsker å ta på seg. Når den tyrkisk-islamske Union er grunnlagt, vil hele Midtøsten bli et paradys, Israel og Palestina vil føle seg vel og være så frie som det er mulig å bli. Det vil bli til frel-

se for folkene i Palestina og Israel. Alle vil være fri fra problemet med terror og vold. En tidsalder med fullkommen fred og trygghet vil stige fram. Det er derfor jeg kan si at opprettelsen av den tyrkisk-islamske Union er den mest presserende sak verden står overfor.

Har du noen gang hatt muligheten til å diskutere din tro på Mahdi, Jesus og den islamske Unionen med din tyrkiske intellektuelle likemann Fethullah Gülen? Deler du og Gülen, så langt du vet, synspunkter rundt disse emnene?

Jeg kjenner ikke Fethullah Gülen personlig, så vi har ikke hatt noen mulighet til å snakke ansikt til ansikt. Men han er en høyst respektert, mild, rettskaffen, høflig og ulastelig person. Som alle andre som tilhører Sunna, henviser Fethullah Gülen til Hazrat Mahdi (fvmh) med kjærlighet og glede både i sine verk og sine taler. Han beskriver hvordan Mahdi vil komme tilsyne og hvordan profeten Jesus (fvmh) vil komme tilbake til Jordan. Han utdanner og oppmuntrer muslimer. Han er også medvirkende i mange gode gjerninger, *masha'Allah*.

Hvordan tror du statsminister Erdogan ville reagere på planene om en islamsk Union med Tyrkia i en ledende rolle?

Statsministeren og den nåværende regjeringen streber av all sin kraft for opprettelsen av den tyrkisk-islamske Unionen. Initiativet til opprettelsen av den kaukasiske Union, rørlednings-prosjektene, jernbaneprosjektene, Tyrkias arbeid med å oppnå en aktiv rolle i Midtøsten og problemer som blir løst under tyrkisk lederskap, alt dette er initiativer som blir tatt for etableringen av den tyrkisk-islamske Unionen. Alle disse er veldig fortreffelige og veldig vellykkede initiativ. De vil få større driv i fremtiden og, om Allah tillater det, vil en tyrkisk-islamsk Union under tyrkisk lederskap bli grunnlagt i løpet av de neste ti til tjue år.

Muhammed har, ifølge visse hadith'er sagt, at Tyrkia vil bli erobret for Islam for andre gang, men gjennom fredelige midler. Vet du om det er noen

innen det islamske samfunn i Tyrkia som tror at denne profetien er oppfylt gjennom fremveksten av det islamistiske partiet AKP?

Disse hadith'ene beskriver hvordan Hazrat Mahdi (fvmh) vil innta Istanbul med *taqbir*, det vil si ved å proklamere Allahs navn. Dette viser nok engang at Hazrat Mahdi vil styrke troen på Allah gjennom kulturelle og intellektuelle aktiviteter, at han vil være medvirkende til en økning av åndelige affærer og at folk vender seg til religiøse og moralske verdier, og at religiøse moralske verdier på den måten vil overvinne verden. Du vet, at da Fatih Sultan Mehmet inntok Istanbul, var han til å begynne med uvillig til å påta seg felttoget, siden hadith sier at det vil være Hazrat Mahdi (fvmh) som inntar Istanbul. Da rådførte han seg med sin lærer Akshemsettin, som fortalte ham: «Først vil Mehmet innta Istanbul, og deretter vil Mahdi innta den på åndelig vis.» Han sier med andre ord at den fysiske erobringen av Istanbul vil være ved Fatih, og den åndelige erobringen ved Mahdi. Fatih satte da i gang sitt felttog. Den tyrkiske nasjon har alltid vært lojal mot åndelige verdier, en religiøs nasjon. Men det har vært en veldig tydelig styrking av disse verdiene i den siste tid. Intellektuelt arbeid som har revet ned darwinismen og materialismen har selvfølgelig spilt en viktig rolle i dette. I 1970-årene sto troen på darwinismen veldig høyt, rundt 80 prosent av befolkningen trodde på den. I dag er det helt motsatt. Tyrkia er den nasjonen med minst tro på darwinismen. Mer enn 90 prosent tror på skapelsen.

Du har uttalt at du tror både Mahdi og Jesus er tilstede på jorden i dag. Hva får deg til å tro dette.

Allah lover i vers 55 av Sura Annour (24) at islamske moralske verdier vil overta verden. Mange andre vers meddeler også disse glade nyhetene. Det er rundt tre hundre forutsigelser i hadith om Hazrat Mahdis (fvmh) komme. Vår Profet (må Allah velsigne ham og gi ham fred) sa at disse vil skje én etter én, «som perler i et halsbånd.» Og disse har virkelig skjedd én etter én siden 1400 (*hegira*-tidsregning = 1979 e.Kr.). Et stort antall forutsigelser har blitt oppfylt. Vår Profet (må

Allah velsigne ham og gi ham fred) sier at Afghanistan vil bli invadert, og det har skjedd. Han sier at Irak vil bli okkupert, og det har skjedd. Han sier at blod vil bli utøst i Kaaba, og det har skjedd. Han sier at Eufrats vann vil bli avskåret, og det har skjedd. Han sier at det vil bli formørkelser av sol og måne med femten dagers intervaller i måneden Ramadan, og det har skjedd. Han sier at det vil bli tegn i solen, og det har skjedd. Han snakker om ødeleggelsen av Bagdad, og det har skjedd. Han avslører den økonomiske krisen, og den skjer rundt oss nå. Mange andre ting har skjedd, men det som virkelig teller, er at alt dette har skjedd i løpet av de siste tjue til tretti år. Det kan være at Afghanistan har blitt invadert eller Bagdad ødelagt tidligere i historien, men dette er første gang alt dette skjer i løpet av samme periode slik det er beskrevet av Profeten (må Allah velsigne ham og gi ham fred). Det betyr at det er noe ekstraordinært som skjer.

Jeg tror også at gjenkomsten til profeten Jesus (fvmh) er veldig nær. Profeten Jesus (fvmh) vil komme tilbake, og vi vil ønske ham velkommen, elske ham og omfavne ham i ti til tjue år, *insha'Allah*. Etter det, *insha'Allah*, vil verden bli ytterst herlig, strålende og fremgangsrik.

I de siste dager vil, ifølge islamsk tradisjon, dyret stå frem fra Mekka. Han vil sette et merke på pannen til alle sanne troende. Hva tror du dette «dyrets merke» er?

Dabbat al-Ardh [dyret som stiger opp av jorden] er et av forvarslene som vi vil få se i de siste dager, og det er ganske mange hadith'er som omtaler Dabbat al-Ardh, selv om noen er forvirrende og ikke alle trenger å være sanne. Jeg tror personlig ikke dette er en særlig sunn hadith. Men temaet finnes i Koranen. I vers 82 i Sura Annaml (27) sier Allah: «*Når ordet inntreffer overfor dem, vil Vi la stå frem av jorden et dyr som vil tale til dem, at menneskene ikke hadde tiltro til Vårt ord.*»

Disse versene avslører at Dabbat al-Ardh vil stige fram fra jorden, at den med andre ord et produkt av jorden. Den beskriver en eksistens som vil tale til mennesker. Hadith henviser til ham som en som kan tilbakelegge lange distanser med ett enkelt skritt, som taler til mennesker og reiser overalt. Siden det er et produkt av jorden, vil det være noe som er laget av mineraler og metaller som er hentet opp fra jorden, som jern, kopper, sink, kobolt og krom. Disse stoffene er hovedkomponentene av dagens datamaskiner laget av. Å tale til mennesker og dekke store avstander på kort tid er en henvisning til internett. Takket være internett er det veldig lett å få tilgang til eller overføre informasjon, å snakke med mennesker og etablere kontakt med dem. Og takket være internett vil folk få høre om Koranen mye raskere. I endetiden vil internett være et viktig redskap for å få islamske moralske verdier til å herske over jorden.

Will Mahdi være i stand til å føre alle religionene sammen, og hvis det er slik, hvordan vil han gjøre dette?

Mahdi vil med kjærlighet føre sammen mennesker med alle trosretninger og alle bærere av gode ideer. Han vil gjøre dem i stand til å se hverandres gode sider ved å styrke deres følelser av vennskap og broderskap, og forsikre seg om at de behandler hverandre med gjensidig forståelse. Når Hazrat Mahdi (fvmh) kommer tilsyne, vil kjærlighet råde over verden og folk vil forlate alle følelser av hat og sinne. Dette i en slik grad at flere hadith'er beskriver til og med hvordan fiskene i havet og fuglene under himmelen vil bli fornøyd med de vakre og omgivelsene og den kjærlighet som Hazrat Mahdi (fvmh) vil være medvirkende til, og at kjærlighet til Hazrat Mahdi (fvmh) vil stige opp i alles hjerter. Den oppriktige kjærlighet som menneskene vil føle for Hazrat Mahdi (fvmh) vil være virksom i dem til å stole på hverandre med kjærlighet, hengivenhet og medfølelse.

Karrieren og livet til Muhammed og hans tidlige etterfølgere er unektelig full av blodsutgytelse, snikmord og aggressive kriger. Din visjon av Mah-

di er en leder som kommer fredfullt og raskt til makten og som vil regjere med fred. Men man må spørre seg selv hvordan Mahdi vil være i stand til å gjøre det som Muhammed ikke var i stand til å oppnå? Hersker Mahdi på en mer overordnet måte enn til og med Muhammed gjorde?

Åpenbaringen av Koranen til vår Profet (må Allah velsigne ham og gi ham fred) tok tjuetre år. I løpet av de første tretten årene levde muslimene som en minoritet under avgudsdyrkelsen i Mekka og ble utsatt for en enorm undertrykkelse. Mange muslimer ble fysisk torturert, mange ble drept, de fleste fikk sitt gods og sine hjem plyndret og ble stadig utsatt for fornærmelser og baktalelser. Allikevel gikk ikke muslimene til krig men inviterte alltid til fred med avgudsdyrkerne. Da presset fra avgudsdyrkerne ble uutholdelig, flyttet muslimene til byen Yathrib (senere kjent som Medina), der det var et friere og mer vennligsinnet klima, og etablerte sin egen administrasjon der. Selv etter at de hadde etablert sitt eget politiske system i Medina, gikk de fremdeles ikke til krig mot avgudsdyrkerne i Mekka. Når de sloss, var det alltid av selvforsvarsgrunner. De overlegne moralske verdiene som ble demonstrert av Profeten (må Allah velsigne ham og gi ham fred) og hans ledsagere under disse uunngåelige krigene, har gått inn i historien som høyst eksemplariske.

Arabisk skikk sa for eksempel at alle som ble tatt som krigsfanger skulle drepes. Men, på grunn av de budene som ble åpenbart av Allah, befalte vår Profet (må Allah velsigne ham og gi ham fred) at fangene skulle behandles godt og at muslimene skulle dele maten sin med dem. Disse trekkene ved de troende er åpenbart i vers 8 i Sura Alinsan (76): «*De gav mat til den fattige, den foreldreløse og fangen, selv om de trengte den.*» Alt som ble forlangt av dem som var tatt til fange, var at de måtte undervise de av muslimene som ikke kunne lese og skrive. Muslimenes rettferdighet, mot og besluttsomhet var medvirkende til at mange arabiske stammer omvendte seg til Islam, med andre ord ble Islam ikke spredt gjennom krig, men gjennom de moralske dydene og *taqwa* som

ble utvist av muslimene. Et annet eksempel på dette fant sted under erobringen av Mekka. Den islamske armé dro opp mot Mekka i 630 e.Kr. Avgudsdyrkerne i Mekka var livredde for at muslimene ville ta hevn for deres tidligere undertrykkelse av dem. Ifølge arabisk skikk skulle mennene i en stamme som ble slått i krig falle for sverdet, mens kvinnene og barna skulle tas som slaver. Avgudsdyrkerne i Mekka var overbevist om at dette var det som kom til å skje med dem. Men vår Profet (må Allah velsigne ham og gi ham fred) erklærte at ingen hevn skulle ramme folket i Mekka og at ingen skulle tvinges til å bli muslimer. Denne store tilgivelsen og toleransen har også tiltrukket seg vestlige historikers oppmerksomhet. Akademiker Michael Sells fra Haverford University beskriver denne overlegne moralske dyden til Profeten (må Allah velsigne ham og gi ham fred), og sier at i stedet for å utføre hevn da han kom til Mekka, omfavnet han folket der som hadde ført krig mot ham og i tre år prøvd å drepe ham. Han legger videre til at denne holdningen vekket stor beundring hos folket på den tiden. Sells konkluderte med at fra religionen ble grunnlagt, var den bygd på stor menneskekjærlighet, ekstraordinær folkeskikk og medlidenhet (*Islam Empire of Faith; An Empires Special*, PBS Home Video).

En kristen forfatter med navn dr. David Reagan har nettopp utgitt en veldig kritisk gjennomgang av noen av de tingene jeg har skrevet. I sin kritikk hevder han at jeg er «veldig villedende» når jeg hevder at troen på Mahdi ikke er en eksklusiv sjia-lære, men også holdes av at stort antall sunnier. Dr. Reagan hevder deretter at sunnier ikke venter på Mahdi. Hva vil du si til dr. Reagan. Hvor mange prosent av sunniene tror på Mahdi etter din oppfatning?

Ifølge sunni-tro (i Hanafi, Hanbali, Shafi'i og Maliki-retningene), er det en absolutt og enstemmig trosartikkel at Hazrat Mahdi (fvmh) skal komme, at profeten Jesus (fvmh) skal stige ned fra himmelen og vil insistere på at Hazrat Mahdi (fvmh) skal fungere som hans imam. Det er helt normalt for mennesker som ikke

er sunni og som forneker hadith'ene også å fornekte gjenkomsten til profeten Jesus (fvmh) og troen på Hazrat Mahdi (fvmh). Men ingen av sunni-Islams *ulama* (skriftlærde) har noensinne forkastet troen på profeten Jesu komme og Hazrat Mahdi (fvmd), men har enstemmig vært enige om emnet i hundrevis av år. Våre lærde er «i full enighet» om å videreformidle denne sannheten til muslimer. Den store imamen Abu Hanifa, grunnleggeren av min trosretning, sier for eksempel at profeten Jesu komme og Hazrat Mahdis (fvmd) tilsynekomst er saker som «ikke kan fornektes på noe vis.»

At Dajjal, Gog og Magog står frem, at solen står opp i vest, at profeten Jesus stiger ned fra himmelen og alle de andre pålitelige beretningene om forvarsler på Dommedag er sanne og uunngåelige. Det finnes andre store forvarsler om Dommedag. Slik som at Hazrat Mahdi (fvmh) kommer. Alle disse begivenhetene berettet fra troverdige kilder er sanne og vil skje (Fiqhi Aqbars oversettelse: *The Great Imam Hanifa*, redigert av Ali Riza Kaseli, 99).

Den store imam Abu Hanifa, grunnlegger av min trosretning, imam Hanbal, grunnlegger av Hanbali-retningen, imam Malik, grunnlegger av Maliki-retningen og imam Shafi, grunnlegger av Shafi'i-retningen har alle uttalt at profeten Jesus (fvmh) vil komme tilbake til jorden og at Hazrat Mahdi (fvmh) vil komme til syne. Disse imamene fra de fire store sunni-retningene er alle fortolkere av islamsk lov. I tillegg til dem har alle store islamske skriftlærde sagt at islamske moralske verdier skal være rådende i verden i endetiden, at profeten Jesus (fvmh) vil vende tilbake, og at Hazrat Mahdi (fvmh) vil komme til syne. Sunni-muslimer som følger i fotsporene til disse store skriftlærde tror naturligvis på at Hazrat Mahdi vil stå fram, og at profeten Jesus (fvmd) vil komme til syne. Det er umulig for noen sunni å tro eller si noe annet en dette.

Fotnoter

Innledning

1. Zwemer, *Islam and the Cross (Islam og Korset)*, 56.

Kapittel 1:

Hvorfor ble denne boken skrevet?

Våkner opp til den islamske veknelsen.

1. Pawson, *The Challenge of Islam to Christians (Islams utfordring til kristne)*, 11.
2. Ibid
3. McDowell og Zaka, *Muslims and Christians (Muslimer og kristne)*, 6
4. Ibid
5. Wilgoren, *Islam Attracts Converts (Islam tiltrekker seg nye konvertitter)*
6. *Al-Hayat* (London), 12. november 2001, slik det er sitert i MEMRI (*Middle East Media & Research Institute*), *Amerikanske muslimske ledere: En bølge av omvendelser til Islam i USA i kjølvannet av 11. september*, 16. november 2001.
7. *Al-Ahram Al Arabi* (Egypt), 20. oktober 2001, slik det er sitert i MEMRI (*Middle East Media & Research Institute*), *Amerikanske muslimske ledere: En bølge av omvendelser til Islam i USA i kjølvannet av 11. september*, 16. november 2001.

8. Whittell, «Allah Came Knocking at My Heart» (Allah kom og banket på mitt hjerte.)
9. McDowell og Zaka, 6.
10. Ibid., 6.
11. Ibid., 7.
12. MEMRI (*Middle East Media & Research Institute*), *Amerikanske muslimske ledere: En bølge av omvendelser til Islam i USA i kjølvannet av 11. september*, 16. november 2001.
13. Wilgoren, *Islam Attracts Converts (Islam tiltrekker seg nye konvertitter)*
14. Hogan, *Drawn to Islam (Tiltrukket av Islam)*.
15. Pawson, *The Challenge of Islam to Christians (Islams utfordring til kristne)*, 36.
16. Ibid., 6, 7.
17. Al-Jazeera, *Christianization in Africa (Kristingen av Afrika)*, 12. desember 2001, <http://www.aljazeera.net/programs/shareea/articles/2000/12/12-12-6.htm>. For engelsk oversettelse se: <http://www.islamreview.com/articles/fastdemiseprint.htm>.
18. Broder Andreas, *Light Force (Lysets kraft)*, 150

Kapittel 2:

Islams hellige tekster.

1. Det finnes forøvrig en veldig liten islamsk sekt som kun holder fast på Koranen som sin eneste kilde til religiøs tro og praksis. De er kjent som «The Submitters» (De som underkaster seg).
2. *Maliks Muwatta*, Bok 9, nummer 9.7.27.

Kapittel 4:

Mahdi: islams ventede messias.

1. Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 228.
2. Kathir, *Signs Before the Day of Judgement (Tegn før Dommedag)*, 18.

3. Izzat og ,Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 18.
4. Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 228.
5. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, 1.
6. Sachedina, *Islamic Messianism (Islamsk messianisme)*, 2.
7. Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 229.
8. Tirmidhi Sahih, *Sunan Abu Dawud*, (Sahih), vol. 5, s. 207, er også fortalt av Ali B. Abi Talib, Abud Sa'id, Umm Salamah, Abu Hurayra.
9. *Sunan Abu Dawud*, Bok 36, #4271, fortalt av Umm Salamah, Ummul Mu'minin.
10. Ibn Maja, *Kitab al-Fitan #4084* som sitert i Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 231.
11. *Sunan Abu Dawud*, fortalt av Umm Salamah, Ummul Mu'minin.
12. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 277.
13. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, prolog, 4, 5.
14. Izzat og ,Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 4.
15. Kelani, *The Last Apocalypse (Den siste apokalypsen)*, 34-35.
16. Ibn Hajar al-Haythami, Al-Qawl al-Mukhtasar fi'Alamat al-Mahdi al-Muntazar, 50, slik det er sitert i Yahya, *The End Times and the Mahdi (Endetiden og Mahdi)*, 96.
17. Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 231.
18. Abu Nu'aym og As-Suyuti, fortalt av Thawban, som sitert i Izzat og ,Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 44.
19. «Flags of the Islamic State» (Den islamske statens flagg), www.islamic-state.org/resourcess/flags-of-the-islamic-state.html.
20. Ibn Kathir, *The Beginning and the End (Begynnelsen og enden)*, vol. 2, del 3, s. 288 som sitert i Gabriel, *Jesus og Muhammed*, 60.
21. Tirmidhi som sitert i Zubair, *Signs of Qiyamah*, 42, og Abdullah, *Islam, Jesus, Mahdi, Qadiyanis and Doomsday*, 54.
22. Izzat og 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 40.

23. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 6985.
24. Sahih Hakim Mustadrak, fortalt av Abu Sa'id al-Khudri (4:557 og 558), som sitert i Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 233.
25. At-Tabarani, fortalt av Abu Hurayra, som sitert i Izzat og 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 9.
26. El-Kavlu'l Muhtasar fi Alamet-il Mehdiyy-il Muntazar, som sitert av Yahya, <http://www.endoftimes.net/08mahdiandtheendtimes.html>.
27. Al-Burhan fi Alamat al-Mahdi Akhir al-Zaman, som sitert av Yahya, <http://www.endoftimes.net/08mahdiandtheendtimes.html>.
28. Tabarani, som fortalt av Hadrat Abu Umamah, som sitert i Zubair, *Signs of Qiyamah*, 43, og Abdullah, *Islam, Jesus, Mahdi, Qadiyanis and Domsday*, 55.
29. Ibid.
30. *Sunan Abu Dawud*, Bok 36, #4273, fortalt av Umm Salamah, Ummul Mu'minin.
31. *Sunan Abu Dawud*, Bok 36, #4272, fortalt av Abu Sa'id al-Khudri.
32. M S M Saifullah, Mumammad Ghoniem, Abu Hudhayfah & Khalid al-Khazraji, *On the Transmitters of Isra'iliyyat (Judeo-kristent materiale)*, <http://www.islamic-awareness.org/Hadith/Ulum/Israel.html>.
33. Izzat og 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 15.
34. Ibid., 15.
35. Michael Elliot, «The Semiotics of Saddam» (Saddams symbolikk).
36. Izzat og 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 40.
37. Ibid., 16.

Kapittel 5:

Sammenligning av den bibelske Antikrist og Mahdi.

1. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, 4-5.
2. *Sunan Abu Dawud*, Bok 36, #4273, fortalt av Umm Salamah, Ummul Mu'minin.

3. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, prolog, 4, 5.
4. Amini, *Al-Imam Al-Mahdi*.
5. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 6985.
6. Tirmidhi som sitert i Zubair, *Signs of Qiyamah*, 42, og Abdullah, *Islam, Jesus, Mahdi, Qadiyanis and Doomsday*, 54.
7. Izzat og 'Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 40.
8. Ibid.
9. Tabarani som sitert av Mufti A.H. Elias og Muhammad Ali ibn Zubair Ali, Imam Mahdi, online artikkel fra <http://www.islam.tc/prophecies/imam.html>.
10. Dr. Waleed A. Muhanna, «A Brief Introduction to the Islamic (Hijri) Calendar» (En kort innføring I den islamske kalender), tilgjengelig online på http://fisher.osu.edu/~muhanna_1/hijri-intro.html.
11. Izzat og ,Arif, *Al Mahdi and the End of Time (Mahdi og enden på denne tidsalder)*, 15, 19.

Kapittel 6:

Den muslimske Jesus.

1. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 7015.
2. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 351.
3. Sahih Muslim, Bok 001, nummer 0293, fortalt av Jabir bin ,Abdullah.
4. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 350.
5. Sais I-Nursi, «The Fifth Ray,» in *The Rays (Strålene)*, 493, sitert i Yahya, *Jesus Will Return (Jesus vil komme tilbake)*, 66.
6. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, prolog, 3.
7. Hakim Mustadrak (2:651) #4162 som fortalt av Abu Harayra, sitert i Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 237.
8. Sahih Ashrat as-Sa'at, sitert i Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 236.

9. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 351.
10. Shafi og Usmani, *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*, 60.
11. Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 237.
12. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, prolog, 3.
13. *Sunan Abu Dawud*, Bok 37, #4310, fortalt av Abu Hurayrah. Se også Sahih Bukhari Vol. 3, Bok 43, #656.
14. Shafi og Usmani, *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*, 59.
15. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 59.
16. Yahya, *Jesus Will Return (Jesus vil komme tilbake)*, 52.
17. Al-Misri, *Reliance of the Traveller (Tillit til den reisende)*, 603.
18. Muhammad Ali Ibn Zubair, «Who is the Evil Dajjal (the «anti-Christ»)?» (Hvem er den onde Dajjal («Antikrist»)?), online artikkel fra <http://www.islam.tc/prophecies/masdaj.html>.
19. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 360. Sahih Bukhari Vol. 3, Bok 43, #656.
20. Zubair, *Signs of Qiyama*.
21. *Sunan Abu Dawud*, Bok 37, #4310, fortalt av Abu Hurayrah.
22. Tirmidhi, sitert I «Jesus (Isa) A.S. in Islam, and his Second Coming» (Jesus i Islam og Hans andre komme) av Mufti A.H. Elias på <http://www.islam.tc/prophecies/jesus.html>.

Kapittel 7:

En sammenligning av den Falske Profeten og den muslimske Jesus.

1. Ibn Maja, Kitab al-Fitan #4084, sitert i Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 231.
2. Al-Sadr og Mutahhari, *The Awaited Savior (Den ventede Frelser)*, prolog, 3.
3. Sais I-Nursi, «The Fifth Ray,» in *The Rays (Strålene)*, 493, sitert i Yahya, *Jesus Will Return (Jesus vil komme tilbake)*, 66.

4. Kabbani, *The Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 237.
5. Shafi og Usmani, *Signs of the Qiyama and the Arrival of the Maseeh*, 59.
6. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 358.
7. Al-Misri, *Reliance of the Traveller (Tillit til den reisende)*, 603.
8. Zubair, «Who is the Evil Dajjal (the «anti-Christ»)?» (Hvem er den onde Dajjal ('Antikrist'))?
9. Zubair, *Signs of Qiyama*.
10. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 218.

Kapittel 8:

Dajjal: islams Antikrist.

1. Kabbani, *The Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 223.
2. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 7005, fortalt av Ibn Umar.
3. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 7010, fortalt av Ibn Hudhalfa.
4. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 7009, fortalt av Anas b. Malik.
5. R'ad, *Freemasons and Dajjal (Frimurerne og Dajjal)*, 173.
6. Kabbani, *The Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 223-4.
7. Sunan Ibn Majah #4067, fortalt av Abu Umamam Al-Bahili, sitert i Kabbani, *Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 225.
8. Philips, *Ad-Dajjal, the Antichrist*.
9. Zubair, *Signs of Qiyama*.
10. Sahih Bukhari, Vol. 9, Bok 88, #248, fortalt av Anas bin Malik.
11. Kabbani, *The Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 226.
12. Philips, *Ad-Dajjal, the Antichrist*.
13. Suyuti, Durr al-Manthur, som sitert i Kabbani, *The Approach of Armageddon? (Nærmer vi oss Harmageddon?)*, 227.

14. Utdrag fra en fredagspreken gitt av *imam* Sheikh Ibrahim Mahdi fra den Palestinske Autoritet ved Sheikh ,Ijlin Moskeen i Gaza by, kringkastet direkte 12. april 2002 av PA-TV <http://memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP37002>.
15. Shadid, *The Last Trumpet (Den siste trompet)*, 254.
16. Veliankode, *Doomsday Portents and Prophecies (Forvarsler og profetier om Dommedag)*, 312.
17. Sahih Muslim, Bok 041, nummer 6924, fortalt av Abu Huraira.

Kapittel 9:

Sammenligning av den bibelske Jesus og Dajjal.

1. <http://answering-christianity.com/que5.htm>.

Kapittel 10:

Antikrists gjenopplivede islamske imperium.

1. Unger, *Beyond the Crystal Ball (Bortenfor krystallkulen)*, 81.
2. Hitchcock, *The Coming Islamic Invasion of Israel (Den kommende islamske invasjonen av Israel)*, 44, 45.
3. Roger Hardy, «Islamic affairs analyst: Islam in Turkey: Odd One Out» (Analytiker av islamske saker: Islam i Tyrkia: Utenforlandet), BBC, 26. september 2003.
4. *Matthew Henry Complete Commentary on the Whole Bible (Matthew Henrys fullstendige kommentar til hele Bibelen)*, Esekiel 38 <http://bible.crosstalk.com/Commentaries>.
5. Hitchcock, *The Coming Islamic Invasion of Israel (Den kommende islamske invasjonen av Israel)*, 31.
6. Shoebat, *Why I left Jihad (Hvorfor jeg forlot jihad)*, www.shoebat.com; *Islam and the Final Beast (Islam og det siste Dyret)*, <http://www.answering-islam.org/Walid/gog.htm>
7. Mostaghim, «Ruling Shiites» Influence Eroded by Other Faiths.» (De rådende sjiaenes innflytelse undergraves av andre trosretninger) Inter Press Service News Agency May 5, 2004.

8. <http://www.blueletterbible.org>
9. Fred G. Zaspel, «The Nations of Ezekiel 38 – 39: Who Will Participate in the Battle?» *Nasjonene I Ezeziel 38-39: Hvem vil delta i slaget?* <http://www.biblicalstudies.com/bstudy/eschatology/ezekiel.htm>
10. Ibid.
11. Se for eksempel, Robert Van Kampen, *The Sign (Tegnet)*, (Crossway, Wheaton, Illinois, 1992)
12. <http://www.worldhistory.com/ancientrome.htm>

Kapittel 11:

Sammenligning av den bibelske Jesus og Dajjal.

1. W.H.T. Gairdner, *The Reproach of Islam (Islams skam)*, (Foreign Mission Committee of the Church of Scotland [Komiteen for ytremisjon i den skotske Kirke], 1911), 158.
2. Armstrong, *Muhammad*, 46.
3. Guillaume, *Life of Muhammad (Muhammeds liv)*, 106.
4. At-Tabari, *The History of at-Tabari*, Vol. 9, s. 167, fotnote 1151.
5. Sahih Bukhari, Vol. 6, Bok 60, #478.
6. Gilchrist, *Jesus to the Muslims (Jesus til muslimene)*. En online-versjon med tittelen *Muhammad and the Religion of Islam* er også tilgjengelig på <http://answering-islam.org.uk/Gilchrist/Vol1/3b.html>. For en god diskusjon om den demoniske aktiviteten i Muhammeds liv, se også artikkelen «Muhammad and the Demons» (Muhammed og demonene), av Silas på <http://www.answering-islam.org/Silas/demons.htm>.
7. Ibid. (Gilchrist)
8. Sahih Bukhari, Vol. 7, Bok 71, # 660.

Kapittel 12:

Islams antikristelige ånd.

1. <http://www.troid.org/articles/islaamicinfo/Islaamingeneral/shirk/theultimatecrime.htm>.

Kapittel 13:

Islams eldgamle hat mot jødene.

1. Walid Shoebat radio interview with Joseph Farah, er tilgjengelig online på www.shoebat.com.
2. Gabriel, *Islam and the Jews (Islam og jødene)*, 46-49.
3. Sahih Muslim, Bok 041, # 6985.
4. Palestinian Media Watch, Studies on Palestinian Culture and Society (Studier om palestinsk kultur og samfunn), av Itamar Marcus, tilgjengelig online på www.pmw.org.il.
5. MEMRI: Utdrag fra en fredagspreken gitt av *imam* Sheikh Ibrahim Mahdi fra den Palestinske Autoritet ved Sheikh ,Ijlin Moskeen i Gaza by, kringkastet direkte 17. april 2002 av PA-TV <http://memri.org/bin/articles.cgi?Page=archives&Area=sd&ID=SP37002>.
6. Josephus, *Wars of the Jews (Jødernes kriger)*, Bok VI, kap. V, del 3.

Kapittel 14:

Endetidens martyrium.

1. *CBS News*, «Saudi Arabia's Beheading Culture» (Saudi Arabias halshogging-skultur), 27. juni, 2004.
2. Duin, «Beheadings Allowed in Islam» (Halshogging er tillatt i Islam).
3. Ali Sina, «The Examples of Muhammad» (Muhammed som forbilde), tilgjengelig online på <http://www.faithfreedom.org/Articles/sinaawa40621.htm>.
4. Guillaume, *Life of Muhammad (Muhammeds liv)*, 464.
5. *Ibid.*, 752.
6. Gabriel, *Jesus and Muhammad*, 60.
7. At-Tabari, *The Challenge to the Empires (Imperienes utfordring)*.
8. http://muhammadanism.com/Islam/islam_beheading.pdf
9. *Ibid.*
10. Taheri, «Chopping Heads» (Avhogging av hoder).
11. Thackton, *The Baburnama*, 188.

12. Taheri, «Chopping Heads»
13. Ibid.
14. Ibid.
15. Ibid.
16. *CBS News*, «Saudi Arabia's Beheading Culture.»
17. Sahih Bukhari, Vol. 1, Bok 3, # 111.
18. <http://forums.gawaher.com/index.php?showtopic=415>.
19. Tafsir Ibn Kathir, Sura 9:5 tilgjengelig på <http://www.altafsir.com>
20. Ibid.; Sura 47:4
21. Farah, «IslamicTerror.com?»
22. Sahih Muslim, Bok 20, # 4546.
23. Saudi Arabian Islamic Affairs Department Web site (Nettstedet for Departementet for Islamske saker i Saudia Arabia): «Rights Dictated by Nature – The Rights of the Rulers and the Ruled Ones.» (Rettighetene er foreskrevet av naturen – Rettighetene til de som hersker og de som det herskes over). <http://www.iad.org/The Royal Embassy of Saudi Arabia>.

Kapittel 15:

Islam og målet om verdensdominans.

1. Sahih Bukhari, Vol. 9, Bok 84, # 59, fortalt av Abu Huraira.
2. Farah, «IslamicTerror.com?»
3. http://iisca.org/knowledge/jihad/jihad_for_allah.htm
4. Tafsir Ibn Kathir, Sura 9:123, tilgjengelig online på <http://www.altafsir.com>
5. Khaldun, *The Muqaddimah*, Vol. 1:473.
6. Al-Buti, *Jurisprudence in Muhammad's Biography (Rettsvitenskap i Muhammeds biografi)*
7. Tyan, «Jihad.»
8. Gabriel, *Islam and Terrorism (Islam og Terrorisme)*, 81.
9. Ibid.
10. Al-Araby, *The Islamization of America (Islamiseringen av Amerika)*, 8.
11. Pipes, «CAIR (Council on American-Islamic Relations = [Rådet for amerikansk-islamske relasjoner]): «Moderate» Friends of Terror» (Moderate venner av terror).

12. En artikkel i *San Ramon Valley Herald* om en tale til muslimer i California i juli 1988, sitert i Pipes, «CAIR: ‚Moderate‘ Friends of Terror.»
13. Ahmed Reza, «CAIR Responds to Reverend Franklin Graham,» *Shi-aNews.com* 5. august 2002.
14. Pipes, «The Danger Within: Militant Islam in America» (Den indre fare: Militant Islam i Amerika).
15. Jenkins, *The Next Christendom (Den neste Kristendommen)*, 180.
16. <http://answering-islam.org.uk/Terrorism/agenda.html>.
17. Patrick E. og Don Van Natta Jr., «Militants in Europe Openly Call for Jihad and the Rule of Islam» (Militante muslimer i Europa kaller åpenlyst på jihad og islamsk styresett).
18. Ibid.
19. Massie, «Peaceful Religion is not Spelled I-s-l-a-m» (Fredens religion staves ikke I-s-l-a-m).

Kapittel 16:

Å forstå uærlighet og svikefullhet i islam.

1. *Sunan Abu Dawud*, Bok 14, # 2631, fortalt av Ka'b ibn Malik.
2. Hadith Imam Jafar Sadiq Fotnote #1, *Usool al Kafi*, 88.
3. Ibid., Ft. #2, Ibid., 522.
4. *A Shiite Encyclopedia (Sjia Leksikon)*, oktober 1995, revidert januar 2001, tilgjengelig online på: <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.
5. Ibn Kathir's Tafsir, Sura 16:106 tilgjengelig online på <http://www.altafsir.com>
6. Bekreftet av At-Tabari og fortalt av Abd al-Razak, Ibn Sa'd, Ibn Jarir, Ibn Abi Hatim, Ibn Mardawayh, al-Bayhaqi i sin bok *Al-Dala-il*, <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.
7. Sunan al-Bayhaqi og Mustadrak al-Hakim, tilgjengelig online på: <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.
8. Ibn Kathir's Tafsir, Sura 3:28 tilgjengelig online på <http://www.altafsir.com>
9. Taymiyah, *The Sword on the Neck of the Accuser of Muhammad (Sverdet på halsen til den som anklager Muhammed)*, 221, sitert i Gabriel, *Islam og Terrorisme*, 91.

10. Al-Sirah al-Halabiyyah, vol. 3, 61, <http://www.al-islam.org/encyclopedia/chapter6b/1.html>.
11. Sahih Bukhari, Vol. 5, Bok 59, # 369, fortalt av Jabir bin 'Abdullah.
12. Abdullah Al-Araby, «Lying in Islam» (Løgn i Islam).
13. Al-Misri, *Reliance of the Traveller (Tillit til den reisende)*, 745.
14. Ulum id Din, 3,137, sitert i Gabriel, *Islam og Terrorisme*, 95.
15. Abdullah Al-Araby, «Lying in Islam» (Løgn i Islam).

Kapittel 17:

Det store frafallet, terror og islams hurtige vekst.

1. Amini, *Al-Imam Al Mahdi: The Just Leader of Humanity (Menneskehetens rettferdige leder)*.
2. Graham, Rawlings and Rimini, *The Stockholm Syndrome*.
3. Rubin, «Letters»
4. Aharon Megged, israelsk forfatter, The Center for Ethnic Jewish Studies (Senter for etniske jødiske studier), <http://www.yahoodi.com/peace/stockholm.html#howwel>.
5. Wilgoren, *Islam Attracts Converts by the Thousands (Islam tiltrekker seg tusenvis av nye konvertitter)*.

Kapittel 19:

Potensielle problemer med påstanden.

1. *Theological Dictionary of the New Testament Abridged in One Volume* (Grand Rapids: W.B. Eerdmans, 2000), 948.
2. Fathi Yakan, «To Be a Muslim,» http://www.youngmuslims.ca/online_library/books/to_be_a_muslim/part2/vii.htm.
3. Ibid.

Kapittel 20:

Noen flere tanker.

1. Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest (Mitt Ytterste til hans Ære)*.
2. Ahmed, «Islam Under Siege» (Islam under beleiring).
3. En viktig artikkel å lese angående denne saken er fra *Inside Report* på nettsiden: http://insidereport.net/clash_1-2.html.

Kapittel 21:

Hvordan bør vår reaksjon være?

1. Francis Frangipane, «This Day We Fight!» (I dag kjemper vi!) http://www.elijahlist.com/words/display_word.html?ID=2294.

Kapittel 22:

Vi bør reagere med evangelisering

1. McDowell og Zaka, *Muslims and Christians at the Table (Muslimer og kristne ved bordet)*, 26.
2. Mallouhi, *Waging Peace on Islam (Føre fred mot Islam)*, 263-287. (Merknad fra forfatteren: Jeg anbefaler denne boken på det sterkeste.)

Kapittel 23:

Forberedelse til martyriet

1. Rick Joyner, *Shadows of Things to Come (Skygger av ting som skal komme)*, 116.
2. Dhimmi Watch, *Muslim, Cristian Leaders Condemn ,Religious Killing' of Kim Sun-il (Muslimske og kristne ledere fordømmer det ,religiøse drapet' på Kim Sun-il)*. <http://jihadwatch.org/dhimmiwatch/archives/002526.php>.

Appendikser

1. Eller enda bedre, prøv Johannes døperens tilnærming: «Mye folk dro ut for å bli døpt av Johannes, og han sa til dem: «Ormeyngel! Hvem har lært dere hvordan dere skal slippe unna den vreden som skal komme? Så bær da frukt som svarer til omvendelsen. Og begynn ikke å si til dere selv: 'Vi har Abraham til far.' For jeg sier dere: Gud kan reise opp barn for Abraham av disse steinene. Øksen ligger allerede ved roten av trærne; hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden.»» (Luk. 3:7-9).
2. Pawson, *When Jesus Returns (Når Jesus kommer tilbake)*, 2, 3.
3. Chesler, *The New Anti-Semitism (Den nye antisemittismen)*, 4, 87 (og mesteparten av det som står imellom).